

തെളിശ്ശേരി

ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച - ലൈവിംഗ് പരമ്പര

07

കോടം

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවෙයි. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘති

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්ති (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්බාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පළකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිඳුම ඉවත් කොට පළනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරටකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

(හත්වැනි කොටස)

18

මුතුමැණිකේ පසු දින ඇහැරුනේ පරක්කුවය. මතක ඇති කලක ඇය පරක්කුව මේ නැගිට්ටාමය. ඇය ඇහැරෙන විටත් පංචුක සිටියේ හේනට ගොස්ය. යසවති මලිනි හා එක්ව උදයේ හා දහවල අහරත් සකසා හමාරය.

"අපේ අම්මට හොඳටොම නින්ද ගිහිං නිසා ලොහ හිතුනා කුද්දන්ට" මුතුමැණිකේ මුව සෝදන හඬින් මලිනි ඇය නැගිට ඇති වග දුටුවාය.

"අවුච ඩිංග වැටෙනකම් දන්නේ නෑ නෙව්..?" මුතුමැණිකේ මුව සෝදා මුළුතැන් ගේ පිළිමත ඉඳ ගත්තාය.

"අපේ අම්මට බෙළිමල් ඩිංගක් දෙන්ටැයි" මලිනි මවගේ කෝප්පයට බෙළිමල් වතුර වැක්කෙරුවාය.

"මලයා හේනට යන්ට ඇති නොවෑ..?" මුතුමැණිකෙට සැකය.

"කාලායන්ට බැරිය කියලා දෙවෙලම ඕතාන ගියා.." එයට පිළිතුරු දුන්නේ යසවතිය. ඒ වතුර කලය බිමින් තබා, ඉහට දැන තබා ගනිමින්, යටසින් මුතුමැණිකේ දෙස බලමිණිය.

"කිවුචට අහන්නේ නෑ නෙව් බැරිකොට පැත්තකට වෙලා ඉන්ටය කියලා.. අපේ අම්මා ඔය සංගිය හැමදාම කෙරුවොත් මේකී වංගෙඩිය වගේ වෙව්.." ගැහැණියකගේ ඉහ සුභ හැඩ වන්නේ වතුර කලයේ බරෙන්ය. මුතුමැණිකේ ඒ වගක් නම් යසවතිට කීවේ මඳක් තරහෙන්ය. ඇයට යසවතිගේ යටස් බැල්ම වැටහුනේ පසුවය.

"මයේ එකී මොකෑ හැඩ නැත්තේ.. දැන් ආයේ ඇරපු අතක් නැතුවා සුදුමැණිකේ වලවුවෙන් ආ සංදියෙ වයේ.." යසවති හැමදා මෙන් මිණිපිරිය රැකගත්තාය.

"අපේ අම්මා තමා මෙකීව නරක් කොරන්නේ.." මලිනිගේ හා පංඬුකගේ හැම වරදක්ම යන්නේ සුපුරුදු ලෙස යසවතීගේ පිටිත්ය.

"දැන් මම මොනවැයි කොරාපු වරද..?" මලිනී ඒ වගක් ඇසුවේ හිස පහත්කොට ගත් වගමය.

"කී දවසක් කියලා තියෙද අත්තමට වතුර අදින්නට දෙන්නට එපාය කියලා..., ඇහැවුව දවසක් තියෙද..?" මුතුමැණිකේ බී අහවර කළ බෙලිමල් මංඛිය විසිකරේ තරහෙන් නොවෙය.

"අත්තමා මට හොරෙන් නොවූ කලේ අරං යන්නේ... ඒකට මම මොනවා කොරන්නටද..?" එය සැබෑවය. මලිනිට කය වෙහෙසන්නට දෙන්න යසවතී අකමැතිය.

"අඩුව බලලා පුරව දැමම නම්, ආයේ අත්තමමට ඉඩක් නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකේ පිලෙන් නැගිටිටේ මුහුණකට සෝද ගන්නටය.

"මයේ වැරද්ද කොට, ඒකට බැණලා වැඩක් නැතුවා. මේ..., මම අද හීං එතනලයේ දිහා දානෙට ගිහිං එන්නට හිතැවුවේ..., කාලෙකින් එලියට බැස්සේ නෑ නෙව..". යසවතී මලිනිව ලඟට ගත්තාය. අද මව නිවසේ සිටින නිසාවෙන් මලිනිගේ රැකවරනයෙන් ඇය මෙදින නිදහස්ය.

උදෑසන අහර ගත් මුතුමැණිකෙට නිවසේ කරන්නට කාරියක් නොවින. මලිනී ඒ සෑම පිලිවලක් කොට හමාරය. මුතුමැණිකේ බරාදයේ හාංසි පුටුවේ වාඩි වුනේ, වලවුවෙන් ගෙන ආවත්, කියවන්නට තවම නිදහසක් නොලැබුණ වෙදපොතක් අතට ගනිමිණිය.

"අපේ අම්මයේ අතේ පොතක් තියනවා කාලෙකින් මේ දුටුවේ.." මලනී බරාදයට ආවේ කෙහෙරැල්ල පිරමිණිය.

"ගෙනවුට කොහේ වෙලාවක්..? අනෙක ගෙනවුටේ මේ නහින දෙහින කාලේ මටම කියවන්ටැයි..?" එක දිගට මිණිත්තු පහලොවක් විස්සක් පෝත කියුටු නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ පොතෙන් දෑස ගලව ගත්තාය.

"අපුවවා කියැවුටට කෝ..., අපේ අම්මා අහනවැයි..? කොයිවෙලාවෙන් හිත හේනටම නොවූ.." මලිනී කෙහෙරැල්ලේ ගැටක් කඩා ගන්නට දෙතුන් විටක් වෙහෙසුනාය.

මුතුමැණිකෙට දැන් මහංසි වෙන්නට දෙයක් නැත, මෙතුවක් වූ මහංසියේ ප්‍රතිඵල ජයතු හා මුතුමැණිකේ නෙලාගෙන අහමාරය. දැන් නිදහසේ ඉන්නට හැකිය. ලොකු මැණිකෙගෙ කැමත්තත් දැන් එයය. එහෙත් ජයතුට මෙන්ම මුතුමැණිකෙටත් ඇඟපත හොලවා මහංසි නොවුනොත්, දෙතුන් දවසක් කුසගින්නේ සිටියා වැනිය.

"කෝ එන්ට.." මුතුමැණිකේ මලිතිව තම පුටුවට පහළ බිම වාඩි කොට ගත්තේ අතේ තිබුණ පොත පසෙක තබමිණිය.

"අපේ අම්මා දැන් ඩිංගක් ගෙදෙටට වෙලා, නිදහසේ ඉන්ටකෝ.. මොකටද ඔහොමට මහංසියක් වෙන්නේ...?" තම පෙර කතාවට නිසි පිළිතුරක් නොමැති නිසාවෙන්, මලිති ඇය අතට පනාව දුන්නේ නැවතත් ඒ කතා බහට යොමු වෙමිණිය.

"පුරුද්දට ගිය කොට හිත දෙන්නේ නෑ නෙව. දැන් මේ සුමේ කී අවුරුද්දක්ද..?" මුතුමැණිට මේ වෙහෙස ගැන කිසි විටෙකත් දුකක් නැත. ඇත්තේ සතුටක්ය. ඇය දියණියගේ කෙහෙඳල්ලේ ගැටය ලිහන්නට කිහිප විටක් පනාව කෙහෙඳල්ල මත උඩ පහළ ගෙන ගියේය.

"වලවුවෙන් නම් දැන් වැඩි කැමත්තක් නැතුවා.. අත්තමා දෙතුන් විටක්ම මයෙන් එක්ක හීල්ලුවා නවතිට එන්නට කියැවුවට එන්නේ නැතුවය කියලා.." මලිති මව පසෙකින් තැබුව පොත තම අතට ගත්තාය.

"මෙහේ අත්තම්මත් ඇන්න මට එහෙටට යන්ට හිතක් නැතුවා.. ගැණු දෙන්නෙක් නොපෑහුනොත් එතන ගිණිනක්"

ලොකුමැණිකෙගේ මණාපය දැන් මුතුමැණිකෙගේ පවුල වලවුවට ගෙන්න ගන්නටය. එහෙත් යසවතිත් කැටුව වලවුවට යන්නට මුතුමැණිකෙගේ හිතක් නැත. නොපෑහුම් කවමට එක් වදනක් හෝ යසවති වෙනුවෙන් වලවුවෙන් කියෙවෙනවට මුතුමැණිකේ කැමති නැත.

"අපේ අම්මා කියන එකෙන් ඇත්තක් ඇතුවා.." වදනක් දෙකක් කියවූ මලිති පොත වසා දැමුවේ මව හමුවේ එය අතේ තබා ගැන්මත් විලියක් නිසාවෙන්ය.

"කිවන්ට ඇති නෙව...?" මුතුමැණිකේ දියණිය පොත වසා පසෙකින් තබණු දුටුවාය. ඇය මේ පොත් වලවුවෙන් ගෙන ආවේ තමා වෙනුවෙන් නොව දියණිය වෙනුවෙන්ය.

"හම්ම... බාගයක් විතර බලැවුවා.." මලිනිගේ මුහුණ විලියෙන් රත්පැහැ ගැහුණේය.

"බලවුවට විතරක් හරියන්නේ නැතුවා..., හෙට අනිද්දට දිගෙක යන්ට ඉන්න එකියක් එවුවා ඩිංගක් හිතට ගන්ටත් ඕන.. දැන් කී මහක්ද ඔය පොත් දෙක තුන ගෙනවිල්ලා ?" මුතුමැණිකේ ඇගේ කෙහෙරැල්ල නිසි ලෙස සැකසුවාය.

"එලිපිට බලන හැකියැයි මෙවුවා....? සමහරක් එවුවා මේ.., මට තනියෙන් බලන්ටත් විලිසන්ගේ බැරුවා" මව පිරුව කෙහෙරැල්ල මලකී ගුළියක් කොට හිස බැඳ ගත්තාය.

"මම නොදන්න එවුවට ඇති උඹේ විලිසංගේ.." පළමු දා කතා බහෙන් පසුව මුතුමැණිකෙට දියණියව මේ හසු උනාමය. ඇය උඹයැයි කියා දියණියට ඇමතුවේ ලෙංගතුවටය.

"බොරුවක් කියැවුවේ නැතුවා.., මලයා හරි අස්පුවවා හරි දුටුවොතින් බලන්නේ එහෙවු පොතක්ය කියලා, කොහොමෙයි ඊට පස්සේ මූණක් බලන්නේ" මලිනි අදහස් කළේ සොහොයුරා පංචුක ගැනය. ඒ මුතුමැණිකේ ඔහුට හසුවන තැනක මේ පොත් තියන්ට එපැයි කියුව නිසාවෙන්ය.

"දැන් ආයේ අල්මාරිය අස්සේ ගහන්ට ඕනෑ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ නොකියා කීවේ දැන් පංචුකත් මේ පොත් බැලුවාට කමක් නෑ කියාය.

"අපේ අම්මා කියන්නේ මේ.., මලයා දැන් බලැවුවට කමක් නැතෙයි කියලැයි..?" මලිනිගේ හිත තිගැසුණේය.

"හම්ම... මලයා දැන් පොඩි එකෙක් නෙමෙයි නෙව.. කමක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ නැවත පොත අතට ගත්තාය.

"මමත් බලනවය කියලා, මලයා දැන ගන්නවට මමනං කැමති නැතුවා.. මෙවුවයේ තියෙන එවුවයේ හැටිය කොහොමෙයි මූණක් බලන්නේ.." මලිනිට ඇත්තේ ඒ ගැන හිත කිතිකවනා විලියක්ය.

"ලියා ඇත්තේ දෙන්නෙක් එක්කාසු වුනාට පස්සේ කොහොමෙයි ජීවත් වෙන්ට ඕන කියලා.., වෙනසක් ඇතුව එවුවා වෙන්ට ඕන කොහොමෙයි කියලා., අඩුවක් පාඩුවක් ඇත්තම් බෙහෙතක් හෙතක් මිසක්කා, මෙවුවයේ කුණුහරුප ලියලා නැතුවා නෙව...?" මුතුමැණිකේ ඇයට කැමත්තක් කරන්නට ඉඩ හැරියාය.

"අපේ අම්මට නං මොකෝ..., එවුවට විලියක් ඇතුළා කියලැයි.." මලිති ඇයගේ පාමුලෙන් නැගිට්ටාය. දැන් අයගේ හිතටත් පෙර තරම් මව දුරස්ථ නැත. තරමකට විවෘතව කතා බහක් කල හැකිය.

"මේ..., මට දෙයක් කියන්න ඇතුළා..., මෙතනින් ඉඳගන්න.." මුතුමැණිකේ පොත වසා, තම අසුනෙන්ම ඇයව ඉඳුව ගත්තාය. ඒ දෙතුන් දිනක සිට ඇය හා කරන්නට සිටි කතිකාවතකට මෙය හොඳ වේලාව වග වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ඒ මොකක්..?" මලිති බැලුවේ කුතුහලයෙන්ය.

"මේ..., විමලසේන මාමංඩ්ගේ මළගමට ඇවිත් උන්න, උඩුපිල්ලෑවේ මමංඩ්ගි නැන්දම්මයි මතකයි නෙව...?"

"මොකදැ මතක නැත්තේ.." එදිනම දුටුවත් මලිතිට ඔවුන්ව හොඳ හැටි මතකය. මව කියන්නට යනදේ ඇයට එදිනම දැණි තිබුණාය.

"මේ..., ඒ නැන්දම්මා දෙතුන් දවසකට ඉස්සරින් බුලත් හුරුල්ලක් එවුවා නෙව..? මම වචනයක් දුන්නේ නැතුළා" මුතුමැණිකේ යටින් මලිති දෙස බැලුවාය.

"ඒ දෙතුන් දිනේ නැන්දම්මා මාව ලංකොරන් වැඩි සෙනේ පාද්දී, එන්නේ ඒ වගට කියලා මට නිකමට දැණුනා.." මලිතිට නැගුනේ සිතහවක්ය. නැන්දණිය ඕනෑවට වඩා තමාට කිට්ටු වුවේ ඇයි දැයි මලිතිට දැන් සැකයක් නැත.

"එහෙනම් ඒ අයියංඩ්ග් ඇවිත් හිටියා මතක ඇති නෙව..? මද්දුමයා වෙච්ච කොට බරකුත් නැතුළා. යහමට වලවුවේ ඉඩ කඩමුත් ඇතුළා. මොකක් වුනත් වචනයක් නොදි මහ අරින එක හරි නැතුළා නෙව..?" මුතුමැණිකේ ඇයට එම තීරණය ගන්නට ඉඩ හැරියාය.

"අයියංඩියා ඔතැණියා... මයේ හිතක් නැතුළා.." මලිති එය කලියෙන්ම තීරණය කොට සිටිනිසාවෙන් පිළිතුරක් දෙන්නට දෙවරක් හිතන්නට අවැසි නොවිණ. එහෙත් විලිය නිසාවෙන් මුහුණ රතු විය.

"මටනං එහෙවුවක් පෙනුනේ නැතුළා..., අප්පුව්චත් අකමැත්තක් නැතුළා.. දෙතුන් දවසක් එන්ටය කියලා කතා බහා කරලා තීරණයක් ගත්තනම් හොඳ නැතුළැයි..?" මුතුමැණිකේ ඇයට කළේ බලපෑමක් නොවේය. සිතුවේ කතා බහක් කරන්නට ඉඩක් හදා දෙන්නට පමණක්මය.

"සත්තනම් මයේ හිතේ ඒ අයියංඬි ගැන එහෙවුවට වත් හිතක් නැතුවා.." ඇය ඒ වගක් කීවේ මවගේ හිතත් නොරිදෙන තරමටය.

"එහෙනං කමක් නැතුවා..., එහෙවට තීරනයක් ගත්ට අප්පච්චි මායි දෝණිට කොහෙත්ම බල කරන්නෙ නැතුවා. ඒත් වයස් යවන්ට බෑ නෙව..? මම කපුළන්නැහැට පණිවෙඩෙකුත් යැවූවුවා... දෙයියනේ කියලා දෝණිට හිතට අල්ලන එකෙක් ලැබුණොත්.., මේ අවුරුද්ද ගෙවුනට කොට නිදහසක් වෙන්ටයි හිත.." මුතුමැණිකේ හිමියාගේ හා තම පැතුම හෙළිකළේය.

මුතුමැණිකෙගේ එම කතාවෙන් පසුව හත් අට මොහොතක්ම දෙදෙනා අතර පැවතියේ නිහඬ බවක්ය. එහෙත් දියණිය යමක් කියන්නට ගැටලු වග මුතුමැණිකෙට නොදැණුනා නොවේය. මුතුමැණිකේ එම නිහැඩියාව පවතින්නට හැරියේ එම නිසාවෙන්ය. මලිතිගේ හිත හැදෙන්නටය.

"මේ..., මේ..., අපේ අම්මයෙන් කාරණාවක් අහන්ට කේන්ති ගන්නෙ නෑ නෙව..?" මලිති අවසන සිතුවේ, තුන් හතර මසක පහළවූ තම හිත ඇයට හෙළිකරන්නටය.

"ඒ මොකටයි.. මම කේන්ති ගන්නේ..?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. සතුටක ඉඟියක්ය.

"අපේ අම්මා, අප්පච්චියේ කමැත්තක් නැතුවා නං..., මං මේ කියන දේ මෙනෙන්නම අමතක කොරලා දාන්ට. මේ.. මයේ හිතට දැණිව්ව දේ.." මලිති හිස බිමට නැබුරුකොට ගත්තාය.

"කියන්ට යන්නේ හිතට දැණිව්ව එකෙක් ගැන නම්..., ආයේ මමයි අප්පච්චියි ඒකා මොකා උනත් විරුද්ද වෙන්තේ නැතුවා. මෙවුවා වෙන්ට ඕන අපේ මනාපෙට නෙමෙයි, දෝණිගේ හිතේ මනාපෙට. මොකෑ දෝණි නොවෑ එකා එක්ක මැරෙනකම් ඉන්ට ඕනෑ. මේ හොයන්නෙන් දොණි හිත ගියපු එකෙක් තවම නැති නිසා නෙව..?" මුතුමැණිකෙගේ මුහුණේ නැගුනේ සතුටු සිනහවක්ය. හිතට සැහැල්ලු බවක්ය.

"සත්ත නම් මයේ හිතේ මේ..., පුලස්ථ මලයට කැමත්තක් ඇතුවා. අපේ අම්මලයයේ කැමත්තක් නැතුවා නම් ඒකේ කාරියක් නැතුවා. ආහ්.. අමතක වුනා නෙව..., මම බේලිමල් මුට්ටිය ලිපේ තියැවුවා..., වක්කරාන එන්නම්.." මලිති තම ඒ හිත මවට කියා නැගිට ගියේ, මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය.

දියණියගේ මුවෙන් "පුලස්ථ" නම ඇසෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ හිත තිගැස්සින. තොලකට වියලිව ගොස් ගත දහඩියන් පෙගෙන්නට විය. "ඊයේ ගෙවෙනකම්ම උන්නා නෙව මේකී මේ වගක් කියන්න..." තම හිස බ්‍රමණයවන වගක් දැණුන නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ දෑස පියාගත්තාය.

මලිනිට වඩා පුලස්ථ දෙතුන් අවුරුද්දක් වයසින් බාලය. එය එතරම් පැණයක් නොවේය. ඔහුට වඩා රූපයෙන් හා දැන උගත් කමෙන් සපිරි එකෙකු සොයා ගන්නට හැකි උවත් පුලස්ථගේ වරදක් කියන්නටත් නැතිය. ඔහු දියුණුවෙන්නට උන්දුය. තමාගේ කම නිසාවෙන් බියක් සැකක්ද නැත. මූලිකවම මලිනි ඔහුට කැමතිය.

පැණය ඇත්තේ එතන නොවේය. මුතුමැණිකේ පුලස්තව තම බාරයට ගත් එකය. එය මුතුමැණිකෙගේ වරදකුත් නොවේය. මලිනි හා ඔහු අතර තිබ්බේ විවාහය දක්වා යන ලෙංගතුවක් නොවේය. මලිනි මෙදින දක්වා මුතුමැණිකෙට කියා තිබුණේ එම ඇසුර හිතේ ගිණියමට පමණක්යැයි කියාය.

මුතුමැණිකේ දෙතුණ් වරක් නොව, දහා දොළොස් වරක් මේ ගැන සිතුවාය. පෙර දිණය ගෙවෙනකම් සිට, මලිනි මෙය අදම හෙළිකිරීම දෙයිවයේ සරදමක්ය. මේ මලිනිගේ ප්‍රථම ප්‍රේමයය. ඇගේ හිතට දැණුන පලමු පිරිමියාය. එවැන්නක් දන්නේ නම් මුතුමැණිකේ කෙළසක වත් පුලස්ථව තම ලෙංගතුවට ගන්නේ නැත. එහෙත් දැන් වෙන්නට ඕනෑ දේ සිදුව හමාරය.

මෙදිනෙන් පසුව පුලස්ථ හා ඇති තම ලෙංගතුව නතර කිරීම මුතුමැණිකෙට එතරම් දෙයක් නොවේය. එහෙත් පුරුෂයෙකුට, ප්‍රථම කොට ලිංගුව යෝනියට ඇතුල් කළ මේ මිහිර, මැරෙන තුරාවට අමතක කළ නොහැක. එම ගැහැණියව අමතක කළ නොහැක. දිව්‍යාංගනාවක් ලදත් එම ඇසුරට ඔහු නැවත පෙළෙඹීම වැලකිය නොහැක. මුතුමැණිකේ හොඳ හුස්මක් ගනිමින් පුටුවෙන් නැගිටිට්ට්ට්, වලවුවේ පැන ආ දවසේ වත් නොදැණුන තරමේ හිතේ දෙගෙඩියාවෙන්ය. ඇය මැද සාලය පහුකොට හෙමිහිට ගියේ දියණිය සිටින මුළුතැන් ගේ පැත්තටය.

එහෙත් මුතුමැණිකේ නොදන්න කරුණක් මලිනිගේ හිතේ සැඟව ඇත්තේය. පුලස්ථව හිමියාකොට ගන්නට කැමත්තක් මලිනිගේ හිතට ආවේ එක් වරම නොවේය. තුන් හතර මසකට පෙර, විමලසේනගේ මළගමෙන් පසුවය. ඒ සේන හා සදාගෙන්, මළගෙදරට, දානේ ගෙදරට ලැබුණ සහය මහා මෙරක් සේ මලිනිට දැණුන නිසාවෙන්ම නොව, හත් දවසේ දානේ දිනයේ ඇයගේ හිතට දැණුන ගිනියම් ආශාවක් නිසාවෙන්ය.

කොප්ප දෙකට බෙළිමල් වක්කර ඇතත්, මලිති මුළුතැන් ගේ සිටියේ බර කල්පනාවකය. ඇයට මව ආ වගක් පවා නොදැණුනේ ඔවුනගේ තීරණය කුමක් වේ දැයි කියා, හිතට දැණුන බර නිසාවෙන්ය. හෙත් මවු පියන් අකමැති නම් එය අමතක කොට දමන්ට බැරි තරමේ හිතක්ද, පුලස්ථ කෙරෙහි මලිතිට නොවින. මලිතිට ඇත්තේ පුලස්ත හරා තම අශාවක් ඉටුකොට ගැන්මේ පහසුවක් පමණක්ය.

"මේ වගක් මේ... පුලස්ථ දන්න වැයි..?" මුතුමැණිකේ මුළුතැන්ගේ පිල්කඩේ ඉඳ ගත්තාය.

"ආහ්.... මේ..., මේ..., නැතුවා" මවගේ හඬින් මලිතිගේ දැහැන බිඳිණ. ඇය බෙළිමල් කෝප්පය මව අතට දුන්නේ බිම බලාගත් වගමය.

"මෙතනින් දෝණි ඉඳ ගන්ටකෝ.." මුතුමැණිකේ ඇයව තමා සලින් ඉදුවා ගත්තාය.

"අකමැත්තක් ඇත්තම් කමක් නැතුවා.." මලිතිට ඇත්තේ ඔවුනගේ කැමත්ත අකමැත්ත ගැන බියක් නොවේය.

"අමත කරන්ටම බැරිකමක් නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ දියණියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"හිතට දැණුන නිසා කියැවුවා මිසක්කා..., එහෙවුවට නැතුවා.." ඇය මුහුණ පහත්කොට ගත් වගමය.

"පුලස්ථ නරක එකෙක් නෙමෙයි..., හැමදේටම දක්ෂයා. තමංගේ එකා වෙච්ච කොට, දෝණිට ලාබාල කම ඇරෙන්නට වෙන වරදක් කියන්ට දේකුත් නැතුවා.. ඒත් මයේ හිත නම් කියන්නේ... මේ..., මේ..., එහෙවුව නොකෙරුනාට කමක් නැතුවය කියලා..." මුතුමැණිකේ දිග හුස්මක් ගත්තාය.

"ඒක කමක් නැතුවා..., ඒත් මේ..., වරදක් කියන්ට නැත්තම්... මේ..." ඇය තරමක් ගොළුවූයේ හිතට දැණුන දුක නිසාවෙන් නොවේය. මවගෙන් එකට එක පැණන් නැගීම නොහොබිණා නිසාවෙන්ය.

"ආයේ දෝණිට මම හංගන්නේ නැතුවා..., සඳා පුංචම්මා ඊයේ පෙරෙදා මට පුලස්ථව බාර කොරා නෙව.." මුතුමැණිකේ ඒවගක් කීවේ දියණියගේ මුහුණ බැලිය නොහැකි කමෙන් හිස බිමට නැඹුරු කොට ගනිමිණිය.

"තේරුණේ නැතුවා.." මලිතිට තවවම ඒ ගැන වැටහීමක් නැත.

"මේ.., දන්නව ඇති නෙව.., අත්තම්මා මේ..., සේන මාමංඩියාගේ පැළියාව ගැන..? දෝණි මට කියාලා තිබ්බේ නෑ නෙව හෙවු හිතක් තියෙනවය කියලා..., දන්නවනං කොහෙත්ම මම පුලස්ථව පැළියාවට ගන්නේ නැතුවා.. කරුමේ කියන්නේ ඒකත් ඊයේ වෙච්ච කොට, දෝණි මේ හිත අදම කියැවුව එක නොවෑ.. දවසක් කලියෙ කියැවුව නම්.." මුතුමැණිකේ දිගු හිස්මකින් ලය පුරවා ගත්තේ පිල්කඩෙන් නැගිටිමින්ය. ඒ දියණියට තවත් මුහුණදිය නොහැකි කමෙන්ය. හිතේ වරද කාරී බවෙන්ය.

මව කීවේ කුමක් දැයි කියා හරි හැටි ගළප ගන්නට මලිතිට මිණිත්තු හත අටක් ගියේය. එහෙත් ඒ කීවේ කුමණ පැළියාවක් ගැන දැයි වැටහුන පසුව මලිතිගේ හිත ගිණියම් වුනේය. හිත පත්ල කැලතෙන්ට ගත්තේය. "එහෙනම් ඊයේ අප්පුවච්චත් නැති එකේ හේනෙදි වෙන්ටෑ...?" අඩක් පාණය කොට තිබුණ බෙලිමල් කොටහා විසිකළ මලිති කෝප්පය පසක තැබුවේ හදිසියෙන්ය.

"මම එන්ටෙයි.." මව කාඹරය තුල සිටිය නිසාවෙන් මලිති දොර උළුවස්ස ලඟ නැවතුනාය.

"එන්ට, එන්ට.." මුතුමැණිකේ ඇයට යහනේ ඉඳ ගන්නට ඉඩක් දුන්නේ හොරහින් ඇගේ මුහුන දෙස බලමිණිය.

මුතුමැණිකේ ඇගේ මුහුණෙන් මෙවලේ බලාපොරොත්තු වුයේ මේ සැහැල්ලු බව නොවෙය. මේ සැහවුන සිනහව නොවේය. තම කුලුඳුල් පෙම අහිමිව ගිය පෙම්වතියකගේ වැහි බර අඳුරු මුහුණය.

"අපේ අම්මා කියාපු එක තේරුමියන්ට පරක්කු වුනා නෙව..?" මලිතිත් යහනෙන් ඉඳගත්තේ යටසින් මව දෙස බලමිණිය.

"එතනින් එහාටට පැහැදිලි කොරන්ට මටත් හිත දුන්නේත් නැතුවා.." දියණියගේ සැහැල්ලු බව මුතුමැණිකෙට සැනසිල්ලක්ය.

"ඊයේ වෙන්ටෑ අපේ අම්මා මේ.., පුලස්තව අත් උදවුවට ගන්ට ඇත්තේ..?" මලිති කොට්ටයක් යහන් විට්ටමට තබා හේත්තු වූවාය.

"හම්... දෝණි දවසක් ඉස්සර උනා නම් හරි, මම දවසක් කල් මැරුව නම් හරි, මේ සංහදිය වෙන්තේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට තවමත් ඇය දෙස බලන්නට සවියක් නොමැතිය.

"අපේ මලයවත් අද හෙනට යවන්ට ඇත්තේ මේ..., මේ..." ඇයට ඒ වගක් සිතුවේ මවගේ පොත් කාතාවෙන්ය. සොහොයුරා එම පොත් බැලූවට කමක් නැතෙයි කී කාතාවෙන්ය. එහෙත් එය මවගෙන් කෙලින් අසන්නට ඇයට දිරියක් නැත්තේ ගරු සරුව නිසාවෙන්ය.

"හම්.. දැන් මලවය එක්තැන් කොරගන්ට කාලය හරි නොවැ.. මම පුංචම්මට බාර කෙරෙවුවා.." මුතුමැණිකේ එය සභව නොගත්තාය.

"කවුද දන්නේ මෙහුවක්, වාරිත්‍රෙකට වෙනවය කියලා?" මලිතිට සිනහවය. එහෙත් මව හමුවේ නිසාවෙන් යන්තමෙන්ය.

"එවුවා දැණුම් තේරුම් වෙන්ට.., හරි වයස් එන්ටම ඕනෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙටත් දියණියගේ කතාවට සිනහවක් නැගුනාය.

"වැඩේ කියන්නේ හෙවුව මේ..., කොල්ලට විතරක් වෙච්ච එක නොවැ..?" දෙනුන් මසක සිට මව සමඟ ඇරඹුන මේ කතා බහා මලිතිට දැන් හුරුය.

"හිතන්ටකෝ..., එහෙවු ආශාවක් තිබ්බත්, බාදාවක් ඇති නිසා දෝණිලට යන්ට පුළුවන් දුර ටිකයි... හැබැයි ඒ බැරිකම හංදාම, ඒ ආශාව යටපත් කොරාන ඉන්ට හයියක් දෝණිලට තියෙනවා.

ඒත් විසේ ඉහට ගැහුව කොට, දෝණිලට වයේ ඒ හිත පාලනය කරගන්ට මලයලට බැරුවා. උං දඩාවතේ යනවා... කොහෙන් හරි ඒ හිත සනහා ගන්නට භොයනවා. ඒ හිංදා උන්ව එහෙවට එක් තැන් කොරගන්ට බාරක් දෙනවා..

ඒත් පිරිමි උන් මැදි වයස් පැන්නම ඒ හැමදෙයක්ම යටපත් කොරාන හික්මෙන්ට ගන්නවා. ගායක් හිතට ආවත් ගැටයා කාලේවයේ ඉෂ්ට කරගන්ටම දඟලන්නේ නැතුවා. එදා දෝණිලට වයේ මෙදා උන්ට පුළුවන් ඒ හිත මැඩ ගන්ට..

ඒත් ගැණියෙක්ට මැදි වයස් තිරිඟංකම දැණෙන්නට ගත්ත කොට, අර ගැටිසි කාලේ නොතිබ්බ විසේ ඉහ ගහන්ට ගන්නවා. මොකෝ බාදවක් එතකොට තියෙයි කියැලැයි. ගැණියෙක්ගේ ඒ මැදි වයස් තිරිඟං විසේට මහා පිරිමිණිගෙ දාන්ගලය දැනෙන්නේවත් නැති තරම් ඕන්... ඉතින් ඒ හිත ඉබේටම ගැටයන්ගේ දඩබ්බර කම භොයන්ට ගන්නවා.

ඕන් ඔය වෙලාවට තමා ගැටිසි කාලේ අහිමිවුන ඒ වාරය ගැණියෙක්ට එන්නේ. ගැණියෙක්ට එහෙවු බාරයක වටිනකම දැණෙන්නේ තිරිඟංවෙන්ට ගත්ත

කොට මිසක්කා, ගැටිසියක්ව ඉන්දිදැදි නෙමෙයි” මුතුමැණිකේ සැකවින්, වයසත් සමඟ ඇතිවන ස්ත්‍රී හා පුරුෂ හිතේ වරියාව සැකවින් පහද දුන්නාය.

"අපේ අම්මෝ.." මලිනිගේ හිතත් මවගේ ඒ කාතාවෙන් හිරිවැටි ගියේය. ඇයට තම මැදිවිය මැව් පෙනුණ. එහෙත් ඇගේ හිත තැවුනේ ඇයට හිච්චමෙකුගෙන් වැඩක් නැති කමය. තවම ඇත්තේ ගැටිසි හිතය. හොයන්නේ ගතට හිතට දැණෙන තරමටය.

"මේ.., කවුද දන්නේ.. හැමෝම ඒ එන හිතට මේ.., ගැටයෙක්ව හොයිද නැද්ද කියලා..?" මලිනි සිනහවෙන් හිස පහතට නැබුරු කොටගත්තාය.

"දෝණි වයේ, ඔය කාලේ මමත් හිතැවුණේ ඕකම තමා. ඒත් දෙනුත් මහක ඉදන් දන්නෙම නැතුව, මයේ හිත හිච්චං කමට ඉබේටම ලෝභ ලෝභ වෙන්ට ගත්තා. ලෝකස් සොබාවෙට විරුද්ධ වෙන්ට බෑ නෙව...? මැදි වයස් කිට්ටු වෙද්දි ඒ පහුරු ගැහෙන හිත දැනෙන්ට, දෝණිටත් ඒ වයස් පහුකරන්නට වෙනවා.." මුතුමැණිකෙත් යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වූවාය.

"වලවුවෙන් ගෙනවුට ස්ත්‍රීදෙවුස්තිය පොතේ ඔය වග ඔහොම්ම කියලා තිබ්බා.." එහෙත් සෑම ගැහැනියකට පොදු එම හිත, මැදිවයස් එලෙබෙණ විට තම හිතට උරුම වෙන වග, සෑම ගැටිසියක ලෙසම මෙදින මලිනිගේ ගැටිසි හිතත් විශ්වාස නොකලාය.

"මේ.., දෝණි මයෙත් එක්ක අහිතක් නෑ නෙව වෙච්ච දේට..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ මුහුණ දෙස නොබලාම ඇගේ අතගෙන තම උකුල මත තබා ගත්තාය.

"මේ.., අපේ අම්මට ඔය හේතුව විතරක්ම යෑ ඇත්තේ...?" මලිනිත් එලෙස ඇසුවේ හිස පහත්කොට ගත් වගමය.

"හම්..., සත්ත නම් අබමල් රෙණුවක වෙන නොගැළපීමක් මට නැතුවා.. දෝණි කලියෙන් ඒ වගක් කියැවුන නම් අහවරයි නෙව..?" මුතුමැණිකෙගේ හිත නම් තවමත් පසුගාමීය.

"මේ.. මටත් ඒ වගක් හිතෙන්ට ගත්තේ, විමලසේන මාමංඩිගෙ හත්දොහේ දානෙ ගෙවුන කොට නොවෑ.." මලිනි මවගේ අත්ලේ උහුණුම වින්දේ ඉවසුමෙන්ය.

"දැන් හතර පස් මහක් ගෙවෙන්ටත් ආව එකේ, මෙච්චර දවසක් හංගාන හිටියේ මොකෝ..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"මං මෙහෙවු කතාවක් කියවුවා කියලා අපේ අම්මා මේ..., මයේ ගැන වැරදියට හිතන්ට එපා, මේ කියන්නේ හිත ඉවසුම් නොදන්නම තැන. අපේ අම්ම ම හිතටකෝ..., අපේ අම්මයි මායි ඒ හතර පස් මහටම මෙහෙවුට කතා බහා කොරලා තියනව වැයි කියලා..?"

අපේ අම්මා උදේ රැයෙන් හේනට යනවා, කරුවලත් එක්ක ගෙදෙට්ට එනවා., දෙනුන් දවසකට සැරයක් ඒ ගෙවෙන රැයත් වලවුවේ ගෙවනවා. කතා බහත් උයන පිහන වෙලාවක මිසක්කා, අපේ අම්මා මට වෙලාවක් තිබ්බැයි මයේ දෙයක් කියන්ට.

සත්තනම් එදා අර පලළමු කතා බහෙන් පස්සේ මම දිණ ගැන්නා අපේ අම්මා එක්ක ටිකක් හෙව්වට ලොංගතු වෙන්ට. මම ඇහෙවුවා..., එත් අපේ අම්මට දැණුනේවත් නැතුවා...

මාව ආම්බාම් කොරගත්තත් අත්තමට හැකියැ මලවය ආම්බාම් කරන්ට, ඌ කපටියා. ඌත් නොසන්ඩාලයා වෙන්ට හේතුවත්, අපේ අම්මට ඔය අපිව මහ ඇරිව්ව කම.." මලිතී තම වේදනාව මෙදින මව හමුවේ දිගහැරියේ ඉවසා බැරිම තැනයි.

දියණියගේ මුවෙන් මෙවන් කතාවක් මුතුමැණිකේ මේ ඇසුවාමයි. ඇයට එම කතාවෙන් මෙදිණ තම ආත්මය කඩා වැටුන වගක් පළමු වරට දැණුනාය. නෙතහින් වැටෙන කඳුල ඇයට නතරකර ගන්නට නොහැකි වූවාය. ඇය දියණියගේ හිස තම උකුළ මත තබා ගත්තේ හිතේ දුක වැඩි කමටය.

මලිතී කීවේ මුසාවක් නොවේය. මිල මුදල්, ඉඩ කඩම් අතින් උවත්, දැන් වලවුවේ තරමටම ජයතුලා පැහෙන්තේය. යම් කලක වලවුවේ අයිතියත් ඉබෙටම ජයතු අතට එන්නේය. ඔවුන් දෙදෙනාට දැන් මෙලෙස වෙහෙස වන්නට උවමණාවක් නැත්තේය. ඇවැසිම නම් කුලී වැසියන් යොදා එය ඉටුකොට ගැන්මට හැකිය. එහෙත් දෙදෙනාටම තම පුරද්ද අත්හැර ගන්නට බැරිය.

මුතුමැණිකේ හෙළුවේ සුසුමක්ය. මලිතී කී දේ සියට සියක් හැබෑවය. දරුවන් වෙනුවෙන් ඉටුවිය යුත්තේ, යුතුකම් ම පමණක්ම නොවේය. තමාට ඔවුනව මහ ඇරි ඇත්තේය. මවක් වෙතින් දරුවනට ලැබිය යුතු ඒ සෙනහස මහ ඇරි ඇත්තේය. යම් තාක් එය ගැට ගසා ගෙන මෙතුවක් පැමිණ ඇත්තේ යසවතී නිසාවෙන්ය. එයට වලවුවට ඇබැහි හිතත්, ඒ ආශාවනුත් දැන් බලපා ඇත්තේය. මුතුමැණිකෙගේ නෙතහින් ගිළිහුන කඳුලක් මලිතීගේ දෙකපුල් මතට වැටුනේය.

"ඕං.. ඉතිං.. මං අපේ අම්මට අඩන්ට දෙයක් කීවේ නෑ නෙව..?" හිතේ ආවේගයට කීවත් මවගේ දෑසේ කඳුලක් දැකීමෙන් මලිනිගේ හිත ගැහුනේය.

"දෝණි ඒ කියාපු ටික වරදක් නැතුවා.., මට මයේ දරු දෙන්නව මහ ඇරුනා.." මුතුමැණිකේ බර වුණ නාසයත් ඉහළට ඇද කඳුල පිසද ගත්තාය.

"මම එහෙමට හිතලා කියැවුවේ නැතුවා.." මලිනිගේ හිතත් දැන් සසලවය.

"දෝණි කියැවුව එක හොඳා.., සත්ත නං මට ඒ වගක් දැණුනේ.., දෝණි ඒ කියාපු ටිකෙන්.. ආයේ එහෙම වෙන්තේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ දියණියව වැලඳ ගනිමින් ඇගේ නළල සිපගත්තාය.

මලිනිට මවගේ මේ ලෙංගතු උණුහුම දැණුනේ කළකින්නිය. ඇගේ ස්පර්ශය දැණුනේ කළකින්නිය. මේ ආදරය ඇයට දැණුනේ කළකින්නිය. හිතේ සතුට නිසාවෙන් මලිනිගේ තෙතටත් කඳුලක් ඉණුවේය.

"දැන් එවුවා මතක කොරලා දාන්ට.., මම අහිතක් හිතැවුවේ නැතුවා" දෙතුන් මිණිත්තුවක් මවගේ උණුහුම විඳි මලිනි යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"පුලස්ත ගැන කාරණාවට දෝණි හරි හමන් උත්තරයක් දුන්නේ නෑ නෙව..?" ඇයට දැන් දියණියව දුරස් කරන්නටත් දුකය.

"ගැටළුව ඇත්තේ අපේ අම්මට වෙච්ච කොට, මම කොහොමෙයි උත්තරක් දෙන්නේ..?" මලිනි පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒක යස කතාවක් නෙව..?" එය පංඛිත කතාවක්ය. මලිනිගේ ඒ කතාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ වැහිබර මුහුණට සිහිං ඵලියකුත් වැටුනේය.

"ඒ යුතුකම.., අපේ අම්මා කොහෙන්ත් කොහොම ඉෂ්ට කොරාද මම දන්නේ නැතුවා.., ඒවුවා පවුලේ වාරිත්‍රෙට වුන යුතුකම් වෙච්ච කොට, මම එවුවා හිතලා වැඩකුත් නැතුවා.."

මලිනිගේ මුහුණේ දුකක් නැත. ඇත්තේ සිනහවක්ය. ඇය" ඒවුවා පවුලේ වාරිත්‍රෙට වුන යුතුකම් වෙච්ච කොට, මම එවුවා හිතලා වැඩකුත් නැතුවා" යැයි කීවේ මවට සිනහවක් පා ඉවතට යන්නට සැරසෙමින් අවාරෙටය.

"ඕන් ඉතිං.. විහිළුවක් කොරගත්තා.." මුතුමැණිකේ දියණියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"විහිළුවක් කොරගත්තේ නැතුවා.. මම කියැවුවේ ඇත්ත නෙව.. ? යුතුකමට වෙච්ච එවුවයෙන් මට වැඩක් නැතුවා.. එහෙම උනාය කියලා මම වරදක් දකින්නෙත් නැතුවා.. ඉතිං අපේ අම්මා නෙව තවම එහෙවුවක් ගැන හිතන්නේ..?" මලිකී නැවතත් යන්නට සැරසුනාය.

"කතා බහා අහවරක් වෙන්ය කලියෙන්ත් කොහේ මේ දුවන්ට හදන්නේ..?"

"මුත්තා බරේ යට්ට්ටක් රිදෙන්ට ගත්ත කොට..., වෙන කොහෙට්ට දුවන්ටෙයි..?" මලිකී මවගේ අත ගසා දමා නිවසෙන් එලියට බැස්සේ තම බර සැහැල්ලු කොට ගන්නටය.

මලිකීගේ මේ කොළ බවෙන් මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුනත්, පැනයට ඇය දුන්න පිලිතුර ගැන නම් මුතුමැණිකෙට සැහිමට පත්විය නොහැක. ඇය ඉටු වුන යුතුකමේ තරම ගැන හරි හැටි දන්නේ නැත. එම පැනය ගැන ඇය බරක් පතලක් නොසිතුවේ එබැවින්ය. තම තීරණය මත එය රඳා පවතින වග ඇය කීවේ එබැවින්ය. මුතුමැණිකේ අහස පොළව ගැටළුවාය.

"දැන් නිදහස් යැ..?" මුතුමැණිකෙ මුහුණට සිනහවක් නහා ගත්තේ, ඉතුරු කොටහෙන් ඇගේ දැසට කඳුලක් උණන වග දන්න නිසාවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.." මලිකී නැවතත් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"කියාපු දේ එතරම් සැහැල්ලුවට හිතන්ට එපා.." මුතුමැණිකේ නැවතත් දියණියගේ අත උකුල මත තබා ගත්තාය.

"බරට තමා හිතැවුවේ.. ඒත් මේ..., බරක් දැණුන තැනක් නැතුවා, සැහැල්ලුවක් මිසකා" මලිකීට සිනහවය.

"දෝණි... විහිළුවක් නෙමේ නෙව මේක" තීරණාත්මක කතා බහට පැමිණිය යුතු වග මුතුමැණිකෙට සිතුවාය.

"අපේ අම්මා ඩිංගක් මේක අහංටකෝ.. මට අපේ අම්මා කියාපු දේ නොතේරුනා නෙමෙයි.. ඒකයි මං එහෙවුව වෙනවද, නැද්ද කියලා, අපේ අම්මටම හිතන්ටය කියැවුවේ..?"

"දෝණි..., සත්ත මේකයි...,හිත රිදුනත් මට මේක දෝණිට කෙලින්ම කියන්ට වෙනවා.. පළමු දා වෙච්ච ඊයෙම, මේ..., මේ..., යුතුකමේ මහාදෙන් වුනා.." මුතුමැණිකේ හිස පහතට නැඹුරුකොට ගත්තාය.

"මොකක්...? පළමුදා වෙච්ච කොටම...!" එය එලෙස වෙන වග යසවති හා සේනගේ බැඳියාවෙන් මලිති නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් පුද්ගලයා එතරම් හරියක් පළමුදාම විමය. මලිතිගේ මුහුණේ මතු වුනේ විශ්මය කැටි වුන සිනහවක්ය.

"හම්..." මුතුමැණිකෙට ඇගේ සිනහව ගැන පුද්ගලයා.

"දෙයියන්ට ඔප්පු වෙච්චාවේ...!" මලිති කම්බුලට අතක් තබා ගත්තේ එය විශ්වාස කළ නොහැකිව නොවේය. ඒ තම අරමුණුවෙන යන්නට එය මහගු, මණරම්ම වාසනාවක් නිසාවෙන්ය.

"හම්.. ඒක තමා කියැවුවේ.., එච්චර හරියක් නොවුන නම් මම මෙච්චර හරියක් හිතන්නේ නැතුවය කියලා. එකයි මයේ හිත අකමැත්තේ.." ඇය ගැටලුව තේරුම් ගැනීම මුතුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"එහෙවුව උනාය කියලා මයේ අහිතක් නැතුවය කියලා නෙව මාත් ඉතිං කියැවුවේ. දැන් තීරණය ඇත්තේ අපේ අම්මා ලඟ නොවැ...? අපේ අම්ම ම හිතලා බලන්ට..." ඇගේ පැතුම ඉටුකොට ගන්නට පුලස්තගේ හා මුතුමැණිකෙගේ වූ මහා බැඳියාව ඇයට රුකුලක්ය. තම තීරණය මත මවට නවතින්නටම වන වග මලිතිට දැන් විශ්වාසය. බියක් නැත්තේ දැන් ඒ නිසාවෙන්ය.

"එතකොට මේ කියන්නේ.., මයෙන් එක්ක බුදිය ගත්ත එකා එක්ක උඹටත් බුදිය ගන්ට පුළුවන් කියැලැයි..?" දෙතුන් වතාවක්ම නෙව හතර පස් වතාවකම මලිතිගේ පිළිතුර එකම වූ නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට දැණුනේ සියුම් කෝපයක්ය. ඉවසා බැරීම තැනකේන්තියෙන් ඇසුවේ පැනයේ ගැඹුර ඇයට දැණෙන්නටමය.

"ඉතිං මෙච්චර වෙලා මම කියැවුවෙත් ඒකම නෙව.., යුතුකමට වෙන එවුවා මට වැඩක් නැතුවය කියලා.." මලිතිට සිනහවය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇයට එය වගක් නැත. ඒ ගැන බරක් පතලක් හිතන්නේ නැත. මව සමඟ යහන් ගත වුන මිහිහෙක්ව තම සැමියා කරගන්නට ඇය කැමතිය. එහෙත් ඒ ඔහු කෙරෙහි ඇති දැඩි ආදරය නිසාවෙන්ම නොවේය. ඇයට දැන් උනත් ඔහුව මතක කළහැකිය. මුතුමැණිකෙට දියණියගේ හිත ගැන පැහැදිලියක් නැත. ස්ත්‍රීයකට තම හිමියා තෝර ගැනීම මෙතරම් සැහැල්ලුවෙන් සිතිය හැකිද.

"තරහක් ගන්නේ නැත්නම් මම අපේ අම්මයෙන් දෙයක් අහංද..?" මේ කතාව තවත් දිගස්ස ගන්නට මලිතිට නොසිතූනාය.

"හම්.. "

"අපේ අම්මයේ හිත ගිය එකෙක්.., අත්තමා එක්ක බුදිය ගත්තා කියලා..., අපේ අම්මට වෙලාවක් ආවොතින්..., මේ..., උත් එක්ක අපේ අම්මා බුදියගන්නේ නැතුවැයි..?" ඒ පැනයනෙන් මව අසරණවන වග ඇයට සහතිකය. මලිති නැගිට ගියේ ජනෙල් කවුළුව ලඟටය.

මුතුමැණිකෙට ඇගේ හිත වැටහින. එහෙත් දියණිය ඇසුව පැණයෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත තිගැස්සින. මව, සේතුවා හා තමා අතර ඇති තුන් ලොංගතුව ඇයට සිහිවිණ. "වසලා හමාරයි නෙව..?" ඇගේ ගත දහඩියෙන් තෙත්වෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් පැනය ඇත්තේ, ඇය මෙම පැණය නැගුවේ කිසිවක් දැනගෙන ද? මුතුමැණිකෙගෙ හිත කැලඹිණ.

"ඉහියක් දැණිල වෙන්ටද දෝණි ඒ වගක් මයෙන් ඇහැවුවේ.." මුතුමැණිකේ හිස පහත්කොට ගත්තාය.

"හම්..., ඉහියක් නෙව.. මේ..., දැහිං දැක්ක දේ..?" මලිති මව දෙසට හැරුනාය.

"කොහොමෙයි..?" ගතම විලියෙන් ගැහෙන්නේය. මුතුමැණිකේ හිස පහත්කොට ගත්තේ ඇගේ මුහුණදෙස කෙලින් බැලිය නොහැකි කමෙන්ය.

"විමලසේන මාමංඩිගේ හත්දොහේ දානේ දා රැයේ. අප්පුවා ලොකු අම්මයේ කාඹරයට රිංගුවත් මම දුටුවා.." ඒ මතකයෙන් මලිතිගේ හිත මෙවලෙන් සිහි කිතියකින්නේය.

"එහෙනං දෝණි ඉස්සෙල්ලා ඇහැවුව එකට, මං උත්තරයක් දෙන්න ඕනෑ නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකේ දැන් දියණිය හමුවේ අසරණය.

"හම්... ඕනෑන්නේ නැතුවා.." මලිතිට සතුටුය. මවට දැන් ගැළවෙන්නට බැරිය.

"පුලස්ථට මයෙන් වුන යුතුකම අදින් පස්සේ අමතක කොරලා දාන්න. ආයේ මෙනෙත් ඒ යුතුකම අහවරයි. ආයේ ඒ වගක් වෙන්නේ නැතුවා. දැන් එහෙනම් දෝණිගේ කැමත්තක්.." මුතුමැණිකෙට වෙන පිළියමක් නොවින. පුලථව දුරස් කොට සිදු වුන දේ කෙලසක හෝ ඔහුට අමතක වෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය.

"මේ.., අපේ අම්මයේ යුතුකම් කොටහා මහ අරින එක හරි නෑ නෙව..? සත්ත නම්.. මේ.., මේ.., මයේ අමණාපයක් නැතුවා එහෙවුව අපේ අම්මයෙන් ඉටුවෙනවට.. වෙන්ට ඕන එවුවා වෙන්ට යවන්ට ඕන.." මලිතී එලෙස කීවේ තම විලිබරින මුහුණත් මවගෙන් සහව ගනිමිණිය.

මලිතීගේ එම වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇය නොකියා කියන්නේ සතුටෙන් බේදා ගැන්මක්ය. දියණියගේ හිමියා සමඟ යහන් ගතවීමේ තවත් අසම්මත කමක්ය. අසම්මතට ලොල් මුතුමැණිකෙගේ හිත මෙවලේ ගිණියම් වුනේ "ආයේ ආරොට එන හිත් වලක්වන්නට බැරුවා.." මව දෙතුන් විටක්ම කී කතාව මුතුමැණිකෙට මෙවලෙන් සිහිවෙමිණිය. "ඒකනං සහතිකෙට හැබෑව.. ආරොට එන හිත නවත්තන්ට බැරුවා"

"විහිළුවක් නෙමෙයි නෙව...?" මුතුමැණිකේ එය ඇසුවේ බිම බලාගත් වගමය.

"දැන් අපේ අම්මයේ තීරණය මොකක්..?" මලිතී ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"ආයේ දැන් මට මොනවැයි තීරණය කරන්ට තියෙන්නේ... දෝණිගේ කැමත්ත නෙව..?" හිතේ ඇති සැබෑ පිළිතුර දිය නොහැකි කමෙන් ඇගේ හිත තැවුනේය. එහෙත් හිතේ සතුට නිමක් නැත්තේය.

හිතේ සතුට නිමක් නැති උනත්, දෙදෙනාගෙම හිත් හත් අට මිණිත්තුවක් විලියෙන් දෙදෙරුම් කෑවේය. දෙදෙනාට දෙදෙනාගේ මුහුණුදෙස බලන්නට දිරියක් නොවුනේය. එහෙත් ඒ අසම්මත කම දෙදෙනාටම අඩුවක් නැතිව මැවි පෙණුනේය. එහෙත් දැන් තම හිත මව හමුවේ පැහැදිලිවම දිග හරින්නට වෙලාව වෙලාව පැමිණ ඇතැයි මලිතීට සිතිණ.

"සත්තනං.. මේ.., අපේ අම්මා, සේතුවයි අත්තමයි එක්ක අරහෙම ඉන්නවා දුටුව වෙලේම මයේ හිත එහෙවුවට කීං ගෑවා... මයේ හිත එහෙවුවට බල කොරා. අපේම එකෙක් වෙච්ච කොට, අපේ එහෙවුවකට හොඳම එකා පුලස්ථ කියලත් එදාම මං තීරණය කරා.

මට හිතන්ට තිබ්බේ අපේ අම්මා කොහොමෙයි එහෙවුවකට එක්කාසු කොරගන්නේ කියලා විතරයි. මට බයක් හිතුවේ අපේ අම්මා එහෙවුවකට අකමැති වෙයි කියලා. ඒත් කවුද දන්නේ.., ඒක මෙච්චර පහසුවෙන් වෙයි කියලා.." මෙතුවක් හිතේ හංගාන හිටිය රහස, මලිතී මෙවලේ මවට හෙලි කළේ, ඇගේ අත තරයේ අල්ල ගනිමිණිය.

හිතේ සතුට සහ දැනෙන විලියේ නිමක් නැත. මුතුමැණිකෙට දියණිය හමුවේ වෙන කියන්නටද කිසිවක් නැත. කියන්නට දෙයක් ඇතත් වදන් ගළප ගන්නට හිතේ දිරියක් නැත. දැන් දෙදෙනාටම අවැසිව ඇත්තේ කෙටි විවේකයක්ය. හිත නිදසේ හිතන්නටය.

"ඩිංගක් ඇහැපියාගත්තනං නම් හොඳා වයේ.." මුතුමැණිකේ දියණියට ඇඟවුවේ තනිව සිටින්නට වෙලාවක් අවැසි බවය.

නිවසේ පත්තු වූන මහා ලාම්පුවේ එලිය වෙනදාට වඩා වැඩි වගක් සිතුවේ මලිතිට පමණක් නොවේය. මුතුමැණිකෙටත් ඒ වගක් සිතුවේය. එහෙත් දෙදෙනාට දෙදෙනා එය හෙළි නොකර ගත්තේ, තවමත් හිතේ නොවියකුණු විලිය නිසාවෙන්ය. මෙදින දෙදෙනාම විලිබරිත නිසාවෙන් වැඩි කතා බහක්ද නැත්තේය.

යසවතිට නම් ලාම්පු එලියේ වෙනසක් නැත. ඇය විටෙන් විට කණ් යොමා සිටින්නේ ගෙජ්ජි හඬක් ඇසෙන තෙක්ය. සෙංකඩගල මැදුරට දාන්නට දුන්න පඬුර දැමුවා දැයි සැකහැර ගන්නට ඇති පිං හිතේ හදිස්සිය ය.

මහා ලාම්පුව පත්තුව ගෙවුන අඬ හෝරාවෙන්, ඇතෙන් ඇසුන ගෙජ්ජි හඬෙන් මුතුමැණිකේ, මලිති මෙන්ම යසවතීත් බරාදයට ආවේය. ඔවුනට පුදුම කරත්ත දෙක සෙංකඩට ගිය තාලයටම, නැවත එන විට නැවතත් පිරි පැවතීමය.

සිතුවාටත් වඩා ලැබුණ ලාබය නිසාවෙන්, සෙංකඩගලදීම ජයතු මෙන්ම සේනත් සිතුවේ, තවත් ආදායම් මගක්ය. ඒ ගම්තුලාවට තවමත් පැමිණ නැති සෙංකඩගල නගරයේ අඩුවැඩිය රැගෙන විත් ගමේ වෙලඳාමය. එබැවින් දෙදෙනාගේ ලාභයෙන් කොටසක් එයට වෙන්කළේ ලෝභකමක් නැතුවමය.

සෙංකඩගල තතුත්, එහි වර්ණාවත් සතුටෙන් අසා සිටිය මුතු මැණිකේ බත් මුවටිය ළිප තබා තෙවරක් වැන්දාය. ඇඟපත හොඳගෙන ආ හිමියාට බෙලිමල් උගුරක් පිදුවාය. මලිති නම් සිටියේ පියා සෙංකඩගලින් ගෙනා තැඟි බෝග මත්තේය. යසවතීගේ හිත පැහැදි ඇත්තේ නම් සෙංකඩගලෙන් ගෙනා පිළිමයේ ශාන්ත බවටය. පංචුක නම් තවමත් නිවසට පය තබා නැත්තේය.

"ඩිංගක් සේන මලයගේ දිහා ගෙහුන් එන්ට ඕන.." ජයතු හිස් කළ කෝප්පය මුතුමැණිකෙට දිගු කළාය.

"මහංසි නැතුවැයි.. ආ පයිම..?" ඒ කුමකට දැයි පැනයන් නැගීම සිරිත නොවේය.

"මහංසිය ඇරගන්නට තමා..., මේ..., සුද්දලා ඇත්තලාගේ එවුවයිත් වීදුරු බෝතලයක් අපි දෙන්නා ගන්නා අද නෙව.." ජයතුගේ මුහුණේ සිනහවක්ය. සුද්දගේ මත් පැන් බිඳක් තොල ගැමේ ආඩම්බරකමය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...?" මුතුමැණිකෙටත් ඒ ගැන ආඩම්බරය. කිතුලේ රහට වෙනස් රහක් විඳින්නට ඇයටත් හිතය. එහෙත් එය කෙලින් කියන්නට බැරිය.

"සේන මලා කියාපු හිංදම ගන්නා මිසක්කා, ගාණෙ හැටියට ලෝහ නොහිතුනාමත් නෙමෙයි ඔන්.." ජයතු කීවේ තම හැබෑ හිතය. එහෙත් ඒ මිළ ගැන දුකකින් නම් නොවේය.

"ආයේ මොකට තවත් පොදි බඳිනවද..? මැරෙන්නට කලියෙන්, එහෙවුවක් වින්දය කියලා සතුටක් තියෙන්නටත් එපැයි. ආහ්..., මටත් සදාච මුලිවිචි වෙන්ට යන්ට කාරණාවක් තියෙයි.. ලැයිතී වෙනකම් බුලත් අතක් කැඩුව නම්.." මුතුමැණිකෙට මේ සුභ දිණය, තවත් සුභ කරුණකට හොඳ වග සිතුවේ අහම්බෙන්ය.

"බුලත් අතක්..?" ජයතුට එය කුකුසක්ය. ඊටත් වඩා ගම් තුලාවේ කිසි නිවසකට පයක් තබා නැති මුතුමැණිකේ සදාගේ නිවසටත් ගොඩවී ඇත්තේ අතේ ඇඟිලි තරමටය.

"ආයේ එකට වෙලහෙලදාමෙන් ගිය කොට..., දෙමස්සිනාලයේ කොහේ දුරස් බවක්.. කියන දේ කොර දෙන්නකෝ..., පස්සේ බැරුවැයි භාර අවුස්සන්ට.." දියණියට රූ පතේ අඩුවැඩිය සකසන්නට බාර කළ මුතුමැණිකේ, නැවුම් වතකින් ගත සරස ගන්නට නිවස තුලට ගියේ ජයතුගේ හිතට පුදුමයක් එක් කරමිණිය.

තම පළමු සංකඩගල ගමණේ වර්ණාවෙන් සේනත් සිටියේ නිවසේ බරාදයට වී, ජතු එනකම් ඇඟිලි ගණිමින්ය. ඔහුටත් වීදුරු බෝතලයේ මුඩිය විවර කරන තෙක් ඉවසුමක් නැතිය. එහෙත් ජයතු සමඟ මුතුමැණිකෙත් එන අපුරුවෙන් දෙදෙනාටම අසුණෙන් නැගිටුවේ ඉඹේටම නොව, කවදත් හුරු ගරුසරුවටය.

"අපේ අම්මෝ..! අක්කංඩ්ටත් අද අපේ ගෙවල් පැත්තේ එන්ට හිතුන එක නොවැ පුදුමේ..! වහිදත් මංදා.." සදාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළය. හුවක දුර ඇතත් මුතුමැණිකේ සදාගේ නිවසට ගොඩ වැදී ඇත්තේ හදිසි උවමණා එපකමක් වූ විට පමණක්ය.

"වහිව්... වහිව්.... ගොරවා ගොරවම වහිව්..." මුතුමැණිකේත් සඳා සමඟ යෙහෙලියක් තරමට කිට්ටුව, ගරුසරුව අමතකොට මේ විහිළිවක් කළාමය.

"මටනං හිතා ගන්නට බැරුවා.." සඳා පුටුව ගසා මුතුමැණිකෙටත් ජයතුටත් ඉඳ ගන්නට පැවේ, සේන දෙසත් විමතියෙන් බලමිණිය.

මුතුමැණිකේ බරාදයේ පුටුව මත ඉඳ ගත්තත්, ජයතු සුපුරුදු ලෙස ඉඳගත්තේ තමාගේ නිවසේ මෙන්, සෙනගේ නිවසේ පිළිකඩ මතය. ඔහුට එය හුරුපුරුදුය. එහෙත් හුරුපුරුදු ගැහැණු කටහඬ මෙම නිවස තුළ නුහුරු නිසාවෙන්, මිතිලා මෙන්ම පුලස්ථත් සාලයට එබුණේ සැකැහැර ගන්නටය.

මුතුමැණිකෙගේ මේ ගමණ පුලස්ථට පුදුමයක් උවත් විෂේෂිතයක් නොවින. වෙලඳාමෙන් බැඳුන වැඩි හිටි ලෙංගතු කම බෙදාගන්නට විය හැකිය. වැඩි මහළු කතා ඇතිවෙන තැන ඉඳිමේ සිරිතක් නැත.

අඬ හොරාවක සතුටු සාම්ච්චියෙ කෙළවර ජයතු උගුර පාදමිණි පිළිකඩෙන් නැගිටිවේ තමා ආ කරුණ ඉටුකොට ගන්නට ඇති හදිසියෙන්ය. එය වැටහුන සේනත් නිවස තුළට ගොස්, කලියෙන්ම පිළිවෙලක් කොට තිබුණ දඩමස් කටගැස්මත්, විෂේෂිත අමුත්තෙකු වෙනුවෙන් ඉවතට ගන්නා විදුරු කොප්ප දෙකක් ගෙන මිදුලට බැස්සේය.

"කොහොමෙයි..., අද මේ..., මේ..., අත් උදවු කාරයා නරකක් නැතුවැයි..?" හිමියන් දෙදෙන ගිය නිදහසෙන්, මුතුමැණිකේ යටසින් බැලුවේ සඳා දෙසය.

"හිතුවට වඩා නොසන්ඩාලයා.. වැඩි යමක් නැතුවා.. වට පිටාව ඩිංගක් සුද්ද බුද්ද කොර ගත්තා.." සඳාට සිහිං විලියක්ය.

"හෙටත් හේනට යන්ට ඔනය කියලා.., මම කියන්ට ඔන නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් සඳා දෙස බැලුවාය.

"කියන්ටනං වෙයි තමා... ඉස්, ඉස්සෙලා හිංදා මයේ හිතත් ගැහෙන්ට ගත්තා නෙව.." සඳා කීවෙන් සැබෑවය. අඟ පසඟ ටිකක් ජේන්ට ඇරිම හා කතා බහක් පටංගත්තා පමණක්ය.

"මොකට ඔව්වරට ඕතැනි වුනැයි..? හැටේ ගැටයක් දෙයක් ගලවන්ට උදවු ඉල්ලුව නම් සේරම අඟවරයි නෙව..?" සඳාගේ විලිබව කෙරෙහි මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ඒ වගේ දෙයක් එක පාරට කොරන්ට, අපේ අක්කට තරම් හිතේ හයිස් මට නැතුවා.." ඇගේ ගතම ඒ වදන් පෙළෙන් සලිතව ගියේය.

"හම්... හෙට ට මං කියන්නං.. අනෙක් දවසේ ගෙන්න ගන්න එක නඟාගෙ වැඩක් ඕන්..., බාරයක් කෙරුව කොට පූජාවටියේ අඩුපාඩු හදන්නට අයේ මොකට මං ඇහිලි ගතවද..? තමංගේ තරමට නොවූ වටිය හැදෙන්නට ඕනෑ.." මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"හෙමටම කියන්ට එපා.. තාම හුරුවක් නැති කොට.." මුතුමැණිකෙගේ එම සිතවෙන් සඳාට දැණුන විලිය සුලුපටු නොවුනාය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා... මම මේ.., අද තකහණියෙම ආවේ නඟා එක්ක එකතුව බුලත් විටක් එදලා කාලායන්ට හිතාන..." මුතුමැණිකේ බුලත් හුරුල්ල අතට ගත්තාය.

බුලත් හුරුල්ලේ නැට්ට පැත්ත දිගු කරණින් සුභ කරුණකටය. එහෙත් ඇයගේ දෑතෙන් මේ බුලත් හුරුල දික්වන්නේ කුමටද? කුමණ සුභ කරුණක් උදෙසාද..? සෙංකඩගලෙන් ගෙනා අඩු වැඩුයේ වෙලහෙලදාම ගැන නම් එය අදාල පුරුෂන් දෙදෙනාටය. ගැහැණියක් අතින් බුලත් හුරුල්ලක් ලැබෙන්නේ ජීවිතයක් සමඟ ගනුදෙනුවකය. සඳාට කිසිවක් හිතාගත නොහැකිය.

"මේ..., මේ..., මට මේ... මොකක් කියලා හිතාගන්ට බැරුවා.." සඳාගේ තොළකටත් වියලි ගියේ බියට නොවේය.

"අවුරුද්දක් දෙකක් මගේ එකීට බාල උනාය කියලා වරදක් නැතුවා.. මේ..., පුතංඩියාගෙ වයසත් වරදක් නෑ නොවූ..?" මේ ඉල්ලන්නේ ඇගේ පුතුවය. මුතුමැණිකෙන් අසුනෙන් නැගිට ඇයට බුලත් හුරුල්ල පෑවේ ඒ ගරුසරුවටය.

"මගේ අම්මේ... බාරේ ඔප්පුම වෙච්ච කොට..!" පුදුමය නිසාවෙන් දැතත් ඉබේටම මුව අසලය. සඳාගේ හුස්මත් යන්තමට හිරවෙන්නේය.

"අකමැත්තක් නෑ නෙව..?"

පිරිමියෙක් වරක්, දෙවරක් නොව සියවරක් හැරි බලන තරමට මලිනී හැඩකාරය. ගමේ ඉන්නා පොත්ත සුදු එකම රුවැත්තිය ය. වත් කම් අතින් හා වලවුවට ඇඳි ඇති නිසාවෙන්, පුලස්ථට වඩා සියගුණයක් හැඩැති හා වංගවත් පුරුෂයෙකු සොයා ගැන්ම මලිනිට කිසිසේත් අපහසුවක් නැත.

"මේ..., මේ..., මලිකී දෝණි දන්නවා නෙව..?" සදාට පුදුම මලිකීගේ හිත ගැනය. ඇගේ මේ තීරණය ගැනය.

"හම්.. කියැවුවේ..., මලයා උනත් එහෙවුවට හිතක් තියේය කියලා..." මුතුමැණිකේ බලා සිටින්නේ සදාගේ මුහුණ දෙසය.

"මේක නං විශ්වාස කොරන්ටත් බැරුවා..." පිළිතුරක් දීමට සදාට සිහියක් නැත. ඇය සිතන්නේ මේ ලැබුව වාසනාව ගැනය. ඇය උමතු සිටින්නේ ඒ සිහියෙන්ය.

"මේක තවත් දික් කොරාන ඉන්නට කියැලැයි කියන්නේ..?" ඇගේ හිතේ සතුව මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත.

"අන්නේ.. මයේ අක්කේ..., මෙහෙවුවක් හිතා ගන්ට බැරිකොට ඒකත් අමතක වුනා නෙව..?" ඇඳි වතේ දෙතුන් විටක් දැන පිහිඳා, මුතුමැණිකේ අත වූ බුලත් අත සදා දැනට ගත්තේ ගරුසරුවටය.

සදා බුලත් හුරුල්ල තම දැනට ගත්තාය. එක් කොළයක නැට්ට හා අග්ගිස්ස කඩා මැද නාරටියෙන් දෙපළු කළාය. වම්පස අඩ තම අතේ තබා ගනිමින් දකුණුපස අඩ වෙවුලන දැනෙන් මුතුමැණිකේ අත තැබුවාය.

බුලත හුරු නැති කම නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ දිවත කැකැරී ගියේය. එහෙත් ඉඳහිට බුලතක රස බලන නිසා සදාට නම් එය වගක් නැත. දෙදෙනාම දෙතුන් විටක් බුලත හපා, බෙට පිඩ එක් වරම මිදුලට ගැසුවේ සිරිතටම පමණක් නොව, මේ මංගල තීණ්දුවෙන් දරුවන් දෙදෙනාට ඇස්වහක් කටවහක් ඇත්නම්, එයත් මෙතැන් පටං දුරුවෙන්නට යැයි පතාය.

අඩ හෝරාවක් ගෙවුන, මුතුමැණිකේ හා කතා බහා නිම වූයේ සදාට විමතියක් ගෙන එමිණිය. ඒ තම පුතු ගැන නොව, ගම් තුලාවෙන් මෙතුවකට අවකැපෙන වදනක් අසා නැති මලිකී ගැනය. ඔවුන් දෙදෙනාගේ හොර රහසේ පැවති ඇසුර ගැනය. ඔවුන් එය වහංකරගත් අපුරුව ගැනය.

"දෙන්නව තියන්ට වටින්නේ නෑ නෙව..?" සදාට තවමත් පුදුම මලිකී හා පුලස්ට මෙම ඇසුර, මෙතරම් කළක් හොරහින් පවත්වා ගැන්ම ගැනය.

"ආයේ දැන් ඉතිං එවුවයේ වරදක් නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකේ දිනක් ඔවුනගේ දුටුව හොර ඇසුරේ තරමත් මෙදිණ සහව නොගත්තාය.

"මට හිතාගන්නට බැරි මේ හිච්චමා ගැන..?" සඳා නැවතත් මුහුණේ අත තබා ගත්තේ පුදුමයෙන්ය. එහෙත් ඇයට මැව් පෙණුනේ මලිනිව යටකොට ගත් පුතුගේ හැකියාවය. ගමේ ඉන්නා රුවැතිය ව යට කොට ගැන්ම ගැන ඇයට දැන් පුතු කෙරෙහි ඇත්තේ ආඩම්බරයක්ය.

"මම නොවැ එකගේ ඒ හිච්චංකම හරියටම දන්නේ..., ඩිංගක් ඉවසුමේ ඉන්ට බැරි කම මිසක්කා වෙන අඩුපාඩුවක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ සිනහවෙන්, යටිසින් බැලුවේ සඳා දෙසය.

"ඒකත් හැබෑව.. බාරය ඔප්පු වෙච්ච කොට ආයේ මම මොකට එවුවට වද වෙනවද..?"

බාරයට වෙන්තේ කුමක්දැයි කියා ඇයට සිහි වුනේ මෙවලේය. එහෙත් ඒ ගැන දැන් ඇසීම යුතුකම නොවේය. දැන් පුතුගේ පූර්ණ අයිතිය ඇත්තේ ඔවුනටය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගෙන් තරම දන්න නිසාවෙන් ඇගේ හිත කිළිපොළා ගියේ "ආයේ අම්මා දුව.., දෙන්නම සහෙට වෙන්ටත් බැරි කමක් නැතුවා" යැයි හිතූන නිසාවෙන්ය.

"අද වයේ සතුටු දවසක නිකම්ම ඉන්ටත් හිත දෙන්නේ නැතුවා..., අනික මේ සුද්දලා ඇත්තන්ගේ වීදුරු බෝතලයක්ම වෙච්ච කොට.." මුතුමැණිකේ නැවතත් යටසිං බැලුවේ සඳාගේ ප්‍රථිචාරය දෙසය.

"අපේ අම්මෝ අපේ අක්කයේ හිත.. සත්තමට යෑ කියැවුවේ..?" සඳාට එය විශ්වාස කළ නොහැක.

"තමංගෙම ලේ වෙච්ච කොට... දැන් මොකට භංගන වැයි..?" මුතු මැණිකේ සඳාගේ අත අල්ල ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"අපේ අක්කා..., මේ..., මීට කළියෙනුත්..?" සඳා පුදුමයෙන් එබුනේ මුතුමැණිකෙගේ මුහුන වෙතටය.

"ඉඳලා හිටලා හේන් පැලේ නැවතන කොට..., රා ඩිංගක රහක් මොකටැයි නොබලා ඉන්නේ...? දෙන්නයේ තණිකමේ ගිණියමට, ඩිංගක් අමෘතයක් නෙව නෙව..? ඩිංගක් මතේ ඉහ ගැහුවම ඒ කොයි අහවල් දෙටත් මසුරුණ් ඕන් ඒ හිත.." මුතුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"මයේ සංතෝ අපේ අක්කංඩි..!" සඳා මුතුමැණිකෙගේ රතියේ රහ නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් ඇගේ මදුරිතක මිහිරක් ගැන සඳා දන්නේ මෙදිනමය.

"මොකද කියන්නේ..., අද හොඳ දවසක් නොවැ..?" මුතුමැණිකේ සඳාගේ අත අල්වා නැගිට්ටාය.

"මං කවදාවත් නැතුවා.." ඇයගේ හිතත් ගැහෙන්නේය.

"අද මෙහෙවු සතුටු දවසක් වෙච්ච කොට.. ආයේ මොකට දෙපැත්ත හිත වැයි..? අනික උනුත් මේ ඇවිත් ඉන්නෙ ගෙයින් පිට දෙතුන් රැයක් ගෙවලා නෙව..., දෙන්නා දෙමහල්ලොම ඩිංගක් මත් වුන කොට එවුවා ආයේ ඉහමත්තේ ගිණියෙම තමා ඕන්..."

"එවුවා නම් කොහෙම උනාම මොකෝ..? හිත මේ.. ජයතු අයිසංඩිත් ඉන්න එකේ, අපේ එයැයි වරදක් හිතාපිද කියලා" සඳාට ඇත්තේ සැමියා සමඟ එවැන්නක් නොවුන නුහුරු කමය.

"තමංගේ මිණිස්සු දෙන්නා වෙච්ච කොට ආයේ මොන කෙත්ගෙඩියක අහිතක් හිතන්ටද..? උන්ට විතරක්යැ එවුවා හොඳ..? මෙන්න මෙහේ වරෙන් යන්ට, ජයතු අයිසංඩිගේ අහවලක් ගැන හිතන්ට ගත්තා.." මුතුමැණිකේ ඇගේ අත අල්ව ගත් වගම මිදුලට බැස්සාය.

"මෙන්න මෙහේ වරෙන් යන්ට" යෙහෙළිකයට මෙන් මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් පිටවුන ඒ වදන් පෙළෙන් සඳාගේ හිත කැලඹී ගියේය. දෙපස දැන් පැහැහුන වග දැණුනේය. මේ නැවුම් ලෙංගතුවෙන් හිතට සවියක් දැණුනේය. එහෙත් ඇය හිමියන් සිටින දිහාවට පය තැබුවේ නම් හිතේ නුහුරු දෙගෙඩියාවෙන්ය.

හිමියන් දෙදෙනාව ඇත තියා පෙනෙන විට සඳාගේ හිත සලිතව ගියේය. හේතුවක් නැතුවම "ජයතු අයිසංඩිගේ අහවල් එකක් ගැන හිතන්ට ගත්තා" යැයි මුතුමැණිකෙගේ කියමන සඳාගේ හිතේ දෝංකාර දෙන්නට ගත්තේය. ඇගේ හිත මොහොතකට සලිතව ගියේය. පොදු ගැහැණු හිත එලියට පැන්නේය. එහෙත් "එහෙවු වාසනාවක් කොයින්ද..?" ඒ සිතුවිලෙන් මෙදින තමා ලද සියළු සතුට ඇගේ හිතෙන් යන්නමට ගිලා බැස්සේය.

මංගල්ය තීරණය වූව හමාරය. ඒ වගක් නොදන්නේ පුලස්ථ හා පංචුක පමණක්මය. පුලස්ථට ඒ වගක් නොකියා සහව ගත්තේ මලිනිගේ ඉල්ලීමටය. ඒ ඔහුව පුදුම කරවන්නට මලිනිට හිතක් ඇති නිසාවෙන්ය. ඇය දින ගැන්නේ නිසි දවසක් ඊට එලෙඹෙන තෙක්ය.

යසවති දැන් වැඩි හරියක් කාලය ගෙවන්නේ පිං අතේ වැඩ උදෙසාය. මෙදිනත් මහිලා සමිතිය නිසාවෙන් ඇය පංසලේය. මලිනිටත් කම්මැලිය. මලිනි සිතුවේ මිනිලා හමුවෙන්ට ගියොතින් යහපත් යැයි කියාය.

"ආහ්... මං එහෙටට යන්ට හිතැවුවා විතරයි.." මලිනි මිදුලට පය තබන්ම මිනිලා ඊට කලියෙන් මලිනි සොයා පැමිණය.

"අපේ අම්මා අද හේනට ගියේ නැතුවා... ඩිංගක් නිදහසක් ලැබුණා.." මිනිලා බරාදයේ පුටුවක ඉඳ ගත්තාය.

"පුලස්ථ හේනේ වෙන්ටෑ..?" මලිනි එය ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.., ඕන් පංචුක අපේ දිහා..., පොඩි එකීව නලවනවා" මලිනිගේ කතාවට මිනිලාටත් සිනහවක් නැගිණ.

"නහත් මෙහෙටට ආව එකේ.. එහෙනං තව ඩිංගකින් මහා එකීත් නැලවෙන්ට ගනී.." මලිනි තම සිනහව දැනින් වසා ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා..., අපේ අම්මා.., ඕන්නං අක්කංඩි දිහාවේ ගිහිං එන්ට කියද්දිම මට ඒ වගක් හිතූනා..." මිනිලා සිනහව සහව නොගත්තාය.

දෙදෙනාගෙම සිනහව හා අල්ලාප සල්ලාපය මිණිත්තු දහ පහළොවක් පැවැතියේය. එහෙත් දෙදෙනාම හිතේ ඇති සත්‍ය බලාපොරොත්තුව හෙළිනොකර ගත්තේය. දෙදෙනාටම ඉස්සර වෙන්නට ඇති විලිය නිසාවෙන් හිත සහව ගත්තේය.

"මේ... අරොවුව අද කොරලා දාමුද..?" මලිකී අවසන් ඒ කතා බහට එන්නට සිතුවේ තවත් කල්මරා එලක් නොවන නිසාවෙන්ය.

"මොකක්...?" මිනිලාට එය නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් පැහැදිලිකොට ගැන්ම යහපත්ය.

"මේ..., අරොවුවා උගුල්ලා දාමුද..?" මලිකී පුටුවෙන් නැගිටිය.

අකමැති වෙන්නට දෙයක් නැත. මෙතුවක් දින ගැන්නේ ඒ වෙනුවෙන්ය. එයින් පසු එලෙබෙණ මණරම් අසම්මත එක්කාසුව එන තෙක්ය. "මාත් මේ..., කියාගන්ට බැරුව උන්නේ.." මිනිලා සිතහවක් පෑවේ, තම හිතේ සතුව සහවා නොගනිමිණිය.

"බුසියට ඇත්තේ මයේ හිතේ...?" මලිකී තම කාඞරයට විත් අල්මාරිය ඇරියාය.

"කවදාවත් එහෙවුවක් කරලා නෑ නොවෑ.." මිනිලා බිම බලාගත්තේ විලිය නිසාවෙන්ම නොවේය.

"කෝ ඩිංගක් බලන්ට..?" අල්මාරිය තුලින් ගත් අඩු වැඩිය මලිකී යහන මත තැබුවාය.

"මේ..., ඩිංගක් විලියත් වගේ.." මිනිලාට විලිය දැණුනේ, අක්කංඬිය ඉදිරියේ ගවුවොම ඉස්සීම නොව, මවිල් බුසිය නිසාවෙන්ය.

"ආයේ අහවල් විලියක්.., කෝ බලන්ට..?" ගවුම් වාටියෙන් අල්ලන්, බිම බලා සිටින නැගෙනියගේ විලිබරිත බව මලිකිට සසතුවක්ය.

මිනිලා ගවුවොම ඉදිරි පසෙන් ඉසෙවුවේ හිස පහතට යොමාගත් වගමය. ඇයට බිය, මවිල් බුසිය දැකුමෙන් සොහොයුරියට අපුලක් දැනෙවියැයි කියාය. "මෙහෙවු දෙයක් වෙයි කියලා හිතන නං.., අප්පුවියේ දැලිපිහෙන් ඩිංගක් කපානම එන්ට තිබ්බා" ඇය ගවෝම ඉහ මතට උස්සා යටසින් සොහොයුරිය දෙස බැලුවාය.

නැගෙනියගේ ගවෝම ටිකෙන් ටික ඉස්සෙද්දී මලිකිගේ හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ ස්ත්‍රී යටිකයක නිරුවත දැකුම නිසාවෙන් නොව, මේ ගවුම ඉස්සීමේ කෙළවර, සමලිංගික පහසක මිහිරියාවෙන් කෙළවර වන නිසාවෙන්ය.

දණ හිස පහළට වඩා, මිනිලාගේ දෙකළවා යුග්මය පැහැපත්ය. දුබුරු පැහැය මුසු සුදු පැහැය මණරමිය. කලවා ගොබය තමාගෙ මෙන් මසින් පිරිපුන්ව, විසල්ව නැති උවත්, කයේ තරමට ගැලපෙන්නේය. එහෙත් මලිකිගේ දෑස විශ්මයෙන් බැබළුනේ මිනිලාගේ මවිල් රොබුව මතු වූන පසුවය.

සනට සරුසාරව වැවී ඇති මවිල නිසාවෙන්, යොණියක් තිබෙනවාද නැද්ද කියාවත් නොපෙන්වේය. ඇහිලි පුරුකකට වඩා දිගැති මවිල, කැරළි ගැසී තිබුණේ, උස වැඩි කම දරගත නොහැකිවය. දෙපා ලංකොට සිටි නිසාවෙන් මවිල් රොබුව ත්‍රිකෝණා කාරව යහමෙන් මතුව ඇත්තේය. මලිනිගේ අතක් නොදැනීම කම්මුල මතට ආවේ දැනුන පුදුමය නිසාවෙන්මය.

"මයේ අම්මේ.... මාණා යායක් වගේ නොවැ..!" මලිනි ඇය වෙතට කිට්ටු වූවාය.

"ඒකතේ කියැවුවේ මේ.., මේ.., කවදාවත් කපලා නැතුවය කියලා.." මිනිලා විලියෙන් ගවොම පහතට දාගත්තාය.

"උගුල්ලා දාන්ට ඉස්සෙල්ලා කොටට කපලා දාලා ඉන්ට වෙයි.., මේන්න මේක ඇඳ ගනින්.." මලිනි දියට අඳින තම රෙදිකඩ මිනිලා වෙතට විසිකලේ, පියා රැවුල බානා දැලිපිහිය මෙයට අවැසි නිසාවෙන්ය.

නිවස ඉදිරිපස දොරත්, පිටුපස දොරත් වසා දැමුව මලිනි, පියාගේ රැවුල බාන දැලිපිහියත් ගෙන කාඹරය වෙතට ආවාය. මිනිලා ඒ වන විටත් සිටියේ ගවොමෙන් රෙද්දට මාරුවය. එහෙත් මලිනිව දුටු විට ඇයට සිතුවේ "දෙතං වංගියක් මුත්‍රා කරා මිසක් හෝද ගත්තේ වත් නැතුවා" යැයි කියාය. එබැවින් මලිනි කාඹරයට ඇතුල්වෙන විටම "ඩිංගක් හෝදගෙනම එන්න.." මිනිලා කාඹරයෙන් ඉවතට පැමිණියාය.

"මෙතනින් ඉඳගෙන රෙදිපට ඩිංගක් ඇත කරන්ට" මිනිලා නැවත පැමිණෙන විට, මලිනි සියළු කළමනා දෑ සකසාගෙන හමරාය.

"බයෙන් බැරුවා.." මලිනි අත දැලිපිහිය දැකුමෙන් මිනිලගේ හිත ගැහින.

"හොඳම වැඩේ නහාම කපාගන්න එක.." මලිනි ඇය අතට දැලිපිහිය පෑවේ, සුදුසුම දේ එයම නිසාවෙන්ය.

ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන්, ටිකෙන් ටික මිනිලාගේ මවිල් යාය, බුරිය අසල සිට පහළට එලිපෙහෙලි වෙන්ට ගත්තේය. "මේකී මේ කැලාව තියාන උන්නට වෙනම ගාණක් දෙන්ට එපැයි" මලිනිට නම් සිනහවය. ඇය මිනිලගේ යෝනියෙන් කොටසෙන් කොටස ගිලිගි බිමට වැටෙන මවිල එක් ගොඩකට එක්කාසු කරේ සිනහවෙන්ය.

"නයි පොළොන්නගුත් ඉන්ට බැරිකමක් නැතුවා.." යෝනී ඉස්මස්ත පිළිසකරව හමාර නිසාවෙන්, මිනිලා දෙපා මඳක් ඇත් කරන විට මලිනිට සිනහවක් නැගින.

"එහෙම උන්නා නං මෙහලකට මළගෙවල් දෙකක තුනක් වෙලා හමාරයි නෙව..?" විලිය අමතකොට මිනිලත් මෙවලේ සිනහවක් පෑවාය.

"ඒක හැබෑව..? එහෙනං ඉස්සෙලාම රණා.." මලිනිට ඇය කී දේ වැටහුණාය.

"අපේ අම්මෝ..., හීනෙන් වත් එහෙවුවක් හිතන්ට නරකයි.. මට ඒකා නැතුව බැරුවා.." තමා කිවුදේ බරපතල කම ඇයට වැටහුනේ දැණිය.

"එහෙනං මොකෑ අර පිටගම් කාරයා ගෙන්න ගත්තේ..?" මලිනිට සිනහවය.

"ඩිංක් ඔය.. මේ.. දන්නේ නෑ ද...? ඒකා මයේ පස්සෙන් ගාටද්දී හිතට මොකද්ද වයේ දැණුණා..." මිනිලා සිනහවක් පෑවේ, දැලිපිහියට හැකි තරමෙන් පරිස්සමට යෝනී කැලෑව හෙලිපෙහෙලි කොට අවසනය.

"උඹ තමා දවසකටවත් එකිය.., ඒකා කීවංගියක් වයේ ආවා ගියාද..?" මව්ලේ රොබුවෙන් හෙලිපෙහෙලි වුන මිනිලාගේ යෝනිය, මලිනිට හරි හැටි පෙනුනේ දැණිය.

දුබුරු හා කළුපැහය මුසු මිනිලාගේ යෝනී දෙතොල හා හපුරා කියා, මලිනිට සිනහවක් පෑවේය. එම සිනහවෙන් මලිනිගේ හිතත් තරමකට තිගැස්සී ගියේය. "ඩිංගක් කළුවයි.." සුදු එවුන් කැමති කළුපැහැයට මෙන්ම, කළු එවුන් කැමති සුදුපැහැයට කියමන සපත කරමින් මලිනිගේ හිත මිනිලාගේ යෝනිය මත නතර වුනේය.

තම යෝනිය මෙන් නොවේය. මිනිලාගේ යෝනිය කටරොළු මලක් වැනිය. උඩු යෝනී දෙතොල මැදින් ඇතුලත තොල් සහල මණරම්ව එලියට මතුව ඇත්තේය. යහමෙන් ගැටිත්තත් පෙනෙන්නේය. තම ආරෙන් එපිට යෝනියක්, මලිනී මේ හරි හැටි දැක්කාමය. මලිනිගේ හිත ආශාවෙන් ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"මොකෑ මේ..., මෙහෙවුවක් අදම දැක්කා වයේ..?" මලිනිගේ මුහුණේ ඉරියවු මතින් මිනිලගේ හිතත් ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"වෙනසකට හරි හැටි දැක්ම නොවෑ.., ලස්සනේ බැරුවා.., කටරොළු මලක් වයේ" මලිනී අශාවේ සිනහව සහව නොගත්තාය.

"ඒ උනාට මේ..., මේ..., මයේ එහෙවුවට වඩා අපේ අක්කයේ එහෙවුව හැඩයි කියලා..., මලයා කියලා ඇත්තේ" ඇය තවමත් මලිනිගේ යෝනිය දැක නැත. දන්නේ පුලස්ථ කියා ඇති පරිද්දටය. මිනිලා සිනහවක් පෑවාය.

"ඒ කියැවුවේ පිරිමියෙක් නෙව..? අපේ ආරොට වඩා නඟාලගේ වෙනසකම් ඇතුළා.." පුලස්ථගේ කැමැත්ත මලිනිත් නොදන්නවා නොවේය.

"මේ.., අපේ අක්කලයේ මං තවම හරි හැටි දැකලා නෑ නොවැ" මිනිලා නොකියා කීවේ තම හිතය.

"ඕනෑද ඩිංගක් බලන්ට..?" මලිනිගේ හිතත් ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"මලයා.., අක්කයේ හිත කියැවුව දවසේ ඉඳං මං දින ගැන්නා.." මිනිලා ඇදිවත සකස ගනිමින් මලිනිදෙස බැලුවේ ආයාචනයක් ලෙසටය.

මෙතුවක් ඉඳ හිට හමු වූ මොහොතක උණුහුම් දෑ කතා බහා කොට ඇත්තේය. දෙදෙනාට දෙදෙනා හිත හෙලිකොට ඇත්තේය. ඉඳ හිට යන්නම් ස්පර්ශාවද ඇත්තේය. එහෙත් මෙතරම් දුරක් මේ ප්‍රථම වරටය. එබැවින් දෙදෙනාට දෙදෙනා තවමත් විලිබරෙන්නේය.

"එහෙනම් මේ.. ඕන්.." මලිනිනි ගැහෙන හිතෙන් තම ගවුම් වාටියෙන් ඉසෙවුවාය.

"මලයා කියැවුවා හරි.. ආයේ පැල්ම විතරක්ම තමා.., පොඩි එකියගේ වයේ" කොට්ටා පුළුන් ගෙඩියක් මෙන් ඉදිරියට නෙරා ඇති ඇගේ යෝනිය මණරමිය. ඇතුල යෝනී තෝල් සහල නොපෙන අයුරෙන්, උඩු යෝනී දෙතොල වැසි ඇත්තේය. එහෙත් ඒ හැමට වඩා මිනිලගේ හිත කැලතුනේ, මව්ලක් නැති මලිනිගේ යෝනියේ පැහැයටය. යෝනී දෙතොලේ තඹර පැහැයටය. මිනිලා මෙතරම් පැහැපත් යෝනියක් මේ දැක්කාමය.

"අපේ හිව්වි එකියගේ වයේ... තඹර පැහැයේ බැරුවා" මිනිලගේ හඳ ගැස්මත් තිවාර වුනේය.

"හිව්වි කමට ඇති එවුවට නහා මණාප නැතුවැයි..?" මිනිලගේ දෑස දෙස එක එල්ලේ බලා සිටිය නොහැකි තැන, මලිනී තම ගවොම පහතට දැමුවාය.

"ආයේ අහනවා... එහෙවුව මයේ හීනයක්.." මිනිලා නැගිට, මලිනී අසලට ආවාය.

"මයෙන්.., මේ.., මේ.., ඉස් ඉස්සෙල්ලාම" මලිනිගේ හඬ වෙවුලන්ටත් ගත්තේය.

"මයෙත් මේ ඉස්සෙල්ලාම.." මිනිලා සොහොයුරියට හුස්මක දුරක් තබා නැවතුනාය.

දෙදෙනාට දෙදෙනාගේ දැස දෙස වැඩි වේලාවක් බලා සිටීමට නොහැකි වීන. දෙදෙනාට දෙදෙනාගේ හඳ ගැස්ම දැනෙන්නට විය. එකෙක් ඉස්සර වනතෙක්, දෙදෙනාට දෙදෙනා බලා සිටියේය. එහෙත් දෙදෙනාගෙම හිත ඉවසුම් නැති තැන, දෙදෙනාම දැන පෑවේ එකටමය.

වැලඳ ගැන්ම පැවතුනේ දහා දොළොස් මොහොතක්ය. දෙදෙනාගෙම දෙතොල් ප්‍රථම වරට සමලිංගික පහසක සෙවුවේය. මිහිර මණරමිය. පුරුෂ දෙතොලක පහසට වඩා මේ දෙතොල් පහස මෘදුය. එහෙත් ගිනියමිය. මිනිලා සොහොයුරියව යහන මතට පෙරල ගත්තාය.

සමලිංගික පහසක අත්දැකීම් නැතත්, දෙදෙනා දෙදෙනාගෙ හිතට එන දේ ගෙන හැර පෑවේය. විටෙක ඇඳි වතට උඩින් දෙපියරු යුග්මය මිරිකි ගියේය. ඉඳ හිට දැන් දෙකළවා අස්සට රිංගුවේය.

තවවත් ගැහැණියකගේ කලවයේ මෘදු බවත්, ගැටිසී දෙතනක සණ බවත් දෙදෙනාම මිණිත්තුවක් දෙකක් උමතුවෙන් සෙවුවේය. එහෙත් මිනිලාගේ අතක් දෙකළවා ස්පර්ශයෙන් විත් යෝනිය මත නවතිත්ම, මලිනිගේ දෙපා හිරියෙන් එකින් එක පැටලි ගියේය. එහෙත් ඇගේ අතක් මිනිලාගේ යෝනිය මතත් නතර වුනේය.

කුඩා කල මවගෙ දැනට පසුව, මලිනිගේ යෝනිය මත ස්ත්‍රී හස්තයක් මේ දැවටුනාමය. ඒ මිහිරෙන් සලිතව, ඇගේ ගතේ හිරිගඩුත් මතු වුනේය. එහෙත් මිනිලාගේ යෝනියේ මවිල් කොට ගොරහැඩි බවෙන් මලිනිගේ හිත මොහොතකට නතරවින.

මිනිලාගේ හිතට ඉවසුමක් නොදැණුනේ සොහොයුරියගේ යෝනියේ මෘදු පහසය. යෝනිය තෙරා ඇති අපුරුව අතට හසු වුන මිහිරෙන්ය. එහෙත් ඇයගේ හිතත් මොහොතකට නතර වුනේ, එක් වරම වූ සොහොයුරියගේ වෙනස වැටහීමෙන්ය.

"ඇයි..., අපේ අක්කා මේ..., මේ.. මණාප නැතුවැයි..?" මිනිලා ඇගේ දැස දෙස බැලුවාය.

"අමනාපයක් ඇතුවට නෙමෙයි..., මේ..., මවිල කොට දැනෙද්දී හිතට අමුත්තයි.." මලිනි තම හිත හංග නොගත්තාය.

"එහෙනං ඒක අභවරක් කරගෙන ඉමු.." මලිනිගේ කැමැත්ත වටහා ගත් මිනිලා ඇගේ ගතෙන් බිමට බැස්සේ අහිතකින් නොවේය.

දැලිපිහියෙන් කෙටි වුන මිනිලගේ යෝනී මව්ල, මලිනිගේ ගම් තලපය මත ඇලී ඉගිල්ලුනේ හිතකින් නොවේය. හිස එසෙවුව දා සිට තනි නොතනියට සිටි ඇයගෙන් වෙන් විමේ දුකෙන්ය. එහෙත් මිනිලගේ දෑසට කඳුලු බිඳු මතු වුනේ නම් ඒ දුකට නොව, මේ ප්‍රථම වතාව නිසාවෙන් සෂ්ණ මව්ල සමෙන් ඉගිල්ලෙන වේදනාවටය.

"ආත්... රිදුම් ඇතුලා.." යෝනී දෙතොල මත ගම් තලපය ඇදෙද්දී මිනිලා, සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මේ ඉස් ඉසෙල්ලම නොවැ..., අනෙක් වංගියේ මේ තරම් රිදුම් නැතුලා" එහෙත් මලිනි එය තැකීමක් නොකළාය. ඇය මිනිලාගේ යෝනියේ හැඩරුව හොඳ හැටි විඳිමින්, ස්පර්ශා කරමින් අන්තිම මව්ලත් පරිස්සමට උගුල්ල දැමුවාය.

මව්ල ගිළිහුන මිනිලාගේ යෝනිය දැන් මණරමිය. පෙරට දැන් වඩා තරමක් පැහැපත්ය. මව්ල ගිල්ලුන බැවින් රත් පැහත් ගෙනය. ඇහිලි තුඩට දැණෙන මෘදුබවෙන්, හිව්වි පෙණුමෙන් මිනිලගේ හිතත් දැන් වේදනාව පරයා ගිනියමිය. නැවුම්පෙනුමට ඇගේ හිතත් වශීවය.

"දැන්තේ මේකිගේ හැඩ.." ස්පර්ශාගෙන් ලද මිහිරෙන් මලිනිගේ හිත ගැහෙන්තේය.

"අපේ අක්කට පි.." මිනිලට කියන්න ඇත්තේ එපමණක්ය.

"රණා මෙහෙවුවට දැක්කම..., ආයේ පරිස්සමට තියාගන්නවා බොරු.." මලිනි ඇය අසලින් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා... ලොවලා දාවී පැනිය බෙරෙන්ටම" මිනිලගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"මේ..., මලයා දෙයක් කියැවුවා..., හෙවුවට දැක්කොතින් මේ..., නහිවි" මලිනිට එක්වරම සිහියට ආවේ සේනවය. මිනිලා කල ඒ අසම්මතය ය.

මලිනිගේ ඒ සිහි ගැන්වීමෙන් මිනිලගේ හිත කැලකී ගියේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ එදින කල ඒ තම අසම්මතය නැවතත් පණ ගහන අපුරුවය. පියා මව්ලක් නැති යෝනිය දෙස ඇස්පිය නොහෙලා බලා සිටින ගිනියමය.

"එහෙවුව මයේ හිතට ගිනියමයි.., සත්තනං දැන් ආයේ වංගියකට හිත ගැහෙනවා" එබැවින් මිනිලාගෙ හිත දැන් නම් ගැහෙන්නේ, පියාට තම යෝනියේ මේ අපුරුව පෙනෙන්නට යවන තෙක්ය. ඒ උමතු ව නිසාවෙන් මිනිලගේ වදන් පෙළක් සියුම්ව වෙවුලන්නට ගත්තේය.

"මේ..., අප්පුවවා ඉල්ලුවොතිං හෙම..., මේ..., නහා සත්තටම අප්පුවට මේකිව පුදනවැයි..?" ඇගේ ඒ හිත මලිනි දන්නේ පුලස්ථගෙන්ය. පිරික්සුවේ පුලස්ථ මුසාවක් කීවා දැයි කියා නොවේය.

"ආයේ අහනවා..., අප්පුවවා වෙච්චකොට නොදි කොහොමෙයි.." සමලිංගික මිහිර පරයා මිනිලගේ හිත ඒ මිහිරෙන් නලියන්ට ගත්තේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ යෝනියේ මේ නැවුම් පෙණුමට පියාගේ මුහුනේ මැව් ඇති කාමුක පෙනුමය.

"එහෙනං අප්පුවවා මේකිව වජ්ජ කොරලා දාවී.." මලිනිගෙ හිතත් ඒ සම්මතයෙන් ඇවිලුනේය. එබැවින් ඇගේ අතක් හෙමිහිට මිනිලාගේ කලවය මතට ආවේය.

"එහෙවුව මයේ හිතයක් මයේ අක්කේ... හ...ම්... මේ.. අපේ අක්කා කැමැති නැතුවැයි එහෙවුවකට..?" මිනිලාට ඉබේම තම දෙපා ඇත්ව ගියාය.

"දකින්ට කියන්ට ආස ඇතුවා..., ඒත් එහෙවු දේකට හිතක් නැතුවා" මලිනි කීවේ මුසාවක් නොවේය. ඇය පියාගේ ලිඟුව දකින්නට මනාපය. ඔහුගේ රතියේ මුරණ්ඩු බවට ඇයත් හිතය. එහෙත් පියා සමහින් එවන් ඇසුරකට ඇගේ හිතක් නැත.

"මාමංඩියගේ එහෙවුව ගමෙන්ම විසල් එකා වෙච්ච කොට ඒ මොකෑ ඒ....?" මිනිලගේ හිත නලියන්නට ගත්තේය.

"හම්... අපේ අප්පුවවයේ එකා ආයේ මෝල් ගහා වයේ.." මලිනි පැනයට පිළිතුරු නොබැන්දාය. එහෙත් ඊට මනාප ඇගේ හිත අවුස්සමින් මලිනි හෙමිහිට තම අත මිනිලගේ යෝනිය මතට කිට්ටු කළාය.

"ලොකු අම්මටත් එහෙවු එකකින් ඇරෙන්ට..., වෙන එකකින් ඇතලා දන්නන්ට බැරුවා.." මිනිලා යෝනිය මත දැවටුන සොහොයුරියගේ උනුහුම විඳිමින්, තම අතත් ඇගේ දෙකලවා මත තැබුවාය. ඒ හරි හැටි තවම දැක නොමැති උවත්, පුලස්ථගෙන් අසා දැන ඇති පරිදි ජයතුගේ ලිඟුව සිහියට නන්ව ගනිමින්ය.

"ආයේ අහනවා.. අපේ අම්මා එහෙවුවට වලක්කියක්.." ප්‍රථම වරට තම ගවොමට යටින් කලවා මත දැවුන ස්ත්‍රී උනුහුමෙන් මලිනිගේ ගතත් තිගැස්සිණ.

මිණිත්තුවක් දෙකක් ඇඳිවතට යටින් දෙදෙනාම, දෙදෙනාගේ යෝනියන් මෘදුව සපත ගත්තේය. දෙදෙනාටම මේ නැවුම් පහස මිහිරක්ය. මේ සමලිංගික ඇසුරක මේ ප්‍රථම වරය. පුරුෂ හස්තයෙන් දැනෙනවට වඩා මේ මිහිර මෘදුය, නැවුම්ය. ගැහැණියකගේ මිහිරැති ඉසවු දන්නේ තවත් ගැහැණියක්මය. අවැසි රිද්මයද දන්නේ තවත් ගැහැණියක්මය.

"ඉන්ට බැරුවා අපේ අක්කේ.." මේ නැවුම් පහසෙන් මිනිලාට සිහිං කෙදිරියක් පිටවිණ.

"මටත්.." මලිනිගේ හඬෙන් සියුම් වෙවුලිල්ලක්ය.

"මේක ගලවා දාන්ටද..?" මිනිලා ඇගේ ගවුම් වාටියෙන් මදක් ඉහලට එසවීය.

"හිතක් නැතුවැයි මේ..., ගෙයින් එලියේ ඩිංගක් නිදහසට.." මලිනි කැමති සොහො දහමටය. බිත්ති හතරෙන් නිදහස්ව මේ මිහිර නැවුම්ව විදින්නටය.

"එහෙවු තැනක් දන්න වැයි..?" මිනිලාට කොතනත් එකය.

නිවසේ පිටුපස දොරෙන් එලියට බැසි මලිනි හා මිනිලා නැවතුනේ, මලිනිට හුරුපුරුදු, පුළස්ථ හා තනිවන වන පියස යටය. මිනිලාට මේ ඉසවුව නැවුම්ය. ඇයට හුරු පුරුදු නිවස, හෝ මඩුව තුලය. ඇය එලිමහන් වට පිටාවක මෙවැන්නකට මේ අත ගැසුවාමය.

"කලියෙන් ඇවිත් තියෙයි වයේ..?" එලිමහන නුහුරු උවත් මිනිලාට බියක් සැකක් නැත.

"හම්... මලයයි මායි එන්නේ මෙතෙන්නට.." මලිනි සුපුරුදු කොටය මත අසුන් ගත්තාය.

"මොකෑ අපේ අක්කා ගෙයි කැමති නැතුවැයි..?" සුවපහසු යහන මහ හැර මලිනි මේ සොයන නිදහස මිනිලාට විමතියක්ය.

"කියන්ට තේරෙන්නේ නැතුවා.. ගෙයි වහල යටට වඩා මං මේ නිදහසට මනාපයි" මලිනි මිනිලාගේ අතින් අල්වා තමා අසලින් ඉඳව ගත්තාය.

"මයේ හිතට නුහුරුයි.." මිනිලාත් මලිනිගේ වත් ගැවෙමින් ඉඳගත්තාය.

"අකමැත්තක් අතුරුයි..?" මලිනි, මිනිලාගේ අත තම ඔඩොක්කුව මත තබා ගත්තාය.

"මෙහෙවු දේට මට කොයි තැනත් වෙනසක් නැතුවා" මිනිලා සොහොයුරියගේ උරහිස් පතුලේ හිස හොවා ගත්තාය.

ගෙවුනේ මොහොතක් දෙකක්ය. නැවතත් මලිනිගේ දෙනොලත, මිනිලගේ දෙනොල් මත නතර වුනේ අවසරයකින් තොරවමය. මිනිලත් සොහොයුරියව තම ගතට තදින් වැලඳ ගත්තේ මෙවලේ අවසරයක් නොපතාමය. එබැවින් දෙදෙනාගේ දෑත් වලටත්, දෙදෙනාගේ කයේ රිසි තැන් සොයා යන්නට අවසරයක් ඇවැසි නොවුනේය.

"හ.....මි....., තව එකියක්ගේ මෙහෙවුවක් මං මේ ඇල්ලුවමයි.." මිනිලා සොහොයුරියගේ පියවුරුවක්, ඇඳි වතට පිටින්, නිවසෙදි වඩා මඳක් තදින් මිරිකුවාය.

"මාත් මේ ඉස් ඉස්සෙල්ලා.." මලිනිත් නැගෙනියගේ පියවුරුවක් මත අත්ල තැබුවාය.

දෙදෙනාම දෙදෙනාගේ පියවුරු යුග්මයන්, ඇඳි වතට පිටින් නැවතත් මිණිතුවක් දෙකක් සපත ගත්තේය. ඒ මිහිර මණරමිය. පුරුෂ භස්තයකට වඩා මේ උනුහුම හිතට ලොංගතුය. මිහිරකට වඩා ඇත්තේ, මේ එකතුවේ අසම්මත පහසේ වලත්ත කමය. එබැවින් දෙදෙනාටම තවත් මිණිතුවකට වඩා මේ මිහිර ඉවස සිටීමට නොහැකි වුනේය.

"මේක ගලවා දාමුද..?" මිනිලට හදිස්සි, සොහොයුරියගේ නිරුවත දැකගන්නටය.

"හම්..." මලිනි කිසිවක් නොකියා, නැගිට දැත ඉහලට එසෙවුවේ, නැගෙනියගේ කැමත්තටම නොවේය.

මිනිලගේ දෑතෙන් මලිනිගේ ගවෝම මෙන්ම, මලිනිගේ දෑතෙන් මිනිලගේ හවෝමද ගැලවී ගියේය. දැන් දෙදෙනාගේ කයේ ඉතුරුව ඇත්තේ තනපටවල් දෙක පමණක්මය. දෙදෙනාම මඳ වේලාවක් දෙදෙනාගේ මේ අඬ නිරුවත දෙස බලා සිටියේ ඇසිපිහ නොහෙලාය. එහෙත් මිනිලාගේ හිත, මලිනි ඇඳ සිටිනා ඔක්කන් හැටයේ හැඩය මතත් නතර නොවුනාම නොවේය.

"මලයා කියැවුවා වයේ.. මෙහෙවු එවුවා ඇන්දම වලත්ත පෙණුමයි" මිනිලාට නිවසේ මහනලද තම ඔක්කන් හැට්ටය ගැන මෙවලේ දැනුනේ අප්පලක්ය. පැහැය ගැන අප්පලක්ය. එහෙත් ඇගේ හිතේ ඒ අප්පල පහව ගියේ, නැවුම් ඔක්කන් හැටයෙන් හැඩව ඉන්නා මලිනිගේ පෙනුමේ වලත්තකමටය.

"මයේ අක්කේ.." මිනිලාට වැඩි වෙලාවක් සොහොයුරියගේ මේ අඬ නිරුවත දෙස ඉවසුමෙන් බලා සිටීමට නොහැකි වූවාය. ඇය වහා ඉදිරියට විත් මලිනිව වැලඳ ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"මයේ නහා.. හ....ම්.." මලිනිටත් සිහිං කෙදිරියක් පිටවුනේ, තම දැත් මිනිලගේ ගතවටා යොමමිත්ය.

"මයේ අක්කා මට වඩා හැඩයි.." මිනිලාගේ දැත්, පිටවතෙන් පහතට විත් නතර වුනේ මලිනිගේ නිතඹ මතය.

"නැතුවා... උඹ මට වඩා හැඩයි.." මලිනි නැගෙනියගේ මේ රුවට කැමතිය. ඇගේ කුඩා නිතඹ මලිනිට හුරු බුහුටිය.

මලිනිගේ දැතට, තවත් ස්ත්‍රීයකගේ නිතඹේ පහසු මේ දැණුනමය. පුරුෂ නිතඹට වඩා ස්ත්‍රී නිතඹ මෘදු මෙලෙක්ය. තම විසල් පෙණුමට වඩා ඇයත් මේ හිච්චං පෙණුමට මනාපය. මලිනි මිනිලගේ නිතඹේ සෑම ඉනවුවක්ම ස්පර්ශ්‍ය කරමින් සෙවුවේ ඒ මෘදු මෙලෙක් පහසුය.

මිනිලගේ දැතටත් තවත් ගැටිස්සියගේ නිතඹක පහසු මේ දැණුනමය. හුරු පුරුදු පුරුෂ නිතඹ තුනක පහසු පරයා, ඇයට සොහොයුරියගේ විසල් නිතඹෙන් දැනෙන මේ පහසු නැවුම්ය. "මලයා කියැවුවා හරි... ආයේ දොදොල් කුට්ටියක් වයේ..." ඇඟට වඩා නිතඹ විසල්ය. ගම් තුලාවේ පොත්ත පැහැපත්ම එකියක්ය. මිනිලත් සොහොයුරියගේ නිතඹේ ස්පර්ශ්‍ය නොකල ඉසවුවක් නැති තරම්ය.

"ඉන්ට බැරුවා නහා... ඉන්ට බැරුවා.." මලිනිට දැන් මේ නැවුම් පහසු තවත් ඉවසුමෙන් විදිය නොහැක. ඇය මිනිලගේ ඔක්කන් හැටයේ ගැටය ලිහිල් කලේ මෙතුවක් දැක නොමැති ඇගේ දෙතෙන් හැඩරුව විදින්නට පමණක් නොවේය.

"මයේ හිතත් ගැහෙනවා.. මයේ අක්කේ.." මිනිලත් සොහොයුරියගේ ඔක්කන් හැටයේ පිටුපස ඇමිණුම ලිහිල් කලේ උමතුවෙන්ය.

මිනිලගේ පියවුරු වලට වඩා මලිනි පියවුරු විසල්ය. පිරිපුන්ය. පැහැපත්ය. එහෙත් ඒ හැමපරයා මිනිලාගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේ, මලිනිගේ තන් පුඩු පැහැයෙන්ය. "මලයා කිවුවා වයේ තඹර පැහැයැයි" ගම් තුලාවේ මෙතරම් පැහැපත්, මෙතරම් පිරිපුන්, මෙතරම් කාමුක රුවක් මිනිලා මේ දැක්කමය. "අපේ එකා වාසනාවන්තයි" මිනිලට සිහිපත් වුනේ සොහොයුරුගේ වාසනාව ගැනයි.

මිනිලාගේ පියවුරු යුග්මය, තම පියවුරු යුග්මයට සාපෙක්ෂව කුඩාය. දුඹුරු හා සුදු මුසු පැහැය මණරමිය. ඒ හැමට වඩා මලිනිගේ හිත ගත්තේ, තන් පුඩු කළු පැහැය ය. තන් පුඩු වඩා වටා තද දුබුරු පැහැති විසල් රවුමය. "හිච්චං උනාට දෙනුන් දෙනෙක්ම යහමෙන් අත් ගහලා ඇතුලා" මලිනිගේ හිත සලිතව ගියේ නම් ඒ සිතුවිලෙන්ය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ අක්කේ.." මිනිලාට ඉවසුමක් නැති නැත, ඇගේ දැන සොහොයුරියගේ දෙතන් මත නතර වුනේය.

"ආහ්... මයේ නහා.." මලිනිටත් ඉවසුම් නැත. ඇගේ දැනත් නැගෙනියගේ ලැමදට පහත් වුනේය.

දෙනන අල්ලෙන් වැසිය හැක. කුඩා උවත් තම දෙනනට වඩා ඇගේ දෙනන මෙලෙක් බවෙන් වැඩිය. "ආයේ දෙනුන් දෙනෙක්ම අත් ගැහුව කොට මෙලෙක් නොවෙයි යැයි..?" තවත් ස්ත්‍රියගේ පියයුරු පහස මලිනි මේ වින්දාමය. මලිනිගේ හිත නලියන්නට ගත්තේ ඒ පහසෙන්ය.

මලිනි මෙන්ම මිනිලත් තවත් ස්ත්‍රියකගේ දෙනනක් මේ ස්පර්ශය කලාමය. පිරිපුන්ව, විසල්ව ඇතත් තම දෙනනට වඩා සොහොයුරියගේ දෙනන මඳක් තදැතිය. "ආයේ මලයගෙන් විතරක් නොවැ තවම තැලුම් කලා ඇත්තේ..?" මිනිලගේ හිත නලියන්නට ගත්තේ සොහොයුරියගේ දෙනනෙන් දැනෙන මේ නාඹර පහසෙන්ය.

"අපේ අක්කයේ මෙවුවා තවම හරි හැටි තැලුම් කලා නැතුවා..." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, මිනිලා සොහොයුරියගේ දෙනන දෙනනේ සෑම තැනක්ම මිරිකමින් සෙවුවේ ඒ නාඹර පහසය.

"තවම අත් ගහලා ඇත්තේ මලයා විතරක්ම නොවැ.., හ...ම්.. උඹේ එවුවානං දෙනුන් දෙනෙක්ට අහුවෙච්ච කොට යහමෙන් පදම් ගහලා.." මලිනිට ඉවසුම් නැත්තේ, තම දෙනනට නැගෙනියගේ දැනෙන් දැණෙන උණුහුම නොව, තමා තවත් ස්ත්‍රියකගේ දෙනනක් හුරතල් කළ වලත්ත කමෙන්ය.

"ආ....භ්.. හම්මිම්මි ආයේ අහනවා..., දෙනුන් දෙනෙක්ගෙන්ම මයේ යහමෙන් තැලුම් කාලා ඇතුළුවා.." මිනිලගේ හිත නලියන්ට ගත්තේ නම් වෙන කිසිවකින් නොව, සොහොයුරියගේ දැනෙන් දැනෙන අසම්මත උනුහුමෙන්ය.

"එහෙනං ගැණියෙක් වෙච්ච මයෙන් ඒ තරම් දැණෙන්නේ නැතුවැයි..?"

"ආභ්..... මයේ අක්කේ මෙහෙවුව වලත්තයි.. ඉන්ට බැරුවා මයේ අක්කේ.." මිනිලා තම හිත හංග නොගත්තාය. ඒ ඇයත් එලෙස කෙළුරුවේ සොහොයුරියගේ තත් පුඩු යුග්මයත් මඳක් තදින් මිරිකමිණිය.

"මටත් මේ වලත්තකම ඉවසුම් නැතුවා.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, මලිතී මිනිලාව බිම දිගාකොට ගත්තාය.

සොහොයුරියගේ මුව දෙනන මත නතර වෙද්දී මිනිලගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ, යෝනි පත්ලත් සිහිංච කැලෙනමිණිය. "උඹ වලත්තියක් මයේ අක්කේ..., නඟාව මෙහෙවු වලත්ත කමට ගත්ත උඹ වලත්තියක්.." ප්‍රථම වරට දෙනත් මතට දැණෙන මේ ස්ත්‍රී මුව පහස මිනිලාට ඉවසුම් නැත. එබැවින් ඇය සොහොයුරියගේ හිස විටෙක මෘදුවත්, තවත් විටක රළුවත් ලැමඳ මතට තෙරප ගත්තේ උමතු වෙන්නේය.

මවගේ තනය අත්හැරුන පසුව, මලිතී තවත් ස්ත්‍රීයගේ තනයක් මුවට ගත් ප්‍රථම වර මෙය ය. කිරක් නැති උවත් හිතට දැණෙන වලත්ත කම මණරමිය. මලිතී හිත් සේ තම වලත්ත කම සපත ගත්තේ, නැගෙනියගේ දෙනත්, විටෙක දිවතෙන් තෙත් කරමින්, තවත් විටක පුඩුව මුවට ගනිමින් හා තවත් විටෙක දැනෙන්ම මිරිකා හිච්චං පුඩුවත් විකමිණිය.

පුරුෂ පහසට වඩා මේ ස්ත්‍රී පහස ලයාන්විතය. ඇයත් ස්ත්‍රීයක් නිසාවෙන්ම තනයේ මිහිඳුනි ඉසවු හොඳ හැටි දන්නේය. නිසි තැනට නිසි තෙරපුම අඩුවක් නැත්තේය. "මයේ අක්කේ..., මට ඉවසුම් නැතුවා..., මට ඉවසුම් නැතුවා.." යෝනිපත්ල පුපුරු ගසා නැගෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන මිනිලා සොහොයුරියව යටකොට ගත්තේය.

"ආ.....භ්.... මයේ... නඟා...." තම ලැමඳට ප්‍රථම වරට දැණුන ස්ත්‍රී මුවක පහසෙන් මලිතීගේ හිතත් ගැහෙන්ට ගත්තේය. එය මනරමිය. හිතට දැණෙන වලත්ත කම වැඩිය. පුරුෂ මුවක උණුහුමට වඩා මේ උණුහුම ලෙංගතුය. "මයේ නඟා.... මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." මලිතීත් තනය යටි පැත්තෙන් අල්වා, තත්පුඩුව නැගෙනියගේ මුවේ තැබුවේ උමතු වෙන්නේය.

මවගෙන් අත්හැරුන පසුව මිනිලත් ස්ත්‍රීයකගේ තන පුඩුවක් මේ මුවට ගත්තාමය. තඹර පැහැයෙන් නලියන, ඇඹිල්ල ගෙඩියක් තරම් මේ තන් පුඩුව මුවට ගන්නටත් මිනිලට ලොහය. මිනිලා පුඩුව මුවට ගන්නට පෙර දිවතෙන් එය පරිසමට සැතපුවේ එබැවින්ය. එහෙත් ඇයට වැඩි වේලාවක් ඉවසුමෙන් ඉන්නට නොහැකි වුනේ "මයේ නහා... උරන්ට මයේ නහා.." යැයි කෙදිරියෙන් මලිනි ඇගේ හිස තන් පුඩුවට තෙරපගත් නිසාවෙන්ය.

මිනිත්තු තුන හතරක් පුරාවට දෙදෙනා මාරුව දෙදෙනගේ දෙතන් මුවෙන් සතප ගත්තේ උමතු වෙත්ය. විටෙක විළිය කොළ මත බිම පෙරලුනේ උරගයන් දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනයක් මෙන්ය. දෙදෙනාට ඉවසුම් නැත්තේ මේ අසමමත පහස විදින ප්‍රථමවර නිසාවෙන්ය.

"දැන්නං තවත් ඉවසුමේ ඉන්ට බැරුවා මයේ නහා..." මිනිලාව යටකොට ගත් මලිනි, මුව නාඕය අසලින් පහතට ගෙන ආවාය.

"මටත් බැරුවා මයේ අක්කේ..., මටත් බැරුවා..." සොහොයුරියගේ දිවතේ පහස නාඕය සිප පහතට විත් නවතින්නේ කොතනද දැයි මිනිලාට සැකයක් නැත. එබැවින් ඇගේ දෙපා පළල් වුයේ ඉබේටමය.

මිනිලාගේ යෝනිය දැන් මණරමිය. කටරොළු මලක් මෙන් විහිද ඇති තොල් සහල කාමුකය. රත් පැහැ බවෙන් පියකරුය. මලිනිගේ හිතටත් දැන් ඉවසුම් නැත. මලිනි තම දිවත, ඇගේ යෝනි විවරයේ තැබුවේ උමතු වෙත්ය.

පුරුෂ දිවතයන් තුනක හුරුව ඇති මිනිලගේ යෝනියට මේ ස්ත්‍රී දිවතක පහස දැණුනාමය. මේම පහස ලයාන්විතය. මෘදුය. "මයේ විවිචියට එහෙනං එකියක් කට ගැහුවා" දිවතෙන් යෝනියට දැණෙන මිහිර පරයා, හිත උමතුව ඇත්තේ මේ අසමමතයෙන්ය. "මයේ අක්කේ... ඉන්ට බැරුවා..., ඉන්ට බැරුවා..." මලිනිගේ දිවත ගැටිත්ත මත නතර වෙත්ම, දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන, මිනිලා සොහොයුරියගේ හිස යෝනියට තබා තදකොට ගත්තාය.

ලිඟුවකින් නික්මෙන සුවද පරයා, ස්ත්‍රී යෝනියෙන් නික්මෙන සුවද කාමුකය. දැණෙන ඇඹුලෙන් දිවත පමණක් නොව, හිතත් කාරවන්නේය. පොදු ඇඹුලට හිත ස්ත්‍රී හිත මලිනිටත් උරුමය. එහෙත් මලිනි, මිනිලගේ යෝනියේ සෑම ඉනවුවක්ම දිවතෙන් තෙත් කළේ නම් ඒ ප්‍රෙතබවටම නොවේය. "මං එකියක්ගේ විචිය ලොවැවුවා.." යැයි හිත නලියන අසමමත වලත්ත කමට ඇති මිහිරෙන්ය.

"මයේ අක්කේ... පුපුරු ගහනවා..." සොහොයුරියගේ දිවන විටෙන් විට කනාසා සිවිය මත දැවෙට මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන, මිනිලා දෙපා පළල්කොට අල්ල ගත්තේ සොහොයුරියගේ පහසුව උදේසාම නොවේය.

"අරුත්ගෙන් තරම් නැතුවැයි..?" මලිනී ඇගේ ගැටිත්ත සිහිට විකුටාය.

"මයේ අක්කේ එහෙවුවට වඩා මෙහෙවුව වලත්තයි.... මට ඉන්ට බැරුවා මයේ අක්කේ" යෝනී පත්ල පුපුරු ගසා, හිත නලියමින් නැගෙන මිනිලාගේ කෙදිරිලි හඬින් වන ගොම්මණම උනුහුම් වුනේය.

එක් සුරාංතයකට ලක ලැහැස්ති වෙමින් ගත හිත පිබිද එන මිහිර මිනිලට අඳුගන්නට අපහසුවක් නොවින. මෙවලේ ඉක්මණ හොඳ නැත. "මටත් මයේ අක්කයේ මෙහෙවුව ලොවන්ට ඕන.." එබැවින් ඇය උච්චතමය කිට්ටු වන විට මලිනිව යට කොට ගත්තේ හිත ඉවසුම නිසාවෙන්ය.

"නභාට කියලා ලොවා ගන්නකං මටත් ඉවසුම් නැතුවා" නැගෙණියගේ පිම්ම වැටහුන මලිනින්, ඇයට ඉඩ සැලසුවේ තම දෙපා පළල්කොට උස්ස ගනිමිණිය.

මලිනිගේ යෝනියේ හැඩරුව මිනිලට මණාවට පෙනුනේ දැණිය. කොට්ටා පුළුං ගෙඩියක් මෙන් ඉහළට මතුව ඇති යෝනියේ පෙනෙන්නට ඇත්තේ, පැල්ම පමණක්මය. මිනිලට එක් වරම සිහිවුනේ, තවම ඇතුලත නොපෙනේනා හිච්ච. නැගෙණියගේ බිලිඳු යෝනිය ය. බිලිදියගේ හා මැගේ යෝනියේ වෙනසකට ඇත්තේ, පැල්මේ දිගැති බව හා බිලිදියගේ යෝනිට වඩා මැගේ සම පැහැපත් වීම පමණක්ය.

"ආයේ හිච්ච. එකියකගේ වයේ මයි.." මිනිලා ඇගේ යෝනී දෙතොල මැදට ඇඟිලි තුඩක් තබා හෙමිහිට තෙරපුවේ, හිච්ච. නැගෙණියගේ යෝනි පෙදෙස සෝදන ඒ පරිස්සමටමය.

"ආ...හ්..... මයේ නභා මණාප නැතුවැයි හිච්ච. පෙනුමට.." නැගෙණියගේ ඇඟිලි තුඩ යෝනී දෙතොල මැදින් ඇතුලට රිංගන විට මලිනිගේ හිත ගැස්සි ගියේය.

"මෙහෙවුව මයේ හිත වලත්තයි මයේ අක්කේ.... මලයා කියාපු දවසේ ඉඳල මෙහෙවුව ඉවසුමක් තිබ්බේ නැතුවා" මිනිලා යෝනී දෙතොල් මැදින් ඇඟිලි තුඩ ඉහළට ගෙන ආවේ ගැටිත්ත සොයාය.

"මයේ හිතත් උඹේ විවිචියට වලක්කයි.., ආ.....හ්... ඉන්ට බැරුවා.. නහා..., ඉන්ට බැරුවා..." මලිකිගේ ඇඟිලි තුඩ ගැටිත්ත මත නතර වෙත්ම මලිකිට සිහි කෙදිරියක් නික්මිණ.

"විසල් දංඬක් මෙවුවා දෙක තැරිගැහෙන්ට බහිනවා දිකින්ට මට ඉවසුම් නැතුවා.." විසල් ලිඟුවක් සොහොයුරියගේ යෝනී දෙතොල දේපළ කරමින් ඇතුලට බහින අපුරුව මිනිලට මැව් පෙණින. ඒ ලිඟුව වට "කිටි කිටියේ" හිරට බැඳුන යෝනි දෙතොලය.

"මයේ විචිය තැරිගහලා දාන එහෙවුවේ අයිතිය උඹේ මලයට නොවැ.... ආහ්... අම්මේ... ඒකට ඒ එවසුම නැතුවා.." මලිකිට මිහිර එම සිතුවිලේ නොවේය. ඇගේ මිහිර මෙදින ඇත්තේ මේ අසම්මතය තුලය. ස්ත්‍රියකගේ දිවත තම යෝනියේ දැවටෙන මේ වලක්ක කමය.

"ඒකගේ හිච්චමට නොවැ...., මයේ හිත මේ..., මාමංඬියගේ එහෙවුව" අසම්මතයෙන් කැකුරෙන මිනිලාගේ හිතේ, අසම්මතයේ මිහිර ඇත්තේ ඒ අසම්මතය තුලය. ඇයට මැව් පෙනුනේ මාමංඬියාගේ ලිඟුව, ඔහුගේ දියණියගෙම යෝනියට රිංගන අති අසම්මතය ය.

මිනිලගේ එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම, මලිකිගේ හිත තැගැස්සින. හිත ගිනියමේ නිසාවෙන් ඇයටත්, පියාගේ කඳ උස් මහත් ඒ ලිඟුව සිහි වීන. එම දඩබ්බරයා තම යෝනී දෙතොල දේපළ කරමින් ඇතුලට රිංගන නොහික්මුණ කම ඇයට දැණින. පියාගේ මුරණ්ඩු බව ඇයට දැණින. "ආහ්.... මයේ නහා...." එහෙත් ඇයට කෙදිරියක් නැගුනේ නම් හිතට නැගුණ ඒ අසම්මත රූප පෙළෙන් නොව, මිනිලගේ දිවත යෝනී දෙතොල මැත් කරමින් ඇතුලට රිංගුව මේ සමලිංගික අසම්මත කමෙන්ය.

සැබවින්ම පියා හා බැඳුන එම අසම්මතයට වැඩි හිතක් මලිකිට නැත. ඇයට ඉන් දැණෙන මිහිරක්ද නැත. විසල් ලිඟුවට ලොල් පොදු ගැහැණු හිත නිසාවෙන් ඇයට පියාගේ ලිඟුවේ පෙණුම නම් ගිනියමය. පියා සමඟ යහන් ගතවීමේ අති අසම්මතයක් ඇගේ හිතේ කොතනකවත් නැත.

"මටත් ඉවසුම් නැතුවා.... රණාට ඉස්සර සේන බාප්පොච්චියා උබේ විචිය තලා දානවා බලනකම්" මිනිලාගේ මිහිර ඇත්තේ කොතනද කියා මලිකිට සැකයක් නැත. එබැවින් ඇයමේ ඇවිස්සුවේ ඇගේ සම්මත හිතය.

"එහෙනං එක හිතෙන් මං අප්පොච්චට මයේ විචිචිය පළල්කොරලා පුදන්නේ.." මිනිලගේ හිත ඒ ගිනියමෙන් නලියන්නට ගත්තේය.

"කාඩා දාන්ට ඉස්සරින්.., අප්පොව්වා එහෙනං උඹේ සිවියා ලොවලා දාවී.." මලිති මේ කීවේ, ඇගෙන් තමාට මෙවලේ අවැසි මිහිරය.

"ආයේ අහනවා..., ලොවලම මයේ එහෙවුව ගෙවලා දාවී" මිතිලා එ උමතු වෙන් තම දිවත, සොහොයුරියගේ කන්‍යා සිවිය මත මුරණ්ඩුවෙන් තෙරපුවාය.

"ආ....න්... මයේ නහා.. " කන්‍යා සිවියට දැණෙන ප්‍රථම දිවතේ පහසෙන්, මලිතිගේ යෝනී පත්ල සිහිං අකුණු සැරෙන් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

වෙන වෙනම වූ මුවෙන් යෝනියන් සතප ගැන්ම පැවතුනේ මිණිත්තු හත අටක් පමණි. නව වන මිණිතුවේ දී දෙදෙනා හැටනමය ඉරියව්වට යොමු වුනේ හිත ගිනියමේය.

"මට ඕන අපේ අම්මා බලාන ඉද්දිම.., අපේ අප්පුවට කියලා මෙහෙවුවට මයේ වීවිය ලොවාගන්ට.." මිතිලා තම යෝනිය සොහොයුරියගේ මුවට පහත් කොට, තම දිවත සොහොයුරියගේ යෝනිය මතට පහත් කළාය.

"එහෙනං උඹත් මේ.., අප්පුවමයේ මේ.., එකාව කටට ගන්න වැයි.." එම සිතුවිලි අසම්මතයෙන්, නොසිතුව ලෙස මලිතිගේ හිතත්, ගතත් හිරිවැටි ගියේය. එබැවින් ඇයත් තම දිවත ඇගේ කන්‍යා සිවිය මතට මුරණ්ඩුව දැවටුවාය.

"ආයේ අහනවා... එහෙවු වලත්ත කමට මයේ හිත ඉවසුම් නැතුවා.. මයේ අක්කේ...." මලිතිගේ දිවතෙන් කන්‍යා සිවියට දැණෙන තෙරපුම, මිතිලාට දැනුනේ පියාගේ ලිඟුවෙන් දැණෙන තෙරපුමක් ලෙසටය. හිතට දැණෙන ඒ ගිනියමේ පහසෙන්, මිතිලා දිවත ඇගේ කන්‍යා සිවිය මත උස් පහත් කළේ පුරුෂ ලිඟුවක තෙරපුම ඇයටත් දැණෙන්නටය.

දෙදෙනාගෙම හිත් දැන් හොඳ හැටි ගිනියමේය. යෝනියක් යහමෙන් කඳුලු සලා හිනහන්නේය. එබැවින් දෙදෙනාම දෙදෙනාගේ යෝනියන් දිවෙන් සපත ගත්තේ, එකෙකු යට කොට ගන්නට වෙරදරන මිහිඳුනි පොරබැදුමකින්ය.

ගතට, හිත දැණෙන මිහිරේ මේ තිවාරත්වය දෙදෙනාටම වැඩි මොහතක් ඉවසිය නොහැකි වුනේය. මාරුවට යෝනියන් උරා ගැන්මේ පස්වන මිණිත්තුවේ දී, ගත හිත සනස ගනිමින් මලිති පළමු කොට සුරාංතය විදගත්තාය. එහෙත් කයෙන් උඩ සිටින මිතිලාගෙන් ගැලවීමක් නොමැති නිසාවෙන්, මලිතිගේ හිත නැවතත් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේ ගත්තේ ඇයටත් නොදැනීමය.

එහි ප්‍රතිඵලය වූවේ සුරාංතයක් ලෙස, මිනිලාටත් මලිනිගෙන් විවේකයක් නොලැබීමය. ඇයට සිදු වූයේ මලිනිගේ කයට යට වෙන්නටය. එහෙත් යෝනියට බේට පිඩක් දමා මලිනි යහමෙන් ඇතිල්ලුවේ කුමකට දැයි සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්, මිනිලගේ හිතත් ඒ පිමමට ගිනියම්ව නලියන්නට ගත්තේය.

යහමෙන් තෙත් වුන, මලිනිගේ මෙන්ම මිනිලාගේ යෝනියත් ප්‍රථම වරට සිපගත්තේය. තැවරුන බේටයෙ ලිහිසි බව නිසාවෙන් ඇතිලෙන මිහිර මණරමය. තදින් ඇතිලෙන්න විට දැණෙන උනුහුම ගතට, හිතට වලත්තය. "ඉන්ට බැරුවා මයේ අක්කේ... ඉන්නට බැරුවා.. තව කෙළ ඩිංගක් දාලම අතුල්ලංට.." මිනිලාට මේ නැවුම් මිහිර තවත් ඉවසුමෙන් විදිය නොහැක.

මලිනිගේ යෝනිය මතත්, ස්ත්‍රී යෝනියක් මේ දැවටුනාමය. කයට දැණෙන සණිපයට වඩා මේ මිහිරෙන් හිතට දැණෙන වලත්ත කම වැඩිය. "විරි.. බිරි" මෘදු ලිහිසි බවෙන් යෝනි දෙතොල් පිරිමැදෙන මිහිරත් නැවුම්ය. "මයේ නහා...., ආහ්.. ඉන්ට බැරිවා මයේ නහා...." හිත උමතුව ගිය මලිනිත්, විටෙන් විට ඉහ ගස්සා පුරුෂ මුරණ්ඩු බවකුත් ඉඳ හිට මිනිලාගේ යෝනියට නිදහස් කළාය.

මාරුවට කතුරු ගැස්මේ ප්‍රතිඵලයෙන්, දෙදෙනාගෙම හිත් නැවතත් ගිනියමේ හිනිපෙත්තටම පිවිසියේය. මේ මිහිර පුරුෂ පහසකට වඩා නැවුම්ය. ගතට හිතට දැනෙන මිහිර වෙනස්ය. වලත්ත කම ඉස්තරමය. පහළොස්වන මිණිතුවේ සමලිංගික ඇසුරේ උපරිම මිහිර ප්‍රථම වරට විදගනිමින්, මලිනි මෙන්ම මිනිලාත් වියළි කොළ මත දිගාවසතුව නිදහස්කොට ගත්තේය.

මේ දෙදෙනාගේ ප්‍රථම නිදහස් එක්වීමය. හිතේ ගිනියම වැඩි කමෙන් ඉක්මන් කමත් වැඩිය. එහෙත් සමලිංගික අසම්මතෙන් සැනහුන දෙදෙනාගෙම හිතේ ප්‍රීතිය උපරිමයෙන්ය. උඩුබෙලි අතට වැතීර සිටින මලිනිගේ විසල් නිතඹ මිනිලා මෘදුව අත ගැවේ ඒ ලෙංගතුවටය.

"මේ..., අපේ අක්කයේ හිතේ අමණාපයක් නෑ නොවැ..." මිනිලාට දැන් සියුම් විලියක් නැතුවත්ම නොවේය.

"හිතට උපරිමයෙන් දැණිව්වකොට..., ආයේ මොකට අමණාපයක්" මලිනිගේ අතින් නිතඹ ලෙංගතුව පිරිමැදෙන මිහිර මණරමය. ඇයටත් දැන් විලියක් නැතුවම නොවේය.

"අරුන්ගෙන් වෙනස්ව මයේ හිතට මෙහෙවුව දැණුනා දැණුනා.." මිනිලා ඇහිලි තුඩක් මලිනිගේ විසල් නිතඹ දෙපළ මැද දාරයේ මෘදුවට ඉහල පහළ කළාය.

"සත්තටම..., මේ වලත්ත කම මටත් වෙනස්ව දැණුනා.." මෙතුවක් මුණින් අතට සිටි මලිනි සොහොයුරිය සිටින ඇලයට හැරුනේ, නිතඹ දෙපළු රේඛාවට දැනෙන කිනිය ඉවසිය නොහැකි තැනයි.

මිණිත්තු හත අටක් වෙහෙස නිවාගත් මලිනි මෙන්ම මිනිලත්, නිවස වෙත යන්නට වේලාව පැමිණි නිසාවෙන් නැගිටිටිය. එහෙත් නැවතත් මිණිතුවක් දෙකක් දෙදෙනාගේ සිප ගැන්ම පැවතියේ වෙන් වීමේ ලෝභකමේ දුක වැඩි නිසාවෙන්ය.

"මේ ලෙංගතුව ආයේ ඉවරක් වෙන්නේ නෑ නෙව..?" මිනිලා සොහොයුරියගේ නළලත සිපගත්තාය.

"කවදාවත්ම නැතුවා..., දැන් මට උඹවත් නැතුව බැරුවා.." මලිනිත් ඇගේ නළලත සිප ගත්තේ ආදරයෙන්ය.

"මට ඉවසුමක් නැතුවා, මේ..., අපි දෙතුන් දෙනාම මහා එවුන් වෙච්ච දාක මේ..., හිතේ හැටියටම.."

මිනිලා ඒ වගක් කීවේ මුහුණ බිමට පහත් කොට ගත් වගමය. මිනිලා මේ බැඳියාවට රණා එක්වීම ඇහෙන්නට යැවුවා මිස කෙලින් නොකිවුවේ ඇගේ හිත පිරික්සන්නටය.

"කියැවුවේ මේ..., රණාත් එක්කාසුව වෙන්ටෑ.." ඇය ව්‍යංගයෙන් කීවේ කුමක්දැයි වැටහුන මලිනි සිනහවක් පෑවාය.

"හම්..." මිනිලා ගැහෙන හිතෙන් ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ දහසකුත් පැතූමත් ඇගේ පිලිතුර මත ඇති නිසාවෙන්ය.

"ඒක ඇත්තේ උඹ අතේ නොවෑ..., මයේ එකා, උඹේම මලයා වෙච්චකොට, එකුස උපං එකා එක්ක එහෙවු වලත්ත කමක් දිහා රණා කොහොම බලාවිද කවුදෑ දන්නේ..?" මලිනි පෑවේ සිනහවක්ය.

"රණාව මට නම්ම ගන්ට බැරිකමක් නැතුවා....., මේ..., මේ..., අපේ අක්කා හිංදා.." රණාගේ හිත මිනිලා දන්නේය. මලිනි නිසාවෙන් ඔහු කිසිවිටෙකත් මෙයට අකමැති නොවන වග මිනිලාට සහතිකය.

"රණා නරකමත් නැතුවා..., මේ..., මයෙන් උඹට අකමැත්තක් නැතුවා" මලිනි පෑවේත් සිනහවක්ය.

මලිකිගේ එම පිළිතුරෙන් මිනිලගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය. ඇයට මේ සිවු කොණ බැඳියාවේ මිහිර මැව් පෙනින. දැන් හිත නිදහස්ය. සභව ගන්ට දෙයක් නැත.

"ඒකා අපේ අක්කට හිතයි..." මිනිලා ඒය හෙළිකලේ සිනහවෙන්ය.

"උඹට කලියෙන් ඒකා මට බැල්ම දැම්මා..." මලිකිත් එය සභව නොගත්තාය.

"මට කියැවුවා..., අපේ අක්කා තැකිමක් කොරේ නැතුවය කියලා..." මිනිලා ඒ දන්න දේත් සභව නොගත්තාය.

"ඒකා මොනැවයි මයේ ගැන කියැවේ..." මේ පොදු ගැහැණු හිතය.

"මේ..., ඒකා අපේ අක්කයේ මෙහෙවුට වහා වැට්ලා" මලිකිගේ ගවෝම හිසෙන් පහතට වැටෙත්ම, මිනිලා ඇගේ නිතඹ මෘදුවට අතගැවෑය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..., එහෙනං මට දෙන්නෙකුටම පුදන්ට වෙයි වයේ.." මලිකිට සිනහවක් නැගිණ.

මිනිලා හා මලිකි වන ලැහැබෙන් කුඹුක මුලට විත්, නිවෙස් වෙත යන්නට, දෙපැත්තට හැරෙන්නට පෙර මොහොතක් නතරවින. වට පිට බලා සැක හැර මොහොතක් දෙකක් නැවතත් තුරුළු වින. එහෙත් මේ නිදහස් තුරුළු නිමේශයෙන් අවසන් වූයේ හදිසියෙම වූ පුලස්ථ පැමිණීමෙන්ය. කාරණය වැටහුන ඔහුගේ මුහුණේ වූ අවලං සිනහාවෙන්, මෙවලේ නම් මලිකිට මෙන්ම මිනිලාටත් දැදුනේ දැඩි විලි බවක්ය.

පළමු සංකඩගල ගමණෙන් පසුව ගෙවුන හයවන දිනයේ වලවු මිදුල ආරච්චිල සමයේ මෙන් දැන් කළබල කාරිය. සේතුවා යටතේ, ජයතු හා සේනගේ අධීක්ෂණයෙන්, ගමේ ඵලදාව නැවතත් වලවු මිදුලේ දැන් යහෙමෙන් ගොඩ ගැසෙන්නේය. ගිණුම්කරණය ගැබ්බර රංමැණිකේ අතින්ය. ආරච්චිල අභාවයෙන් පසු එක් තැනටම ගාල්ව තිබුණ කරත්ත දෙකත් දැන් අළුත්වැඩියා වී හමාරය. මෙවර කරත්ත හතරක් නිසාවෙන්, වලවුවේ තවත් මෙහෙකරුවෙකු මාතලේ ගමණට සූදානමේය. දැන් ඉතුරුව ඇත්තේ හෙට දින අලුයමෙන් ගමණේ අරඹන්නට පමණක්මය.

සංකඩගල දක්වා කරත්ත ගමණ වෙහෙසකරය. දින ගණන වැඩි නිසාවෙන් රැගෙන යන ඵලදාව නරක් වී අපතේ යන ප්‍රමණයක් සුළුපටු නැත. එබැවින් ජයතු සිතුවේ මෙවර මාතලේ නගරය දක්වා කරත්තයෙන් ගොස්, මාතලේ නගරයේ සිට සංකඩගල නගරය දක්වා දුම්රියෙන් ගමණේ කරන්නටය. අලුත් පියවරක් අත්හදා බලන්නටය. පළමුවරට දුම්රිය ගමණක අත්දැකීම විඳින්නටය.

සඳා හේනට ඇවිදිත් දෙතුන් හෝරාවක් ගෙවුනත් පංඬුක පංඬුක තවම නැත. ඇයට මෙදින පංඬුක නැති මේ පාළුව වෙනදාට වඩා වැඩිය. ඒ ගෙවුන හත් දිනයෙම සේන සිටි නිසාවෙන්, පංඬුක සමඟ වැඩි ඇසුරකටයන්ට ඉඩක් නොලැබුණ කමෙන්ය. "මේකා කොහේ රිංගලද මංදා..." එබැවින් සඳා තම පාළුව මකා ගන්ට සිතුවේ, කතා බහට වැදගත් කාරණාවකුත් ඇති නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙව මුණගැහෙන්නට, ඒ ඒ හේන දිහාවට යන්නටය.

"අල දඩු ටික ආයේ පසට යට කරන්ට ඔනෑය කියැවුවනේ" පැලේ ඉදිරිපස දොර අඩවල්ව ඇති නිසාවෙන් සඳා සිතුවේ මුතුමැණිකෙත් පුලස්ථත් හේන පහල යැයි සිතාය. වැඩියමක්ම ඒ පුලස්ථව දැන් මලිතිට තීදුව ඇති නිසාවෙන්, බාරය ගැනත් වැඩියමක් හිතන්ට බැරි නිසාවෙන්ය.

"ඔය ඉතිං.. ඩිංගක් ඉදිංකෝ දවාල ලිපතියන්කං.." මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි කොලින්තන් හඬ හෙතේ පැලේ මුළුතැන්ගෙයින් එලියටත් පියඹුවේය.

"හය හත් දොහක්ම භාමතේ හිටිය කොට, දවාලට ඉස්සරිං හීල ගැන හිතන්ට එපැයි.." පුලස්ථට හදිසිය.

පළමුදාට පසුව මුතුමැණිකෙට හා පුලස්ථටත් යහමෙන් එකතුවෙන්ට ඉඩක් ලැබුණේ අදය. එහෙත් ඉඩක් ලද නිමගයෙන් ඔවුන් තම සිතැහි බෙදාහදාගෙන අහවරය. පුලස්ථගේ හිතේ දැණේ ලොකුඅම්මංඬිය කෙරෙහි ගරුසරුවක් ඇත්තේ අහළපහලක කිසිවෙකුත් සිටිනා විට පමණක්ය. නැති නම් ඔහුගේ හිතට ලොකුඅම්මංඬිය දැන් බිරිඳක් තරමට කිට්ටුය. එබැවින් පුලස්ත කොට බංකුවේ ඉඳ අල ගෙඩියක් සුද්දකරන මුතුමැණිකෙගේ ගෙලමුරුණ්ඩුව සිපගත්තේය.

"ඔය, ඔය, ඉතින්... තියන ගායට දැන් වතුර මුටියත් පෙරලෙනවා" මැදිවයස් තිරිහං හිතටත් අවැසි මොහුගේ මේ මුරුණ්ඩු කමය.

පැල පසුකොට යන්නට ඉඩක් නොතියා මුතුමැණිකෙගේ කොලින්තන් ගැටිසි හඬත්, පුතුගේ නොයිවසුම් බවේ ගිනියමත් සදාට ඇසුණාය. "ආයේ දෙකක් නැතුවා අපේ එකා ගිනියමේ" සදාට සිතුවේ එයම පමණක්ය. ඇගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඇයට එදෙස නොබලා ඉන්නට තම හිත පාලනය කර ගැන්මට නොහැකි විය.

"ඉවසුම් නැත්තේ පෙරල ගන්නකම්ම තමා" පුලස්ථ ඇගේ අත් රහිත කර පළල් හැට්ට කරමතින් දැන ඇතුලට දැමුවේය.

"එහෙනම් ඔන් දාවලට හිස් පත තමා.." මුතුමැණිකෙටත් දැන් ගැටයගෙන් මිදෙන්නට හිතක් නැති තරමය.

"මෙහෙවු ගින්නෙන් හිත තැවෙන කොට, බඩගින්න දැණෙන්නේ නැතුවා.." පුලස්ථ මුතුමැණිකෙගේ දෙනන එලියට ගත්තේ මුරුණ්ඩුවය.

පුතු මහා ගැණියෙක්ගේ හැට්ට කර තුලට දැන දැමුව මුරුණ්ඩු කමෙන් සදාගේ හිත කැලතින. එදෙස බලා සිටින අසම්මතයෙන් ඇගේ හිත ගිණියම් විණ. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මුතුමැණිකෙත් පස්ස ගහමින් උවත් ඔහුට සහය දෙන වලත්ත කමය. "අනේ.. එපා., එපා., ඩිංගක් ඉදින්නෝ" කියමින් මුතුමැණිකෙත් පානා ගැටිසි කොමලයටය. " මං එදා හිතැවු එක වරදක් නැතුවා.. අම්මා දූලා දෙන්නම එකා මත්තේ" ඒ අසම්මත කමෙන් සදාගේ හිතත් ගිනිමව ගියේ "අරකි දන්නවන්ද මංදා අමංඬිගේ මහෙවු වලත්තකමක්.." යැයි සිතුවිලෙන්ය.

"මාමංඩියා මෙවුවට ඇරෙන්ට ඉඩක් ඇරියේ නැතුවා වෙන්ටෑ" පුලස්ථ මුතුමැණිකෙගේ තන්පුඩුවක් මුවට ගනිමින්, අනෙක් තන්පුඩුව ඇහිලි තුඩෙන් මිරිකුවේය.

"ආහ්.... කොහේ..? ආව දිනෙම සුද්දගේ පානයේ වෙරිමතෙන්ම අල්ලගත්තා නෙව..?"

මුතුමැණිකෙටත් මේ කතා බහා මණරමිය. කොලුගැටයෙකු අවුස්සා ගන්නට කොයි මැදිවියේ ගැහැණු හිතත් මණාපය. අනාගත බැණංඩිය සමඟ නිසාවෙන් හිතට දැණෙන අසම්මත ගිනියමත් වැඩිය.

"මම දුටුවා තුන් හතරදෙනාම එකතුව ගෙනවු වීදුරු බෝතලයට වග කියනවා.., පුදුමේ කියන්නේ අපේ අම්මත් එකාසු උනෑ නෙව.." පුලස්ථ තන්පුඩුව මාරු කළේය.

"අපිට මොකෑ නරක...? දෙතුන් දවසක් මිණිහා පිට ඉඳලා ආව එකේ..., මතේ එහෙවුවට අපටත් නරකක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ හැට්ටයේ ගැටය ලිහිල් කලේ පුලස්ථගේ පහසුවටම නොවේය. හැට්ට කරමති දෙනනට දැනෙන හිර බව නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් ආයේ අහන්ට දෙයක් නැතුවා..., මෙහෙවුව තැරිගෙන්ටම මාමංඩියාට පුදන්ට ඇති.." පුලස්ථ මුතුමැණිකෙගේ රාමතේ උමතුව දැක ඇත්තේය. රෙදිපටෙන් විවර ඇති දෙකලවා මතින් පුලස්ථත තම අත ඇගේ යෝනි ඉස්මත්තට ගෙන ආවේ ඒ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"ආයේ අහනවා..., එදා පැයක් හමාරක් මාමංඩියා මයේ දෙපැත්තම තැරිගලයයි නැවතුනේ.. මයේ සුතිය එදා ඉහමත්තේම ඩිං..." මුතුමැණිකෙගේ හිතත් කොළගැටයා සමඟ මේ අසැබි කතා බහෙන් දැන් උමතුවෙන්ය. අසම්මත කමෙන් ඉපිළිය.

"මෙහෙවුව තැරිගෙන්ටම මාමංඩියාට පුදන්ට ඇති" පුතුගේ මේ නොහොඹිණා වදන් පෙළ ඇසෙත්ම, සඳාගේ ඇගේ සිහිං මවිලත් හිස එසෙවුවේය. මෙතරම් වලත්ත කමක් පුතුගේ හිතේ සැඟව ඇතයි කියා ඇයට මේ දැණුනාමය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඒ කිසිවක් නොව, දියණියගේ අනාගත සැමියා හමුවේ මෙලස අසැබි වදනෙන් තොදෝල් වන මුතුමැණිකෙගේ වලත්ත බව කෙරෙහිය. ගැහැණියක්ට උරුම වන මැදි වයස් තිරිහං බවේ වලත්තකම ගැනය.

"එහෙනම් එදා එහේ වහල යටයි, අපේ අවහල යටයි කියලා වෙනසක් නැතුවා.." පුලස්ථ ඇඟිලි තුඩක් පහතට කළේ ඇගේ ගැටිත්ත සොයාය.

"තුණ් හතර දවසක් පිට ඉඳලා භාමනේ ආවකොට..., එහෙවුට නොවී තියෙයැයි... මයේ උඹ බලාන ඉඳලා වයේ.....?" මුතුමැණිකේත් තම දෙපා පළල්කලේ, ඔහුගේ දෑතේ පහසුවටම නොවේය.

"ආයේ අහනවා..., අපේ දෙන්නයේ එහෙවු මුරණ්ඩුවක් මං ඒ දුටුවමයි. එදානං අපේ අම්මයෙ එහෙවුවත් පතුරු යන්නටම තමා අප්පුවවයෙන් වැදුනේ.." දෙපා පළල්කොට මුතුමැණිකේ කළ පසුවෙන්, පුලස්තගේ අත ඇගේ යෝනිය මත නතරවුනේය.

"ඒකත් එහෙමයි... එහෙනම් අම්මංඩිට එදා සරුවටම ලැබිලා" මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගිණ. එහෙත් යොනී පතල ගැහුනේ පුලස්ථගේ ඇඟිලි තුඩේ දැවටීමෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.... අපේ අම්මත් වෙනදා වයේ හිටියේ නැතුවා.. බලන්ට තිබේ අපේ අම්මයේ එදා වලත්තකම ඕන්... ගාය ඉහමත්තේ ගහලා දැහළුවේ" පුලස්ථ ඇගේ ගැටිත්ත හෙමිහිට කිනිකැවුවේය.

"බලන්ට තිබේ අපේ අම්මයේ එදා වලත්ත කම ඕන්... ගාය ඉහමත්තේ ගහලා දැහළුවේ.." එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම සඳාගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ තමා කෙරෙහි පුතු පැතුරුව අසැබි බව නිසාවෙන් වත්, ඔහු රතිය දුටු නිසාවෙන් වත් නොවේය. ඇගේ හිත සලිතව ගියේ, ටික දිනකට කලින් ඇරඹී තම දෙදෙනාගේ අසම්මත අසැඹි කතා බහා, එදින රැයේ උපරිමයෙන් නිදහස්වීම ගැනය. හිමියාගේ අසම්මත ආශාවට තමා උල්පත්දම් දීම ගැනය.

"එහෙනම් අම්මංඩිත් නිකම්ම ඉන්ට නැතුව ඇති..?" ඔහුගේ වදන් මතින් මුතුමැණිගේ හිතත් ගිනියමේය. මේ ගැටයෙකුගේ මුවෙන් ඔහුගේ මවුපියන්ගේ රතියේ හැඩ තල අසාගන්නට කැමති මැදිවයස් තිරිහං හිතේ සැහව ඇති උමතු විය.

"ආයේ අහනවා... එහෙවු වලත්තකමක් මං අපේ අම්මයේ ඒ දුටුවාමයි.. හිරට හිටින්ට ඇඟිලි දෙකුත් ඇතුලට දාගෙන ඕං එදා අප්පුවවයේ එකාව ඇතුලටත් ඔබාගත්තේ... එදා දෙන්නම තකට තක.. ඕං" පුලස්ථ ඇඟිලි තුඩක් හෙමිහිට මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට ඇතුල් කළේය.

"එහෙවු වලත්තකමක් මං අපේ අම්මයේ දුටුවාමයි.. හිරට හිටින්න ඇහිලි දෙකක් ඇතුලට දාගෙන ඕං එදා අස්පුවියේ එකාවත් ඇතුලට ඔබාගත්තේ..." පුතුවේ එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම සදාගේ හිත හිරිවැටි ගියේ, මෙදිණම හිතට දැණුන නැවුම් විලිය මුසු මිහිරකිත්ය. හිතට දැණුන එම මිහිර, පුතු එදින එම උමතුව දුටු නිසාවෙන්ද, නැති නම් පුතෙකු මවකගේ ඒ වලත්ත බව හෙලිකරනා අසැබි බවේ අපුරුවෙන්දැයි කියා ඇයටත් නොතෙරින.

"ගැණියෙක්ගේ මිනිහෙක්ගේ එහෙවුව වලත්ත කමට මිස..., යුතුකමට, උපාසක ලීලාවෙන් වෙලා වැඩක් නැතුවා.. ආහ්.. ඇහිලි දෙකක්ම ගහන්ට මයේ කොල්ලෝ.." මුතුමැණිකේ ඔහුගේ ලිඟුව සරමට පිටින් මෘදුව පිරිමැද්දාය.

"එදා නම් ආයේ.., අපේ දෙන්නත් ලොකුඅම්මා මාමංඩියා වයේ මයි. කියාපු එවුවයේ වලත්ත කම අහංඉන්නත් බැරුවා" ඔහු ඇහිලි දෙකක් මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය තුලට දමා, යෝනි ඉස්මත්තාවේ මස්කොට්ටා හෙමිහිට පහුරු ගුවේ දැක ඇති පලපුරුදෙත්ය.

"එහෙනං වලත්ත එවුවා වෙන්ටෑ.. හ...ම්..." තමා එය අසන්නට කැමති වග අඟවමින්, මිහිරේ නොයිවසුමෙන් මුතුමැණිකේ පුලස්ථගේ සරම යටින් අත දමා ලිඟුව අල්ල ගත්තාය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ ඉල්ලීමෙන් සදාගේ ගත දහඩියෙන් තෙත් වෙන්නට ගත්තේය. "මේකා එහෙවුව කියාවිද..?" සඳත් මේවලේ මෙනනට පැමිණියේ, මුතුමැණිකේ සමඟ කතාබහක් කොට, එහි හරි වැරද්ද තෝරා ගන්නටය.

එහෙත් එතරම් අසම්මත අසැබියක් පුතු දන්නා වග, මුතුමැණිකේ දැනගන්නවාට සදා අකමැති වීන. "වස ලැජ්ජාවේ බැරුවා..." එබැවින් ඇය හිතෙන් දෙවියන් යැද්දේ පුතුවේ මුවෙන් එය පිටට නොවේවා යැයි කියාය.

"මේ.., මං කියැවුවා කියලා, අපේ අම්මට කියන්නේ නැතුවා නෙව..?" මේ මවුපියන්ගේ අසම්මත කමය. හෙලිකිරීම පවුලට සුදුසු නැත. එහෙත් ඔහුගේ යටිහිත එය මුතුමැණිකෙට හෙලිකරන තෙක් නොයිවසුමේය.

"අපි දෙන්නයේ රහස් පිටට යන්නේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙටත් දැන් ඇවැසි එය දැනගන්නටය. එබැවින් මුතුමැණිකෙ පුලස්ථගේ ලිඟුව සරම ඇතුලෙම පෙරසම ගැසුවේ ඔහුව තවත් අවුස්ස ගන්නටය.

"අපේ අප්පුවියේ හිතට මේ..., මේ..., අක්කංඩ්ව ගිනියමට දැණිලා වයේ" ඇයට හෙළිකරන්නට ආශාවෙන් හිත ගැහුනත්, පවුලේ අසම්මත රහසක් නිසාවෙන් පුලස්ථගේ වදන් තරමක් ගොත ගැසුනේය.

"මේ... කොයි අක්කංඩ්..?"

එය ඇසුමෙන් මුතුමැණිකේ හිතත් එක් වරම ලොජ්වුනේය. ඔහු අක්කංඩ් කියා අමතන්නේ දෙදෙනෙක්ටය. එකියක් මලිතිය, අනික් එකිය මිනිලාය. වෙන්නට ඉඩක් ඇත්තේ මලිති ගැනය. ඇහැට කණට ජේන මලිති ගැන එලෙස හිතක් පහළවීම, පුරුෂ හිතක සොහොභාවය ය. එය පුලස්ථට දැණුනා හෝ දැනගත්තා කියා පැනයක් නැත. එහෙත් මුතුමැණිකෙට පැනය ඇත්තේ එය මිනිලා උවහොත් යැයි කියාය. එය එලස නම් මේ දරුවෙකුට නොදැණිය යුතු මවු පියෙකුගේ අසම්මත කමක්ය. එය ඇසෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ මුවේ බෙටයත් හිඳි ගියේ එබැවින්ය.

"මේ..., අපේ අක්කංඩ්ව..?" මුතුමැණිකේ තිගැස්සුන වග දැණි පුලස්ථට බියක් දැණින.

"මලිති අක්කංඩ්ව...?" ඇයට අවැසි එය නාමයෙන්ම තහවුරුකොට ගන්නටය.

"නැතුවා මේ.... අපේ එකී මිනිලා අක්කංඩ්"

එම පිළිතුරෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතට වඩා කැලති ගියේ සඳාගේ හිතය. ඇය මෙහි මේ ආවේත් මුතුමැණිකෙන් මුතුමැණිකෙගෙන් එය වහෙන් ඔරො අසන්නටය. ඇගෙන් පිළිතුරක් පතන්නටය. එහෙත් දැන් ඊට කලියෙන් එය පුලස්ත හෙලිකොට හමාරය. ඇයට නොදැණිම මුත්රාත් බිඳුවෙන් බිඳුව දෙපා පල්ලේ බෙරෙන්ට ගත්තේය. දැණුන විලියෙන් සඳා කවුළුවෙන් දෑස ගලව ගත්තේ දෙපාත් අප්‍රාණිකව ගිය නිසාවෙන්ය.

"හප්පේ... ඉතිං මේ..., අම්මංඩ් ඒකට මොකැයි කියැවුවේ..?" ඇයට දැන් ඇවැසි සඳාගේ හිත දැනගන්නටය. සඳා සේනගේ හිතට අනුබලයක් සපයා ඇත්තම්, ඒ වග පුලස්ථ දන්නේ නම්, පැනය බරපතලය.

"මේ.. අපේ අම්මත් අකමැත්තක් නැතැයි කියැවුවේ.. ඕන් මං ලොකුඅම්මව විශ්වාසකොරලා එහෙවුව කිවුවේ. මේ..., මාමංඩියාටවත් කියන්නේ නෑ නෙව? අපෙන් එලියට පැනලා ගම්තුලාවට පැතුරුනොත් වසලා හමාරයි. පවුලටම වෙන්තේ එකට වහා ඩිංගක් කාලා මැරෙන්නට" ඔහු එහි බරපතල කමත් දන්නේය.

පුලස්ථගේ එම හෙළිදරවුවෙන් මුතුමැණිකේ හිතත් තිගැස්සින. දෙන්නා දෙමහල්ලන් අතර ගිනියම් හිතෙන් එවැණි කතා බහක් වෙන්නට පුළුවන. ගැහැණු පිරිමි බේදයක් නැතුව අසම්මතයට ලොල් බැඳි හිතකට එලස දැණිය හැකිය. දැණෙන දේ කියවෙන්නට පුළුවන. දෙන්නා දෙමහල්ලන් අතර නම් එය එතරම් පැනයක් නොවේය. මෙතන පැණය ඇත්තේ, තමා කෙරෙහි එවන් අසම්මත හිතක් මවු පියන්ට ඇති වග දුවා දරුවා දැන ගැන්මය. එයින් බිඳියන ගරුත්වය හා පවුලේ පැවැත්ම ගැනය. එබැවින් මුතුමැණිකේ සිතුවේ මොහුගේ හිතෙන් එය නිට්ටාවට බැහැර කරන්නේ කෙලසක දැයි කියාය. මෙවන් පැනයන් විසඳීම බාරයේ වගකීමක්ය.

"එවුවා මේ..., ගිනියම් වෙලාවට වෙන කතා බහක් මිසක්කා..., මහා එවුන් කවදාවත් එවුවා සපත කොරගන්ට හිතන්නේ නැතුවා... පුදුමේ ඒක උඹට ලොකුවක් වුන එක නොවැ..?" මුතුමැණිකෙට දැන් ඇවැසි තමා එය තැකීමක් නොකරන වග අහවා, ඔහුගේ ඊට ඇති උනන්දුව මඟ හරින්නටය.

"එහෙමත්ම නැතුවා..." පුලස්ථට නම් අවැසි එය කරළියටම ගන්නටය. සොහොයුරියත් එය වග දන්න වගත්, ඇයත් ඒ සම්මතයට කැමති වගත්, මෙයටම ඇඳා තම අසම්මතයත් මෙදින හෙමිහිට එළිකරන්නට පුලස්ථ දතකන්නේය.

"උඹට වඩා මහා එවුන් ගැන මං දන්නවා නෙව..? එවුවා වැඩක් නැතුවා.. උඹ මාව අවුසලා, දැන් වැඩකට නැති කතා බහක් ඇදං පැත්ත ගැහුවා.." මුතුමැණිකෙට දැන් මිහිරික ඇවැසියක් නැතත්, පුලස්ථගේ හිතෙන් එය මඟ හැරිය යුතුය. එබැවින් මුතුමැණිකේ ගොමමැටි පොළව මතම තම ඉහ රෙද්ද ගලවා දමා වැතිර ගත්තාය.

"ආයේ.. ලොකුඅම්මා මොනවා කිවුවත් වැඩක් නැතුවා.. මම නෙව දැක්කේ අපේ අක්කා නාන දිහාව බලන් අප්පුවා කොරාපු හරිය" මේ කතා බහට මුතුමැණිකෙගේ ඇති අකමැත්ත වැටහුන නිසාවෙන්, පුලස්ථත් එවැන්නක් කියා එම කතා බහා නතරකොට, ඇය අසලින් වැතිර ගත්තේය.

සඳාගේ හිත දෙලවක් අතරය. මුතුමැණිකේ මේ කතා බහා හිතා මතාම නතර කළබවත් ඇයට සැකයක් නැත. ඇයට දැන් සැනසීමක් ඇත්තේ මුතුමැණිකෙගේ මේ පරිණත ක්‍රියා කලාපය ගැනය. එහෙත් සඳාට ගැටලුවකට ඇත්තේ, මුතුමැණිකෙගෙන් ඉහ මොල රත්වෙන්නට බැහුමක් අසන්නට වෙන එක නොව, මෙතැන් සිට පුලස්ථට මුහුණ දෙන්නේ කෙල්සක දැයි කියාය.

"ඉවාසන ඉන්ට බැරුව මම උන්නේ..." පුලස්ථ ඇගේ තන් පුඩුවක් නැවත මුවට ගත්තේ ඉවසුම් නැතුවය.

"මං පුළුවන් හැටියකට, ඉඩක් ලද දෙතැන් වතාවකම කොරදුන්නා නෙව..?" මුතුමැණිකේ ගෙවුන හත් දවස තුල, ඉඩක් ලද දෙවතාවකම ඔහුගේ ලිඟුව අත්ගසා දී තිබුණාය. ඔහුට අත පත ගැමට තම කයෙ ඉඩ සලසා දී තිබුණාය. හැකි තරමෙන් නිරුවත් පෙනෙන්නට හැර තිබුණාය.

"දැන් ආයේ මෙහෙවුවට නැතුව හරි හැටි දැනෙන්නේ නැතුවා.." පුලස්ථ තම සරම ගලවා දමා ලිඟුව ඇගේ මුවට කිට්ටු කළේය.

"සත්තනම් මයේ හිතටත් දැන් උඹව නැතුව බැරුවා.." මුතුමැණිකේත් ඔහුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ කොෂ දෙකත් මනාව සම්භාහනය කරමින්ය.

"මාමංඩිට කියලා තැරිගහාගන්නා මදියැයි..." කොෂදෙකට හා ලිඟුවට දැණුන මිහිරෙන් පුලස්ථගේ හිත නැවතත් අසංවර වුනේය.

"මට අයිතිය ඇති එකාගෙන් වෙනස්ව දැණුනකොට..., හිත කකියන්නේම මෙහෙවුවට නෙව..., දැන් මට උඹව නැතුවම බැරුවා" මුතුමැණිකේ කීවේ සත්‍යක් නොවේය. එහෙත් මුසාවක්මත් නොවේය. ඇය පුලස්ථගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ පෙරසමත් පහත් නොකොටමය.

ඇහෙන කතා බහෙන් නැවතත් සඳාගේ හිතට සියුම්ව ගිනියම දැණෙන්නට ගත්තේය. ඉන් හිතේ වූ කණස්සලුවත් නොදැණීම හෙමිහිට බැහරව ගියේය. "මේකා දැන් කටට දිලා ඇතුවා" එබැවින් ඇය නැවතත් කවුළුවෙන් ඇතුලට එබුනේ වට පිට ගැන සැකක් නොහිතාමය.

පුතුගේ ලිඟුව මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් හුරත්ල් වෙන අපුරුවෙන්, සඳාගේ හිත ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් නැවතත් අවදිවෙන්නට ගත්තේය. හිච්චං ලිඟු හිස වට දිවන ගෙන යන මුතුමැණිකෙගේ තිරිහං වලත්ත කමෙන් ඇගේ හිත නලියන්නට ගත්තේය. සත්‍ය නම් ඇයට මෙවර ඉවසුම් නොදුන්නේ මුතුමැණිකෙගේ වලත්ත කම නොව, මැදිවයස් ගැහැනියෙකගේ මුවේ ලිඟුව හොලවන තම පුතුගෙම වලත්ත කමය. "මේකා නම්බෙක් වයේ" සඳාට තම පුතුගේ නාඹර බව හරි හැටි පෙනුනේ මෙදිනාය.

"ඉන්ට බැරුවා මයේ ලොකුඅම්මේ ඉන්ට බැරුවා..., අරොවුවා ඇතුල පුපුරා ගහනවා වයේ" දැණුන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන පුලස්ථ ඇගේ හිසෙන් අල්වා ලිඟුව ඇගේ මුව ඇතුලත සෙලෙවුවේ මහා එකෙකු මෙන්ය.

"අද දැම්ම යවන්ට නම් එපා මයේ කොල්ලෝ.., යවන්ටනං එපා.." ඔහුගේ මේ නාඹර දඩබ්බර බවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් නැවත ඇවිසුනේය. එබැවින් ඇය පුලස්ථගේ හිච්චම් තට්මදෙක තදින් මිරිකා අල්ල ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය.

"අදනං කොහොමත්ම නැතුවා.. මාමංඩියාට පුදවුව එකේ වාඩුව පිරිමහන් මිසක්, අද උඹව අතාරින්තේ නැතුවා.." එහෙත් ඔහුට එම ඉවසුම තිබුණේ සුළු වෙලවක්ය. කොෂ දෙක නලියන්නට ගත් බැවින් ඔහු ලිඟුව ඇගේ මුවෙන් ඉවතට ගත්තේ දෙවරක් නොහිනාමය.

පුතුවේ ලිඟුව සඳාට හරි හැටි පෙනුනේ මෙවලේය. ඒ දෙතුන් වසරකට අසුවය. "තාම හිච්චමට.." එහෙත් සඳාගේ හිත උමතුව ඇත්තේ පුතුවේ ලිඟුව දැකීමෙන් නොව, "මිණිහා අක්කා නගෝ දෙන්නවම පැදුරට ගත්තා.., ගැණියි දුවයි එක මිණිහෙක්ව පැදුරට ගත්තා" යැයි මුතුමැණිකෙගේ හා ජයතුගේ මේ වලත්ත කමෙන්ය. එහෙත් ඒ අහිතක් නොවේය. ඇය ඒ පිටකළේ අසම්මතයට ලොල් බැඳි හිතේ, මිහිරේ ගිණියමය.

"මයේ මිණිහා වෙච්ච කොට උඟට පුදන්නේ නැතුව කොහෝම..?" ඔහුගේ පිම්ම වැටහුන නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙත් දෙපා පළල් කලාය. ඒ සඳා ඉන්නා කවුලුව දිහාවට යෝනිය පාමිණිය.

"ආයේ මයෙන් තරම් මාමංඩියාගෙන් උඹට දැණෙනෙන්නේ නැතුවා" මේ මෙවන් මොහොතක මැදිවයස් තිරිඟං මුතුමැණිකේ පුලස්ථගෙන් ඉල්ලුව දඩබ්බර කමය. වදන් තුල නොහික්මුණ බවය.

"ආහ්... ඉන්ට බැරුවා මයේ කොල්ලෝ ඉන්නට බැරුවා... ඒ ඉවසුම් නැති කමට නෙව දෙතුන් වතාවක්ම මාමංඩියාව මහඇරලා මං උඹ ලඟට ආවේ.." ඇයට ඇවිසි පුලස්තව අවුස්ස ගන්නටය. පරිනත දිවතක පහස පරයා, යෝනියට ගැටයෙක්සෙකුගේ දිවතේ දඩබ්බර බව විදින්නට දෙන්නටය. දියණියගේ හිමියාට යෝනිය පුදන අසම්මතය හිත් සේ විදින්නටය.

දෙපා විවරව ගිය නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝණිය පළමුවරට පැහැදිලිවට සඳාට හිනහුනේට. "ආයේ හිච්චමට වයේ..." සඳාටත් ඇගේ යෝනිය පෙනුනේ තම කුඩා දියණියගේ හිච්චං යෝනියේ පෙනුමටය. හිච්චං එකියගේ හා මැගේ යෝනියේ වෙනසකට දැණුනේ පැල්මේ විසල් බවය. හිච්චං එකියගේ ගලන්නේ හුප්පා කඳුල උවත්, මැගේ හිණියට වැස්සෙන සතුට කඳුලය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය දැකුමෙන්, "ලොවන්ට තිබ්බා හිඳිලා යන්ටම" නොසිතුව ලෙස සඳාගේ සමලිංගික හිත මෙවලේ ඇවිස්සුනේය. "ආයේ ගිනියම් වෙනකම් අතුල්ලා දාන්නට ඇත්තම්.." ඇගේ යෝනි දෙනොලත් දැණුන ඒ මිහිරෙන් පුපුරු ගසන්නට ගත්තේය.

දෙතුන් මිණිත්තුවක්ම පුලස්ත ඇගේ යෝනිය දිවනෙන් හා ඇහිලි දෙතුවෙන් සැතපුවේ නොයිව සුමෙන්ය. ඔහුට මෙදින අවැසිව ඇත්තේ ඇගේ යෝනිය නොවේය. ඔහුට මෙදින අවැසිව ඇත්තේ පලමුදා මඟ හැරුන ඇගේ ගුදයේ පහස මෙදින විදින්නටය. එබැවින් පුලස්ථ කළබලයෙන්ම ඇයව දණ නම්ම ගත්තේ, සුපුරුදු ලෙස මෙදිනත් ඇගේ මිහිර ගැන බිඳුවක් වත් නොහිතාමය.

සඳාගේ සමලිංගික හිත මුතුමැණිකෙගේ නිතඹට වගිව සිටියේ අදක ඊයෙක නොවේය. එහෙත් මහා හෙළවටම මුතුමැණිකෙව සඳා මේ දකිනවාමය. දණ ගසා සිටින නිසාවෙන් නිතඹ තවත් වටකුරුව හා විසල්වය. "ආයේ මෙහෙවුවට ඉලිප්පිලා තියෙද්දී මොන මිනිහද පුක්ගැට්ට ඇරෙන්ට ඇරලා බලාන ඉන්නේ.., තමංගේම වෙච්ච කොට බැහැයි කියැවුවත් ඉවසුමේ ඉඳිද බලෙන්ම හරි බසාලා දාන්නේ නැතුව" ඇයට මැව් පෙණුනේ අමුඩයෙන් සිටිනවිට දැක ඇති ජයතුගේ විසල් ලිඟුව, මුතුමැණිකෙගෙ ගුද හිල දෙබැකරමින් රිංගන අපුරුවය. ඉන් ඇයට තම ගුද සිදුරත් ඉඹේටම හැකිලී ගියේය.

"එදා ඉඳලම මට ඉවසුම නැත්තේ මාමංඩියා විච්චියට වග වග කියද්දී නෙමෙයි..., මෙහෙවුව දෙබැවෙන්ට පළ අරිද්දී.." පුලස්ත බේට පිඩක් ඇගේ ගුද සිදුරට දමා ඇහිලක් ඇතුලට දැමුවේය. "ආයේ මෙකිගේ වයේමයි අරකිගෙන්.." ඔහුට සිහිපත් වුනේ මලිනිගේ ගුද සිදුරේපෙණුමය. එහෙත් තවම ඒ වගක් තවමත් මැයට හෙළිකරන්නට බැරිය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ.. ඉන්ට බැරුවා... පුක් ඇමමේ එහෙවුවක් උඹ මයෙන් ඇර දකලා නැතුවා වෙන්ටැ.." සඳා ගුද ඇසුරේ නොයෙදෙන වග මුතුමැණිකේ දන්නේය.

"අපේ අම්මා තාම අප්පුවට මෙහෙවුව පාලා නැතුවා.." පුලස්ථ ඇගේ ගුදයේ ඇහිල්ල උස්පහත් කළේ නොහික්මුණ වේගෙයෙන්ය.

"අප්පුවා අම්මංඩිගෙන් ඉල්ලනෙන් නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙටත් මිහිරක් දැක්නේ ගැටයෙකුට ගුදය පෑ වලත්ත කමෙන්ය. දියණියගේ හිමියාට නිතඹ බැ අසම්මතයෙන්ය.

"මොන පිරිමියාද එහෙවුව නොයිලා ඉන්නේ...? කොහේ අපේ අම්මා ඉඩක් දෙන්නේ නෑ නෙව.." ඔහුට දැන් ඉවසුම නැත්තේ තම ලිඟුව ඇගේ ගුදයට ඇතුළුකරන තෙක්ය.

"අප්පුවට තියෙන්නේ අනුකම්පාව විසික්කා කොරලා..., බලෙන්ම නමලා ඇත්ත දෙතුන් වතාවක් ඇතලා දාන්ට.. වංගියක් උනාය කියන්නේ ආයේ කොයි ගැනින් දෙවැණි වංගිය එපා කියන්නේ නැතුවා, ආයේ ඕන වෙන්නේ ඒකම මිසක්කා" මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ ලිඟුව ගුද සිදුරේ දැවටෙන වගක් දැණුන නිසාවෙන්, සිදුර තට්ඹා හකුල ගත්තාය.

සදාටනම් මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළෙන් දැණුනේ මිහිඳුති බියක්ය. ඇය මැවි පෙණුනේ හිමියාගෙන් එවන් දඩබ්බර කමක්ය. එහෙත් හිත තිගැස්සි ගියේ පුලස්ථ එදෙස බලා සිටින අයුරු ඇයට මැවි පෙණුන නිසාවෙන්ය.

"දණ නම්මලා විච්චියට අනිත වෙලාවේ... හිරකොරලා අල්ලාන, දෙතුන් විටක් ඇතලා දම්මා නං... ආයේ අපේ අම්මත් පස්ස ගහන්නේ නැතුවා.. මන් නං අප්පුවා වයේ එහෙවුවට ඉවසන්නේ නැතුවා... මයේ එකිගේ මෙහෙවුවට මං ඇතලා දානේ පළමුදා රැයෙම" ඔහුට මැවි පෙණුනේ බලහත් කාරමක්ය. ඒ කවුරු කවුදැයි කියා නොදැන උවත් අනාගත බිරිඳගේ ගුද සිදුරට කෙරෙන තම බලහත්කාර කමය.

සදාගේ හිත පුතුගේ ඒ අසම්මත පැතුමෙන් උනුහුම්ව ගියේය. ඇගේ ගුදයත් ඇයට නොදැණීම නැවතත් දෙතුන් විටක් තැට්ඹි ගියාය. නොසිතුව ලෙස ඇයට මැවි පෙණුනේ, තම පුකාය බාවය සේනගේ මුරුරුණ්ඩුවෙන් බිඳියන දෙස පුතු සතුටෙන් එය විඳින ඒ අසම්මතකමය.

"ආයේ..., අහුවෙච්ච, අහුවෙච්ච, අතට ඇතලා දානවා ඇරෙන්ට, පැදුරට ගත්තකොට ගැණියෙක්ව හුරතල් කොරන්ට නරකයි"

මුතුමැණිකෙගේ හිතත් නොසිතුව මිහිරෙන් තෙපුල් දෙනට ගත්තේ, දියණියගේ පුකාය භාවය පුලස්ථ බලහත් කාරයෙන් කඩා බිඳ දමන අපුරුව ඇයට මැවි මැවි පෙණුන නිසාවෙන්ය. දියණිය වෙදනාවෙන් කැගසනා මිහිර ඇයට ඇසෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. "එහෙනං අම්මා දුව දෙන්නයෙම එහෙවුවට උඹ ඇත්තා" ඇය පුලස්තගේ ලිඟු හිස, ගුදසිදුරේ මැඳ දැවටෙන විට, ගතේ මුළු සවියම යොදා තට්ඹගත්තේ හිර බවෙන් පුලස්ථට මිහිරක් දෙන්නටම හිතා නොවේය.

සදාට සිනහවක් නැගුනේ පුතුගේ "මයේ එකිගේ මෙහෙවුවට මං ඇතලා දානේ පළමුදා රැයම" වදන් පෙළ කෙරිනිය. එහෙත් ඇගේ ගුදයක් තැට්ඨි හිත ගිනියමව ගියේ නම් මුතුමැණිකෙගේ "ආයේ අහුවෙව්ව අහුවෙව්ව අතට ඇතලා දානවා ඇරෙන්නට, පැදුරට ගත්තකොට ගැණියෙක්ව හුරතල් කොරන්නට නරකයි" යැයි වූ වදන් පෙළෙටය. හිතට දැණුන ඒ ගිනියම වඩාත් තිවාරව ගියේ නම් "ආයේ එහෙනම් මේකා අම්මගෙයි දුවගෙයි දෙන්නගෙම එහෙවුවට වග කියැවුවා" සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් ඇයට ඒ අසංවර සිතුවිලෙන් මැවී ගියේ නම් "ආයේ කතා දෙකක් නැතුවා..., මේකා අම්මා දුව දෙන්නටම එක පැදුරට නමලා ඇන්න තමා ඕන් නවතින්නේ" යැයි වූ ඒ අසම්මත රූප පෙළය.

පුලස්ථගේ ලිඟුව ප්‍රථම වතාවට ගුදයක් ඇතුලට රිංගුවේ නොහික්මුණු කමෙන්ය. ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට වඩා හිර බවක් ඇගේ ගුදයෙන් දැණුනේය. උණුහුම මණරමිය. ගුද සිදුර වට මස ලිඟුව වට වෙලෙන අපුරුව දැකුමක් පුලස්ථට පියකරුය.

"මං එහෙනං ගැණියෙක්ගේ පුක්බෑව පඵකරා.. නිකම්ම එකියගගේ නෙමෙයි.. ගමේ හැම එකාම කෙළ හලන ගැණිගේ පුක් බෑවම" ඔහුගේ හිත එම සිතුවිලෙන් දැන් ආඩම්බරයෙන්ය. එබැවින් ඔහු මුතුමැණිකෙගේ තට්ඨි දෙකට පහර දෙකක් ගැසුවේ හිත ඉවසුම ගිලිහුන තැනය.

"දැණුනේ වත් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට පුලස්ථ අත්පහරෙන් දැනුනේ ලොංගතුවක්ය. විසල් ලිඟුවත් දෙකක් රිංගා ඇති නිසාවෙන්, හිව්වං ලිඟුව නොදැණෙන තරමය. එබැවින් ඇයට විඳින්නට ඇවැසි මොහුගේ දබ්බර කමය.

"හිත වාවන්නේ නැතුවා..." ඇයට රිද්දන්නට පුලස්ථට හිතක් නැත.

"ගැණියෙක්ගැණියෙක් මෙහෙවුවට ගිනියම් වෙව්වකොට අනුකම්පාවක් පත්තන්නේ නැතුවා..." ඇය ගුදය තට්ඨා හකුල ගත්තාය.

"හිත වාවන්නේ නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ..., හිත වාවන්නේ නැතුවා.." එහෙත් පුලස්ථ මෙවර පෙරට වඩා අත්පහරේ වේගය වැඩි නොකලාමත් නොවේය.

"එහෙනම් මට මාමංඩියාට මෙහෙවුව පාන්ටම වෙනවා.." ගැටයෙකු අවුසා ගන්න ක්‍රමය මැදිවයස් හිත හොඳ හැටි දන්නේය.

"තොට මං ආයේ මාමංඩියා ලඟට යන්ට දෙයි කියලා හිතුවද..?"

මුතුමැණිකෙගේ එම කතාවෙන් පුලස්ථගේ කේන්තිය ඉහළවා ගියේය. පුලස්ථ හැරුණු හැරුන අතට මුතුමැණිකේ නිතඹට පහර පිට පහර ගැසුවේය. ඒ වැදෙන සෑම පහරකටම ඇගේ මුවෙන් පිටවෙන සිහිං කෙදිරිය ඔහුට තවත් දිරිය දුන්නේය.

පුතුගේ මුරණ්ඩු බවෙනුත්, මුතුමැණිකෙගේ කාමුක බවෙනුත්, සඳාගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම පලාගියේය. ඇගේ අත නොදැණීම ඉහ රෙද්ද අතරින් යෝනිය මතට ගොඩ වූවේය. "අප්ප්චට වඩා මේකා මුරුණ්ඩුවයි" ඇගේ හිත ප්‍රථම වරට පුතු හමුවේ සලිතව ගියේය. ඔහුගේ ලිහුව මුතුමැණිකෙගේ ගුදය හමුවේ කරනා දහකාර බව ඇයටත් දැන්නෙන්ම ගත්තේය. ඇය ඇහිලි තුඩු දෙකක් යෝනියට ඇතුළු කරගත්තේ නම්, මෙවලේ පුතුගේ ලිහුවෙන් දෑස මොහොතකටවත් ඉවතට නොගෙනමය.

"ඉන්නට බැරුවා මයේ ලොකු අම්මේ ඉන්නට බැරුවා.. මං මේ පුක්ගැට්ටක් පළකොරාමයි.." ගැටවර නොහික්මුණු කම නිසාවෙන්, මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නට පෙර පුලස්ථගේ කොෂ දෙක මෙදිනත් ඉක්මණින්ම හිරිවැටි නලියන්නට ගත්තේය.

"හලන්ටනම් එපා මයේ කොල්ලෝ..., හලන්ටනං එපා..." මුතුමැණිකෙට සුරාංතයක් අහල පහළක නැත. එහෙත් කොළගැටයාගේ මුරණ්ඩු බවෙන් හිතට දැණෙන සතුට නිමක් නැත.

"ඉවසුම් නැතුවා.. ඉවසුම් නැතුවා.. පනින්ට ඕන්න මෙන්න" කොෂ දෙකේ ගිනියමෙන් පැහැණු ශුක්‍ර කැදලි මහා නහරයට රිංගුවේ, පුලස්ථගේ වෙගවත් බවත් අධාල කරමින්ය.

"හිටින්ට එහෙනම්.." පුලස්ථට ශුක්‍ර පහාවෙන්නට ආසන්න වග දැනුන මුතුමැණිකේ, වහා ඔහුගේ ලිහුවට මුව තුලට ගෙන අත් ගැසුවේ කොෂ දෙකත් යහමෙන් මිරිකමින්ය.

පුලස්තගේ ලිහුව මුතුමැණිකේ මෙවලේ මුවෙන් සැතපුව අපුරුවෙන් සඳාගේ හිහ මොළත් ක්ෂණිකව ගිනියම්ව ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ නම්, තමා බිහිකළ පුතුගේ අවුෂ්ඨ ශුක්‍ර දාතුව මේ මැදිවයස් තිරිහං ගැහැණිය, තමා සංතක කර ගත් ඉරිසියාවෙන්ය. එබැවින් පුලස්ථගේ ශුක්‍ර කැදලි මුතුමැණිකෙගේ මුවට නිදහස් වූන අපුරුවෙන් සඳාගේ ගතත් සුරාංතයකින් හිරිවැටි ගියේය. එහෙත් ඇගේ හිත තිගැස්සි ගියේ නම් හේතේ කඩුල්ලේ උණ බම්බු පණන හඬ ඇසුන නිසාවෙන්ය.

හේන් පැලේ කවුලව සලින් සඳා කලබලයෙන් ඉවත් වෙන අයුරු පුලස්තට ඇත තියාම පෙනෙන්නේය. "මොකක් උනත් හොර වැඩක්" ඔහුගේ හිත කීවේය. එබැවින් ඔහුගේ දෙපයේ වෙගයත් තම හේතේ පැල දිහාවට ඉක්මණ වුනේය.

"මං මේ... එනකම් බලාන උන්නා.., බැරිම තැන හොයාන ආවේ.." සඳා ඉදිරියට ආවේ ඔහුව වලකා ගන්නටය.

"වලවුවෙන් එන්නට දුන්නේ නෑ නෙව..?" ඉදිරියට ආ ඇයව පංචුක තැකීමක් නොකොට ඉදිරියට පය තැබුවේය.

සඳාගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. එය දකින්නට සැලසීම නුහුණුය. "දැං එහෙනම් යමු.." දෙවරක් නොසිතා, සඳා මෙතුවක් නොපැව ලෙංගතුවකින් පංචුකගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"කවුදැ ඇතුලේ...?" යමක් හිතට දැණී තිබුණ නිසාවෙන් පංචුකගේ හිතට ඇගේ ස්පර්ශය අමුත්තක් නොවින. එහෙත් ඔහුට ඇගෙන් වෙනදා නොදැණුන ලෙංගතු බවක් දැණින.

"එවුවා වැඩක් නෑ නෙව... අපි යං..." සඳා ඔහුට ඉඩක් නොදුන්නාය.

"ඉන්ටකෝ ඩිංගක්...." පියත් නැත, සඳාගේ පෙරැත්තයෙන් ඔහුගේ සැකය තවත් වැඩි වුනේය. ඔහු සඳාව තැකීමක් නොකොටම කවුළුව අසලට ගියේය.

කවුළුවෙන් එබුණ පංචුකට පෙනුනේ, මව හා පුලස්ත එකින් එකාට තුරුළුව, ගොම මැටි ගෑ පොළවේ නිරුවතෙන් තුරුලුව ඉන්න අපුරුවය. සිදුව ඇති දේ නොවැහැටෙන්නට තරම් පංචුක ලාබාලයයෙකු ද නොවේය. "එහෙනං මේකයි මේ හදිසි ලෙංගතුව" පංචුකට මේ ලෙංගතුවේ රහස හරි හැටි වැටහුනේ දැන්ය. \

"අපි යමු පුංචම්මේ..." කවුලුවෙන් ඉවතට ආ පංචුක සඳාගේ අත අල්ල ගත්තේ නම් සියුම් වෙවුලිලකින්ය.

"හම්.... එපාය කිවුට උඹ ඇහුවේ නෑ නොවැ" එහෙත් මෙවලේ ඔහුගෙන් මතුවුන මේ හදිසි දිරිය ගැන සඳාට සතුටුය.

සැදෑ කරුවල වැටෙන්නට කිට්ටු බව කියා කියා පාමිණි වවුළු රැන් රංවන් අහසේ රටා ඇන්දේ මණරම්වය. මෙතුවක් හීං හඬට ගී ගැයුව කරුළු රැන් තම කුඩු වලය. එලඳාව නෙලාගත් අල දඬු පුලස්ථ නැවත පසට යටකොට හමාරය. සඳා තම හෙතේ ආරක්ෂාව තරකොට පුලස්ථ සමඟින් පියමැන්නේ සඳාගේ හේතටය.

වෙහෙසකර බව නිවා ගන්නට පංචුක හා සඳා බෙලිමල් උගුරක රස බලමින් සිටියේ සතුටු හිතෙන්ය. එහෙත් ඇත තියා මුතුමැණිකෙව හා පුලස්ථව දුටුව නිසාවෙන් තම දුරස්ථව පළමුකොට සකස ගත්තේ පංචුකය. එහෙත් ඔවුනව දැකුමෙන් සඳාගේ මුහුණත් විලිබවෙන් ඉබෙටම රත් පැහැ වුනේ නොසුතුව ලෙසය.

"මේ..., අක්කංඩිලාට බෙලිමල් උගුරක් දෙන්ටෙයි..?" පිළිකඩෙන් නැගිටිමින් සඳා මුහුණ බිමට පහත්කොට ගත්තේ, මෙවලේ මුතුමැණිකේ දෙස එක එල්ලේ බැලිය නොහැකි කමෙන්ය. පංචුකත් මවගේ දැස මහ හරිමිණි පැල ඇතුලට ගියේ හිස් පොල්කටුව සෝදන්නටම ත් නෙමේය.

"ඕනෑ නැතුවා... අපිදෙන්නත් බෙලිමල් ඩිංගක් බිලා යන ගමන් මෙහෙට ගාටුවුවේ..." සිදුව ඇති දේ සැකයක් නැත. මුතුමැණිකෙට සතුටුය.

"අද එහෙනං අපේ අම්මත් ගැටෙකෙක්ට කියලා ඇනගත්තා" මවගේ මුහුණෙන් කාරණය වැටහුන පුලස්ථත් හේනවට සිරිය විදිමිණිය. "මේකා කොහේ හැංගුනාද..?" නෙතහින් පංචුකව සොයමිණිය.

"අල දඩු ටික පසට යටකොට ගත්තැයි..?" මුතුමැණිකෙගේ දෙනෙතත් ඇතුල් ගේ දිහාවට හොරහින් ඇදුනේ පංචුකව සොයාය.

"හම්... අඩුවක් නැතුවම.." සඳාට වැඩි විලියක් ඇත්තේ මුතුමැණිකෙ කෙරෙහි නොව, පුලස්ථ කෙරෙහිය. එබැවින් සඳාගේ හොර නෙත් ඇදුනේ පුතු දිහාවටය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා..., අම්මංඩිට අද විලියේ වයේ කොල්ලා දිහා බලන්ටත්..?" කාරණය වැටහුන මුතුමැණිකෙගේ මුහුණේ සිනහවක් මුතුටුනේය.

පැමිණි කාරණය ලිහාගත යුතුය. එබැවින් මුතුමැණිකේ පංචුකවත් පුලස්ථවත් හේනෙන් පිටමංකරේ තම කතා බහේ පහසුවටය. තම කතා බහේ නිදහසටය. පුතන් දෙදෙනා හේනේ වැට පැන්න පසුව මුතුමැණිකේ පිළිකඩේ ඉඳ ගත්තේ සඳාවත් ලඟිං ඉඳවා ගනිමිණිය.

"අද නම් බාරේ උප්පු වෙච්ච වග සැකක් නැතුවා.."

"හම්... හිතට දැනෙන්නටම" මේ සතට, පලමු අත්දැකීම මුතුමැණිකේ හා බෙදාගන්නට සඳාටත් අවැසිය. එහෙත් සඳාගේ හිත විලියේය.

"හිතට විතරක් යෑ දැනුනේ..?" මුතුමැණිකේ සදාගේ උරහිසට සිහිං පහරක් ගැසුවේ මිතුරියක හමුවේ මෙන් කෙළිදෙලෙන්ය.

"ඕන් ඉතිං... අපේ අක්කා.." සදාට දැනුන විලිය නම් සුළුපටු නැත.

"ආයේ ඕකට අපිදෙන්නට දෙන්නා විලියක් ගන්ට ඕන යැයි..? මේ..., පළමුවංගිය වෙච්ච නිසා නෙව ඇහැවුවේ..?" මුතුමැණිකේ සදාගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මුසාවක් මොකට... මේ..., ගතට හිතට දෙකටම අඩුවක් දැණුනේ නැතුවා" සදා තම අත අල්ල ගත් මුතුමැණිකෙගේ අත මෘදුව පිරිමැද්දාය.

"මයේ හිච්චමා එහෙනං නරකක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ යටැස් සිනහවෙන් සදාගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"එකයේ කොහෙවත් හිච්චං බවක් මයේ හිතට දැණුනේ නැතුවා.." සදාගේ හිතත් දැන් සැහැල්ලුවය.

"එහෙනං ආයේ මහා කාරියම වෙච්ච වගට සැකක් නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකෙට සදාගේ වදන් තුලින් එය පැහැදිලිය.

"හම්... දෙවංගියක්කටම ඒකා මාව කොටුකරගත්ත කොට.. මේ..., මුසාවක් මොකට තාම ඉරිතැලිලා වයේ.." සදා කීවේ මුසාක් නොවේය. යෝනිය තවමත් තෙපුල් දෙන්නේය.

"කියැවුවේ තරම යෑ...?" මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ආයේ අහනවා.. තවම තෙපුල් දෙනවා වයේ" දැන් මුසාවක් කියන්නට උවමනා නැත. ඇය හමුවේ සදාගේ විලියත් මදක් බැස ගොස්ය.

"ඩිංගක් යහමෙන් වග දැණ උන්නා.. ඒත් මේ හිස් ගෙඩි දෙක තුනක්ම එලි බැස්සකොට නහාට එහෙමට දැනෙවියැයි හිතුවේ නැතුවා" මුතුමැණිකෙට දැන් නම් අවැසි ඒ වග හරි හැටි දැනගන්නටය. තම පුතුගේ හැකියාවෙන් සිහිං සතුටක් විඳිනා, පොදු සෑම මවකගෙම හිතේ සැඟව ඇති ආශාවය.

සතුට නිසාවෙන් කතා බහට ආ වැදගත් කරුණත් මුතුමැණිකෙට දැන් අමතකය. ඇයට දැන් උනන්දුව පුතු ගැන අසා ගන්නටය. ඔහු ගෙන හැර පෑ දක්ෂතාවයෙන් සතුටක් ලබන්නටය. මේ කිසිවිටෙකත් මවකගෙන් හෙලිනොවන, ඇය තනිව සතුටුවන, කාමුකත්වයෙන් තොරවූ යටිහිතේ සැඟව ඇති ආශාවය.

එහෙත් විලිය නිසාවෙන් සඳා පිළිතුරු දෙන්නේ අසනා පැනයන්ට පමණක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට ඇවැසි අකුරක් නැර ඒ වග අසන්නටය. "මේ පැල්කොටේ වෙන්ටැ.." එබැවින් මුතුමැණිකේ සිතුවේ පැනයන් නඟා හෝ මුලසිට එය අසා ගන්නටය.

පංචුක අහම්බෙන් හේනට ආ වගත්, ඔහුව වැලකුවත්, ඔහු කවුළුවෙන් එබී සැකය දුරුකොට ගත් බවත්, මේ ලංගතුව කුමක් දැයි එතැනින් අවබෝදකොට ගත් නිසාවෙන් ඔහු දිරිමත් වූ බවත්, සඳා නොසහවා මුතුමැණිකෙට හෙළිකළාය.

"අම්මංඩිලා දෙන්නව මාරුවට ගත්ත කොට, දෙමස්සිණාලයේ පැලියාව හැදෙන්නට ඒක නරකක් නැතුවා.."

පුලස්ථ හා පංචුකගේ හිතවත්කමේ දුරස් බව නැතිවෙන්නට එය හොඳ හේතුවක් වග මුතුමැණිකේ සඳාට පහද දුන්නේ, සඳාගේ හිතේ ඒ ගැන වූ ගුප්තභාවයටත් තිතක් තබමිණිය.

"ආයේ එතෙන්නේදී අල්ල ගත්ත මයේ අත නිදහස් උනේ මේත් මේ දොරකඩදී..., දොර පැලුව වැහුන පමාවට ඕන්.., මට හිතන්නත් ඉඩක් නොතිසා මේ.., මේ... මයේ මුණ ඉම්බේ..." මුතුමැණිකෙගේ දිරිගැන්වීම නිසාවෙන්, සඳාගේ හිතෙ විලියත් කෙමෙන් පහව ගිහිය. එහෙත් ඇය දෙනොල සිපගත් වග නොකියා මුහුණ යැයි කීවේ තවමත් හිනියට ඇති ගැහැණු උරුම නිසාවෙන්ය.

"මුණම වෙන්ට විදියක් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හම්.. මේ.., ඒකා දඩබ්බරයා.. කට ට කට තියැවුවේ, මෙහෙවු දෙකත් අත්තැලුමට ඇත්ත මාව කටුමැටියට හේත්තු කොරාන" සඳා නෙතහින් ඉඟි කළේ තම ලැමදය.

"තහංවියක් නැති වග දැණුන කොට උං මුරණ්ඩුවයි.., ගිනියමේ නෙව හිත" මුතුමැණිකෙගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"ඒක සත්ත.. මං එපාය කියැවුවට මායිම් කරේ නැතුවා.. හදිසියට මයේ හැටෙන් දෙපලුවෙන්ට ඉරා දැම්මා නෙව.." පංචුකගේ ඒ මුරණ්ඩු බව සිහිව සඳාගේ හිත නැවතත් නොදැණීම ගිණියම් වෙන්නට ගත්තේය.

"මුරණ්ඩුවට හිතක් නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙට පුතුවේ මැවි පෙණුන දසුන් පෙළ මණරමිය.

"කවුද එහෙවුවට අමණාප... සත්තනං මේ..., අපේ එයැයි ඒ සංදියෙවත් එහෙවුවට මයේ ලඟ මුරණ්ඩු වෙලා නැතුවා... හිත කිංගාලා ගැහෙන්ට ගත්තා.." සඳා තම හිතද සහව නොගත්තාය.

"එහෙවුවට දැණෙන්ට ගත්ත කොට කොයි ගැණින් ඉවසනවා බොරු.." මුතුමැණිකෙට පුතු ගැන ඇත්තේ සතුටක්ය.

"සත්ත... පපුපැත්තුවට දැණෙන මුරණ්ඩුව ඉවසිය නොහැකි තැන මයේ අතත් මේ..., මේ..., සරමට ගියේ ඉබේටම ඕන්..." සඳා තම දෙපා මෙවලේ එක්කාසු කොට ගත්තේ නිකමටම නොවේය.

"ඒ ඩිංගට එව්වරට ඉවසුම පණින්ට මේ..., මේ..., පපුපැත්තුවට දැණුනේ අත් පහසම වෙන්ට නැතුව ඇති..." මුතුමැණිකෙගේ හිතේ මැවී ගියේ, කටුමැටි බිත්තියට හේත්තුකොට ගත් සඳාගේ ලැමද පුතු දැනින් හා මුවෙන් මුරණ්ඩුව සතපවන අපුරුවය.

"ආයේ අහනවා..., කට ගැහැවුවේ හැටේ දෙපළ වුන පමාවට.. ඉතිං මේ..., මේ..., එහෙවු මුරණ්ඩු කමක් ඉවසන්ට පුළුවනැයි, මං දන්නේ නැතුවා මටත් උනේ මොකද්ද කියලා.. සරමට පිටින් උනත් අහුවෙව්ව තරමට ඉවසුම් දුන්නේ නැතුවා.." සඳාගේ හිත ඒ සිහිපත් වීමෙන් නැවතත් ගිනියමේය.

"ආයේ අප්පයේ ආරෙටම ගියකොට.." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ ආඩම්බර සිනහවක්ය.

"ඒක නම් සත්ත.. මයේ කටෙන් එකයි ඕන්..." ඇය මුවට ඉණුව බේට පිඩක් ගිල්ලාය.

"මේ..., සේන මලයගේ එහෙවුවට වඩා වෙන්ට ඇති එහෙනම්..." පුතුවේ ඒ ආඩම්බර බව විදින්නට කොයි මවත් මණාපය.

"කද බඩ දෙකම එහෙවුවට ඉහළින් ගියකොට.. ආයේ අහනවා එහෙවුවක්... මට හිතාගන්ටත් බැරූවුනා නෙව දැක්කම ඒකා හිව්වමක්ගෙය කියලා, ආයේ ඇරපු අතක් නැතුවා.. අයියංඩිගෙම ආරෙට.." සඳාට නැවතත් බේට පිඩක් ගිලුනේ ඒ ප්‍රේත කමටය.

"මේ..., නහා දැකලා ඇතුළුයි.. මේ... අපේ එයැයිගේ එකාව..?" මුතුමැණිකෙගේ හිතට දැණුනේ අහඹු මිහිරක්ය.

"ඕං ඉතිං අපේ අක්කා..." සදාට තමා කිවුදේ ගැඹුර වැටහුනේ එවලේය. මැය ඔහුගේ බිරිඳය.

"ආයේ දැන් මොකට අපි දෙන්නා අතර එහෙවුවක් හංගාන කතාවක්.. මේ..., දැකලා ඇතුළුවයි අයියංඩ්ගේ එහෙවුවේ තරම..?" මුතුමැණිකේ හිත ඒ සතුවෙන් ඉපිළ ගියෙය.

"සත්ත කියැවුවා කියලා වැරදියට හිතන්ට එපා. මේ..., අයියංඩ්ගේ අමුඩකෙටිය දිහාවට ඇහැ වැටුනේ නැතුවය කියලා නං මුසාවක් කින්ට බැරුවා. දවසක් දෙකක් මුඩෙන් සරමට මාරුවෙනකොටත් ඩිංගක් ඇහැ ගැටිලා ඇතුළුවා.. ඒත් මේ..., මේ..., හරි හැටි ඉහගැහුව වෙලාවක දැකලා නැතුවා" සදාට දැන් මුතුමැණිකෙව විශ්වාසය. ඇගේ හිතත් ඇයට පැහැදිලිය. සහව ගන්නට දෙයක් දැන් නැත.

"මොකට වැරදියට හිතන්ටද..? පුරුෂ අමුඩ කෙටියට නොදුවන්නේ කොයි ගැණිගේ හිතද..? පෙනෙන දැණෙන තරමෙන්, කඳබඩේ දිග පළල හිතෙන් නොමැණ ඉන්නේ කොයි එකියද..? ඒක ගැණු හිතේ සොහොවේ නොවැ.. නහාට හිතක් ඇත්තම් මේ..., මේ..., ඉඩක් ලදතොත් ජේන්ට යවන්නං..." මුතුමැණිකෙගේ හිත වෙනයම් ගිනියම්කට හැරුනේ ඇයටත් නොදැනීමය.

"ආයේ කාගේ කවුරු උනත් මොකෝ.. එහෙවුවක් අමුවෙන් දකින්ට ඇත්තම්"

සදාටත් දැන් විලියක් නැති තරම්ය. ඇගේ හිත මිහිරෙන් ඉපිලය. "පුතංඩියාගේ එහෙවු තරමට නම් ආප්පයේ තරම කොහොමට හිට්ද..?" එහෙත් සදාගේ හිත කැලති ගියේ නම් ඒ මිහිරෙන් නොවේය. ඇගේ හිත කැලති ගියේ, බිරියක් තම හිමියාගේ ලිඟුව වෙනත් ගැහැණිකට පෙන්වන වලත්ත කමෙන්ය.

"එවුවා පස්සට බැරියැ... දැනට ඔය මදැ බඩ කට පිරෙන්ටම ලැබුණ එකාගේ තරම.." මුතුමැණිකෙට අවැසි වූයේ ඒ කතා බහා නැවත හරි මහට ගන්නටය.

"සත්ත නම් ඇස්වහක් කටවහක් නැ.., ගැසිල්ලෙන් මයේ උගුර පතුලෙම.." සදාගේ මුවට උණන බේටය නිමක් නැත. එහෙත් ඇය බෙට පිඩක් මෙවලේ මුවෙන් නිදහස් කරේ නම් පංඬුකගේ ලිඟුවට ඇස්වහා අරින්නට හිතාය.

"ඔය අපේ එකාගේ ඉස් ඉස්සෙල්ලම වෙන්ටැ..., ඇහැවුවේ නැතුවැයි ඒ වගක්?" මුතුමැණිකෙට එයත් වැදගත්ය.

"මයෙත් ඉඳුල් උනය කියලා තමා කියැවුවේ.. ඒක මුසාවක් වෙන්ටත් බැරුවා.. මයේ පපුපැත්තැවට අත් ගහපු ගමන් මට නුහුරු වග දැණුනා..." සඳා කීවේද, පංඬුක ඇයට කීවේද මුසාවක් නොවේය. පංඬුක මේ ස්ත්‍රී කයක් ස්පර්ශයෙන් මේ වින්දාමය.

"ඉස් ඉස්සෙල්ලාම නඟාගෙන් ඉඳුල් වෙච්ච කොට මයේ හිතට එක සැනසීමයි.. කෝඩුකාරයෙක් වෙච්ච කොට අල්ලාන ඉන්නට පුළුවන් උනැයි උෟ...?" මුතුමැණිකෙගේ හිතත් දැන් උමතුවෙන්නේය.

"ආයේ අහනවා.., මොන කෝඩුවෙද.....? රෙද්ද ගැලවුන පමාවට ආයේ ඇතුලට ඔබැවුවේ.. සත්ත නම් මේ.., අපේ එයැයිට මෙතුවක් කල් ගිහිං වත් එච්චර වෙලා අල්ලං ඉන්නට බැරුවා.." සඳාගේ යටි බඩ ඒ මිහිරෙන් මෙවලෙත් කළති ගියේය.

"මොකට එච්චරට තයම් වෙන්ට දුන්නද...? ගැටයෙක්ට කියලා ලොවා ගන්න එක නොවැ මෙහෙවුවේ සැනසිල්ල.." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"කඳු බඩ මහතට එහෙවුව දුටුව කොට, සත්තනම්... මේ.., උෟට තරම් මට ඉවසිල්ලක් තිබුණේ නැතුවා..." සඳා කීවේ මුසාවක් නොවේය. ඒ ඇගේ සත්‍ය හිතය.

"තම හිතට එහෙවුව උනා නම් කමක් නැතුවා.. නැත්තම් උන්ගේ ඉවසීම අපි හෙමිහිට හදා දෙන්නට ඕන.." මුතුමැණිකෙ දුන්නේ ඕවදනක්ය. ඒ මේ බැඳීමෙන් වන බලාපොරොත්තුවය.

"ඒත් මේ... දෙවන වංගියේ වෙච්ච කොට එහෙවුවේ කිසිම තැනක අඩුවක් තිබ්බේ නැතුවා.. මට කියන්ට කියලා දේකටත් කොල්ලා ඉඩක් තැබුවේ නැතුවා. ගෙදිර වහල යටින්ම දැන උගත් එවුවා නෙව.." "

සඳා කීවේ සැබෑවය. පංඬුක ගැටවර කමේ නොයිවසිලිමත් කමෙන් පළමු වර නොහික්මුණත්, දෙවන වාරයේ ඔහු එලෙස නොවින. සඳාට වදනක් වත් කියන්නට ඉඩක් නොතිසා පංඬුක නිවසෙන්, දැක උගත් දෙයින් උපරිම එල නෙලා ගත්තේය. සඳාගේ සතුට ඔහු ඉහළින්ම තැබුවේය.

"එහෙනං කමක් නැතුවා.., ඇහපතේ හිරිය යන්ට වැදුනා නං ඒ මදැ..." මුතුමැණිකෙට දැනුන සතුට, එම සතුටෙන් දැණුන ආඩම්බරය නිමක් නැත. එහෙත් මුතුමැණිකේ සඳාට පෙනෙන්නට යැවුවේ සතුටු සිනහව පමනක්ය.

"දැණිව්ව තරම ආයේ වචන වලට පෙරලන්ට බැරුවා.... පළමු වංගියෙන්ම ඉරියවු දෙක තුනකට මාව මාරු කරගත්ත ය කියන්නේ.., දෙවන පිම්ම කියලා වැඩක් නැතුවා නෙව.." සඳා පැවේත් සිනහවක් ය.

"මයේ හිතේ එහෙනං නහා දෙතුන් වතාවක් වත්..." මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන් සඳාගේ අත නැවතත් අල්ල ගත්ත ය.

"ආයේ.. අහනවා.., පලමු පිම්ම ඉවර වෙන්නට අඩහෝරාවක් වත් ගියේ නැතුවා. ඒත් ඒ වෙද්දීත් මං මේ..., මේ..., තුන් පිම්ම පැණලත් හමාරයි. දෙවෙනි වාරයේ හොරාවක් වෙද්දී, පුතංඩියා මාව හතර පිම්මත් පණ්නලා ඕං නතර වුනේ.." සඳාගේ නෙතට කඳුලක් ඉනුවේ ඒ සතුටෙන් ය.

"එහෙනම් කොහේ තරකක් වෙන්නේ..?" ඇගේ සතුටු කඳුලෙන් මුතුමැණිකෙටත් දැණුනේ සතුටක් ය.

"අක්කංඩිට මං සත්තම කියන්නං.... මෙතුවක් මයේ දුක සැප බැලුව මිණිහව මං මේ බාල්දු කොරනවා හෙම නෙමෙයි... මට අපේ එයැයිගෙන් මෙතුවක් පංඩුකගෙන් ලැබිව්ව තරමට දැණිලා නැතුවා. සත්තනං මාව අඹර, අඹර හරොගත්ත තරමට මයේ ඇහත් දැන් කකියන්ට ගෙන..., අරෙහෙවුව උන පලමු දා වයේ යටියහත් තවම තෙපුල් දෙනවා.., ඕං.. ලේ ඩිංග නොපැන්න එක විතරයි වෙනස.."

සඳා හිතේ සතුට සහව නොගත්ත ය. ඇය මුතුමැණිකෙගේ හමුවේ දිවියේ මේ ලද උපරිම සතුට වග නොසහවා හෙලිකල ය. දැසට නැගි සතුටු කඳුල ඇය මුතුමැණිකෙගෙන් මෙවලෙ සහවා නොගත්ත ය. හිතට දැණුන සතුටේ වැඩිකම නිසාවෙන් ඇය මුතුමැණිකෙගේ අත තරයේ අල්ල ගත්ත ය.

මුතුමැණිකෙගේ හිතටත් දැණුන සතුට නිමක් නැත. තම ලේ කෙරෙන් උස්මහත් කල පුතුගැන දැණුන ආඩම්බරය නිමක් නැත. "එකා අපගේම එකා..." ඇයත් දැසට නැගි සතුට කඳුල පිසද ගනිමින් පිල්කඩෙන් නැගිටේ "ඇදිරියත් වැටෙන්නට ආවා.." යැයි කියමින් ය. ඒ වැදගත්ම කතා බහා ඇරඹෙන්නේ මෙතැන් සිට නිසාවෙන් ය.

ඇදී ඉහ රෙද්දෙන් දැස පිහිද ගත් සඳා පැල්කොටයේ දොර වසා දමා නිවසට රැගෙන්න යන්න ඇවිසිය දැනට ගත්ත ය. ඒ වන විටත් මුතුමැණිකේ සිටියේ හෙන් කඩුල්ල පැන හමාරව ය.

"මට වැදගත් යමක් තියෙයි නහා එක්ක කතා බහක් කරන්ට.." සඳා හේනේ කඩුල්ල ඇසුරුව පසුව මුතුමැණිකෙකේ තම කරුණට බැස්සාය.

"මොකක්..?" මේ කියන්නට යන්නේ කුමක් දැයි සඳාට නොතෙරුනාම නොවේය. එහෙත් ඒ කතා බහා තමා අසා සිටිය වග, විලිය හා නොහොඹිනා නිසාවෙන් ඇයට හෙළිකරන්නට බැරිය.

"මේ..., හය හත් දවසකට කලියෙන් දෙන්නා ගිනියමට කතා බහා වෙච්ච වලත්ත කමක් කොල්ලගේ කණ වැටිලා තියෙයි..?"

"ඒකත් එහෙමයි...? ඒත් මං ඒ වගක් අපේ අක්කා එක්ක කතා බහා කොරලා බෙරුමක්, උපදෙසක් ගන්නට හිතාන උන්නේ.." ඇයත් සත්‍ය සභවා නොගත්තාය.

"හිතට දැණුන එහෙවුව මලයට ඉෂ්ට කරගන්නට හිතක් නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ ඒ පැනය ඇසුවේ තම හිතේ තිගැස්ම සභවාගෙනය.

"අපේ අක්කට කොල්ලා කියන්ට ඇත්තේ ඇහුන විදියට වෙන්ටෑ. එහෙවුව ඉෂ්ට කරගන්නට තරම් තිරිසං හිතක් එයැයිට නැතුවා.. ඒත් මේ.. මේ.. දකින්න තියෙන හිතනං හැබෑව නෙමෙයි කියලා අපේ අක්කයෙන් දැන් හංගගෙන වැඩක් නැතුවා.." සඳා සත්‍ය කීවාය.

"දකින්න කියන්ට මානප හිතනං කයේ කාගෙන් හිත්වල සොහොවය නොවෑ.. එවුවා හිතට එන එක වලක ගන්නට බැරුවා.. කොල්ලා කියාපු විදියට මයේ හිත ගැස්සිලා ගියා.. මේ..., එහෙවුවට අත ගහන්ට මලයට හිතීලා වත්දෝ කියලා.." මුතුමැණිකෙගේ හිතට සැහැල්ලුවක් දැණුනාය.

"එහෙම වෙන්ට ඉඩක් නැතුවා අපේ අක්කේ.. වැඩි යමක් හිතට ආපු ගිනියමට කියවෙච්ච එවුවා.. සත්තනං මයෙනුත් නොකියැවුනාමත් නෙමෙයි..."

"ගිනියමට එහෙවුව වරදක් නැතුවා... වරද එහෙවු එවුවා මුංගේ කණට වැටිච්ච එක. ඩිංගක් යහමෙට දෙන්නට දැණෙන්නට ඕනෑ නම් හේනට ඇවිත් ගියා නං අහවරයි.. එක වහලයක් යට පරිස්සම හිතන්ට වෙනවා නොවෑ.." මුතුමැණිකේ දුන්නේ ඔවදනක්ය.

"අතෙ පතේ ගහං හදවුවේ, හෙහෙවු හොරහිත් ඇති උං වග හීන්නෙන් වත් හිතාපු එකක් යැයි" සඳා කිවේ තමා එතුවක් පුලස්ථ දෙස සැකයෙන් නොබැලුව වගක්ය.

"ඒක තමා වරද..? හැම වෙලාවෙම එහෙවුවට ඇති හිත, අපේ අතිතයෙන් ගෙන..., දෙවන්ගියකින් ගුණ කරලා තමා උන්ගේ තරම මණින්ට ඕන. ආරොට එන හිත් එක්ක, උං අපිට ඉහළ පිම්මක් පණිනවා කියලා අපි දැන ඉන්ට ඕනැ.."

"ඒක හැබෑව. මේ..., වරදකට හිතන්ට එපා..., සොහොවේ දැනගන්ට අපේ අක්කයෙන් මේ අහන්නේ.... මේ..., එයැයිගේ හිත.. මේ... වරදක් ඇතුළුයි..?" සඳාට හිතට එන දේ කෙලින් අසන්නට දිරියක් නැත.

"නහා කෙලින් ඇහැවුව නම් මටත් කෙලින් උත්තරක් දෙන්නට පුළුවන... දැන් මොකට වහෙන් ඔරෝ..." මුතුමැණිකෙට සඳා ඇසුව තරමක් අපැහැදිලිය.

"මේ... අපේ එයැයි එහෙම මේ..., කෙල්ල දිහාව එහෙම බලවුවට..?"

"අපි එපාය කිවුවා කියලා ඒ හිත් හැදෙන වැයි..? තිරිසං කමක් වෙන්තේ නැතුවය කියලා විශ්වසයක් ඇත්තම්..., ඔය මොකෝ ඩිංක් එහෙම උනාය කියලා.. මොකෑ අපේ හිත් කියලා ගැහෙන්නේ නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ එය තැකීමක් නොකළාය.

"ඒක හැබෑව... මාත් මේ..., මේ..., නොකියැවුවට මයේ හිතටත් එහෙවුව ඩිංගක් අමුත්තක් වයේ.." සඳා තම හිතත් සහව නොගත්තාය.

"කතාවක් අහලා නැතුවැයි..., පැවත්ම ගෝත්‍ර වෙච්චකොට වැට බැඳෙන්නේ ගත වට විතරමකය කියලා...? මොකෑ සිතුවිල්ලට වැට බඳින්නට අපට පුළුවන් කියලැයි...? හැබැයි අනික් සත්තූන්ට වයේ නෙමෙයි.., හිතට වහල් නොවී, හිත පාලනය කොරගන්ට නං, මණුස්ස ප්‍රාණයෝ වෙච්ච අපිට බැරිකමක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙ නැගුවේ සිනහවක්ය.

"මාත් කියැවුවේ ඕකම තමා.. ඒත් අහන්ට මොකද වයේ.. මේ.. අයියංඩිත්.. මේ.." මුතුමැණිකෙගේ පිළිතුරෙන් සඳාට දැණුනේ සතුටක්ය. ඇය පිළිතුරු දුන් සැහැල්ලුවේ හැටියට එය අසන්ට බියක් නැත.

"තාම මට හරි හැටි මොකුවත් කියැවුවේ නැතුවා. ඒත් පුරුෂ හිත් නෙව.. වරක් දෙකක් දෝණිව මයෙන් එක්ක ගලපන්ට ගත්තකොට මයේ හිතට එහෙවුව නොදැණුනාමත් නෙමෙයි.." මුතුමැණිකෙ පැවේ සිනහවක්ය.

"අපේ එයැයිත් ඒ හිත කියන්ට පටංගත්තේ මයෙන් ගලපගෙනම තමා" සඳාටත් සිනහවක් නැගුනාය.

"ගැණු හිත් වයේ නැතුවා.. පිරිමි කවුරුත් එහෙවුවට එන්නේ එකම ඇමිණුමක්" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"මේ.. අපේ අක්කා මුකුවත් හිතන්නේ නැතුවැයි එහෙවුවට...?"

"දෙයක් මං කියන්නම්..., ඩිංගක් ගැඹුරෙන් හිතන්නට.. අපි හදාගන්නට ඕන එතන. අපි ඉස්සෙලම පිරිමි එහෙවුවක් දැක්කේ අපුව්වයෙන් වග සැකක් නෑ නෙව..?"

"සත්ත.. හිතේ තවම ඇතුවා.."

"වරදකට දැන් තිරිසංය කියලා හිතන්නට එපා.. එහෙවු කාලේදී ඩිංකක් ඒක අත පත ගානට ලැබුනොත් ඒ අපුව්වනේ කියලා අපි පස්ස ගහනවැයි..?"

"හම්.. ඒක හැබෑව... අපේ අක්කා කියන්නට හදන දේ මට දැන් වැටහෙනවා.."

"ආන් ඒක තමා හදාගන්නට ඕන තැන. අපේ ඒ කාලේ හිත් වයේම අපේ උන්ගේ හිතත් එහෙවුවට ඇතුවට සැකක් නෑ. එහෙනං අපි කොරන්නට ඕන අපේ අම්මා අප්පුව්වා වයේ එහෙවුවට ඉඩක් නොතියන එක. නැත්තම් තිරිසංකමෙන් එහෙවුව කෙළවර වෙන එක ආයේ නතර කරන්නට බැරුවා"

මුතුමැණිකෙ සැකවින් සදාට සියල්ල පහද දුන්නාය. සදාත් එය අකුරක් නැරඹ යහතින් වටහා ගත්තාය. ඉන් ඇගේ හිතට දැණුන සිල්ල නිමක් නැති තරම්ය.

"හිතුවේ කොල්ලයේ මුණ බලන්නේ කොහොමෙයි කියලා..."

"ඔය වගක් කොල්ලා දන්නව කියලා සේන මලයට දැණෙන්නට යවනට එපා.. ඒ වගේම නහත් උන් දන්න වග නොදන්නා සේ ඉන්න. උන් දන්න වගක් අපි දන්වය කියලා පෙන්නුවොත් විනාසයක්" මුතුමැණිකේ තම නිවසේ කඩුල්ල ලඟ නතර වූවාය.

"ඒක හැබෑව..." සදාට ඇය කීදේ වැටහුනාය.

"මේ..., හෙට අනිද්දා දිහාට මං බෙහෙත් කැඳ වට්ටොරුවක් දෙන්නං උදේ හවස කොල්ලට බොන්නට දෙන්නට. තෙල් සත්කාරයකුත් ඇතුවා යහමෙන් මෝරන්නට. තෙල් සත්කාරය නම් මටත් බැරියැ කියලා දෙන්නට. දෙනුත් මසක් වෙනකොට පුතංඬියගේ වෙනසක් නොවී තියෙන එකක් නැතුවා.."

"මමත් මේ... අහන්න කියලා හිටියේ.." ඇයගේ හිතටත් එය සැනසීමක්ය. පංඬුකගේ හා පුලස්ථගේ වෙනස සදා දැන් හොඳ හැටි දන්නේය.

සංකඩගල වෙළඳාම හිතුවාට වඩා සාර්ථකය. ඒ සර්ථකත්වයේ ප්‍රථිඵල නිසාවෙන් ගොවියා අතටත් ඵලදාව යහමෙන් මුදල් වෙන්වෙන්නේය. කටින් කට පැතිර ගොස්, අහළ පහළ ගම්බදවල අස්වැන්නත් දැන් වලවු මිදුලේ ගොඩ ගැසෙන්නේය. හේන් අස්වැන්න පමණක් නොව, සංකඩගල නගරයෙන් වැඩි ඉල්ලුමක් ඇති කුළුබඩුත් හෙමිහිට වලවුවේ පසක එකතු වෙන්නේය.

දැන් මේ සියළු කායීන් කෙරෙන්නේ සේතුවා හා සේන අතීන්ය. ජයතු කරන්නේ එකළ ආරච්චිල මෙන් අධික්ෂණය හා කළමණාකරණය පමණක්ය. නුවර වෙලඳුන් හා ගණුදෙණුව පමණක්ය. ගිණුම්කරණයෙන් ඔහුට සහයක් ඇත්තේ රංමැණිකෙගෙන්ය.

"මලයා ආයේ හෙට අනිද්දා සංකඩගල යනවැයි..?" රංමැණිකේ තේ කහට කොප්පයක් ජයතුට අතට දුනාය.

"මං නොයා, මේ වංගියේ සේන මලයයි සේතුවාවයි යවන්ට හිතාන ඉන්නේ.. උනුත් හුරුවෙන්ට එපැයි.." ජයතු මෙවර සංකඩගල නගරයෙන් හා හපුරා කියා ගෙනා තේකොළ, රසයට පෙර සුවඳ විඳ බැලුවේය.

"ඒක නරක නැතුවා..." රංමැණිකෙට එය සතුටක්ය.

රංමැණිකෙට මෙවලේ මතක් වුනේ පියාවය. ජයතු දැන් ආරච්චිල මෙන්නේ. වලවු මිදුලේ ඉන්නා මෙහෙකරුවන් තැකීමක් නොකොටම, රංමැණිකේ කුස අතගාගනිමින් ජයතු අසලින්ම ඉදගත්තාය.

"හිතාන ඉන්නේ අත් ඇරලා දාලා තියෙන මඩුව ආයේ පණ ගහලා ගන්නට කියලා.. දැන් හේන් ඵලදාව විතරක් නෙමෙයි නෙව ගොඩ ගැහෙන්නේ..."

ජයතු බලා සිටියේ ගම්බිරිස් මුට්ටක් රැගෙන පැමිණි පිට ගම්වැසියෙක් දෙසය. ඔහු කීවේ ආරච්චිල සමයේ වෙළඹෙළදාමට යොදාගත් ගොඩනැගිල්ල ගැනය. ඇය හරහා ඔහු පැතුවේ එයට ලොකුමැණිකෙගේ අනුමැතිය ය.

"තමංගේ වෙච්ච කොට ආයේ මොකට හිත, හිතා, ඉන්නේ.. ඕන හැටියක්" රංමැණිකේ මවගේ හිත දන්නේය. ලොකුමැණිකෙට දැන් ජයතු වඩා ඉහළින් කිසිවෙකුත් නැති තරම්ය.

"හිතාන ඉන්නේ මේ පාර සෙංකඩගලින් තේකොළ ඩිංගක් ඇන්න ඇවිත් මෙහේ කඩ ඩිංගකට දාලා බලන්ට.." ජයතු අඩක් පාණය කළ තේ කහට කොටහා රංමැණිකේ අතට දුන්නේ, ඇයගේ අවැසිය දන්න නිසාවෙන්ය.

"නිකන් ලැබෙණු බෙලිමල අත් ඇරලා, ගමේ එවුන් එහෙවු ගාණක් දීලා තේ කහට ට හුරුවෙයි කියලා හිතන්ට බැරුවා.." රංමැණිකේ ඔහු ඉතුරුකළ තේ කහට අඩ රස බැලුවේ ආදරයෙන්ය.

"අපේ අක්කා කියාපු එකේ වරදක් නැතුවා.. ඒත් හිතෙනවා උත්සහා කොරලා බලන්ට..., මේ..., හේන දිහාට ඩිංගක් යන්ටත් ඕන... දෙතුන් දවසක්ම මහ ඇරුනා නෙව " ජයතු පෙරට තැබුව පය පස්සට ගන්නට හිතක් නැත. ඔහු නැගිටිටේ හේන දිහාට යන්න හිතාගෙනය.

"මේ..., අප්පුච්චා වයේම බඩේ ඉන්න එකත් හිත හේනටමද කොහෙදෝ...?" රංමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. එහෙත් දැන් දෙතුන් දිනකින් වලවුවේ නැතුවතුවන් නැති එක ගැන ඇය පෑවේ නෝක්කාඩුවක්ය.

"ඒ මොකැයි..?" ජයතුටත් සිනහවය.

"දැන් හත් අට දොහක ඉඳන්.. හේන් බතක් කාලා වරුවක් දෙකක් හේනේ ඉන්ට මොකක්දෝ ආසවක් හිතට දැණෙනවා.. නහාටත් කියැවුවා..." රංමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ දෑස බිමට නැඹුරුකොට ගනිමිණිය.

"හිතට දැණිච්ච වෙලාවේම කියන්ට එපැයි.." රංමැණිකේගේ දොළ දුක ගැන ජයතුට සතුටක් සේම සිහිං සිනහවක්ය.

"කොහේ.. අල්ලගන්ට වත් වෙලාවක් තිබ්බැයි.., අප්පුච්චට දැන් අපට වඩා වැඩ රාජකාරි නොවැ..." රංමැණිකේ එලෙස නෝක්කාඩුවක් නැගුවේ කුස අතගා ගනිමිණිය.

"එහෙට්ට මෙහෙට්ට දුවන්ට උනා තමා.., ඒත් හිතෙන් මහ ඇරුනේ නැතුවා... නහා එක්කවත් යන්ට තිබ්බා නෙව..?" ජයතුට ඇය කී දේ වැටහුනේය. වෙලඳ කටයුතු වෙනුවෙන් සතියක් දෙකක් වෙහෙසුනා මීස තම යුතුකම මහ ඇරුන වග දැණුනේය.

"නහා එක්ක ඉන්ට ඕන කමක් තිබ්බ නම්.. ඔය කාටවත් කියන්නේ නැතුවා" රංමැණිකේ වලවුව ඇතුලට ගියේ පුළුටුකරගත් මුහුණෙනි.

ගැබ්බර මෙවන් මොහොතක ගැහැණියට වැසි වන්නේ හිමියාවය. ඔහුගේ රැකවරනය ය. ඔහුගේ ලොගතුවය. කුළුණුලේ හිතට, ගතට දැණෙන දේ ඔහුත් සමඟ බෙදා ගන්නටය. රංමැණිකෙට සිහි තරහවක් නැගුනේ ජයතු එය වටහා නොගත් එක ගැනය.

ජයතුට කාරණය වැටහුනේ පසුවය. තමාට සතියක් දෙකක් ඇයව මහ ඇරුන වග සිතුවේ මෙවලේය. මේ ගැහැණියක් තම නෝක්කාඩුව පිරිමහාගන්නා අපුරුවය. "මං සේතුවාට කියන්නම් හෙට එක්කන් එන්ටය කියලා..." ජයතු සිතහවෙන් වලවුවෙන් එලියට බැස්සේය.

හිමිදිරි පාදරම වලවුවට ගිය ජයතු, මෙදින සේන බාරයේ මාතලේ නගරයට යන කරත්ත දෙක විපරම් කළේ පරිස්සමටය. කිසිවක අඩු පාඩුවක් නැත. මේ කොටහා මතලේ නගරයටය. තවත් දෙතුන් දිනකින් සෙංකඩගල නගරයටය.

"රංමැණිකේට හේනේ බතක් කන්ට දොළක් දැණිලා, අට දොහක් මහ ඇරුනය කියලා මයෙන් එක්ක නොක්කාඩුවයි... කතා බහක් කොරලා පරිස්සමට එක්කාන වරෙන්. සේන මලයත් නැති එකේ ඉතුරු අලකොටහත් උගුල්ලලා පිළිවලක් කරගන්ට මට උඹේ උදවුවත් ඕන.." කරත්ත දෙක පිටත්ව ගිය පසු ජයතු සේතුවාට කීවේය.

"සේන රාළහාමිත් කියැවුවා හෙට දිනට ඒ කොටහෙන් ඉවරක් කරලා දාන්ට ඕනය කියලා" සේතුවත් දැන් මණාප වලවුවේ සේවයට නෙවේය. ඔහු මේ නිදහසට කැමතිය. එබැවින් ඔහු ජයතු හමුවේ හිස පහත් කොට එය පිළිගත්තේ සතුටෙන්ය.

"උඹ එහෙට්ට ගිහින්, පිටගම් වලින් ඇන්න එන එවුවා මහ ඇරුනම පාඩුවයි.. ගම්බිරිස් වලට සෙංකඩගල මිල හොඳයි. උන්ගේ කොටහට මං උදවුවක් දෙන්නම්.. උඹ වලවුවේ ඉඳලා ඒ ටික බලවුනං හොඳා" ජතු සිතුවේ ඒ ගැනය.

වලවුවේ සිට ජයතු කෙලින්ම ගියේ හේනටය. මේ හත් දිනකට පසුවය. දකින්නට, කියන්නට කිසි අඩුපාඩුවක් නැත. ඔහු වඩාත් සතුටු වූයේ හත් දිනකට පෙර එල නෙලාගත් අල දඩු නැවත සිටුවා, දඩුමත නැවත දළුත් මතුව ඇති නිසාවෙන් නොව, බිරිය හා පුතු තමා කියන්නටත් පෙර එය ඉටුකොට තැබීම ගැනය. පුද්ගලය තමාටත් වඩා හොඳින් පිළිවෙලකට අපුරුවට පුතු එය ඉටුකොට තිබීමය.

ජයතු එලෙස සිතුවත් සැබවින්ම හේන බලාකියා ගත්තේ මුතුමැණිකේ හා පුලස්ථය. බිරියත් දෙදෙනා පුතුවත් දෙදෙනාව මාරුවට බාරයට ගත් වගක් ජයතුවත් සෙනත් දන්නේ නැත. ඔවුනට තවම ඉහියකින් වත් දැණී නැත.

"අඩුපාඩුවක් නැතුවයි..?" මුතුමැණිකේ හේනට ආවේ ජයතුගේ හීලත් රැගෙනය.

"කියන්නට දෙයක් කොහෙත්ම ඉතුරු කොරලා නැතුවා.. කොල්ලා වෙන්ටු මෙවුවා ආපහු යටකරන්නට ඇත්තේ..?" කිහිප දිනක සිට රස්තියාදුව නවතා පංඩුක දැන් හේනට දක්වන කැමත්ත ගැන ජයතුට සතුටුය.

"කොහේ...., එකා ඔය සේන මලයගේ හේනේට කඹුරන්නේ.." මුතුමැණිකේ පැවේ ඉහියක්ය.

"තමුංගේ එක පැත්තට දාලා ඒකා මොකෑ එහෙවුවට නහින්නට හදන්නේ..? සුදුමැණිකෙ මට කියන්නට එපැයි.., මං හිතාන උන්නේ උදේ රැයනම පයින් මේක රැකගන්නට කියලනේ..?" ජයතුට තරහවක් දැණුනේ පංඩුක සේනගේ හේනට දහඩිය මහංසිය හෙළන එක ගැන නොව, මුතුමැණිකෙට උදවුවක් නොකිරීම ගැනය.

"එවුවා හිතන්නට යන්නට එපා.. පුලස්ථ කොල්ලා මයේ උදවුවට උන්නා.., ඒකා තමා යස අපුරුවට ඔය ඉඳලා දැමීමේ.." මුතුමැණිකේ එය ඇහපතට නොදැණීම කියා දැමීමය. ඒ මෙදින හේතුවක් ඇතිවය.

බිරිඳ කියු දේ දෙතුවන් විටක් හිතා බැලුවත් ජයතුට පැටලිල්ලක්ය. පුලස්ථ ගැන සැකයක් නැත, ඔහු ඉදිරියේදී තමංගෙම එකාය. එහෙත් "අපේ එකා තමංගේ එක ඇරලා උංගේ එක රකිනවා, උහ තමුංගේ එක දාලා මේක රකිනවා.." මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළේ ඊට වඩා ගැඹුරක් ජයතුට නොදැනුනේය. ඔහුට තරහවක් දැණුනේ තම පුතු පංඩුක කෙරෙහිය.

"වයස හරි ගියකොට..., මේ..., තම තමංගේ වෙච්ච කොට, අපෙන් වෙන්ට ඕන යුතුකම් ඇතුලා නෙව..? අම්මත් දෙනුත් මහක ඉඳං කියෙවුවා..." මුතුමැණිකේ යසවතිවත් මෙයට ඇඳූ ගත්තේ කපටිකමටය.

"මොන..?" ජයතුට නොවැහැටුනේය.

"ඔයැයිලට ඒ කාලේ මහා උන්ගෙන් වයේ, මුංටත් මේ කාලේ අපෙන් වෙන්ට ඕන යුතුකම් මිසක්කා වෙන මොකක්..? මං සඳා නහාට කොල්ලා ඩිංගක් මේච්චල් කරලා ගන්නට බාරෙට ඇරියා. දැන් එවුවා වැඩක් නැතුවා.. හීල නිවෙන්ට කලියන් කාලා හිටිය නං අහවරයි නෙව..?" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් බරක් පතලක් නැතුව කියා දමා හේනේ පැල දිහාවට පිය මැණිනේ සහවා ගත් සිනහවෙන්ය.

මුතුමැණිකේ කියූ දේ හරි හැටි නොතේරුනත්, ඇය සිනහව සහවා ගත් අපුරුවෙන් ඇය එතුවක් කීවේ කුමක්දැයි ජයතුට ටිකෙන් ටික වැටහෙන්නට ගත්තේය.

මෙය පවුලේ සිරිතය. පංචුක දැන් ගැටවරයෙක්ය. සඳාට දැන් ඔහු බාරකොට හමාරය. ජයතුගේ මුහුණට සිං සිනහා රැල්ලක් මතු වුනේය. ඔහුට තම අතියයේ සුදර තැන් සිහිපත් වුනේය. එහෙත් ඒ සිනහව ක්ෂණයෙන් වියකී ගියේ, ඒ යුතුකම තම බිරිඳත් සඳාගේ පුතුවෙනුවෙන් ඉටුකල යුතු වග සිහිපත් වූ නිසාවෙන්ය.

"හොඳ වෙලාවට ඒකව කලියෙන්ම කෙල්ලට පංගරාත්තු වුනේ.." මේ පොදු පුරුෂ හිතය. තමාට හොඳ උවත් බිරිඳට හොඳ නැති පුරුෂ ඉරිසියාවේ තරමය. දෙවියන්ට හිතෙන් පිංපෙන් පමුණුවමින් ජයතු පැල තුලට ආවේ සතුටු සිනහවෙන්ය.

"වැඩි ඇතක ඉඳන් වෙන්ට නැතුව ඇති..?" ජයතු මඩක්කුව අතට ගත්තේය.

"දහා පහලොස් දිනයකට වැඩි මයේ හිතේ.." මුතුමැණිකෙට පුදුම එවැන්නක් ඇසුව පමාවෙන් කණපිට හැරෙන ජයතුගේ හිත මෙවලේ සතුටෙන් තිබීමය.

"සේන මලයා දන්නේ නැතුවා වෙන්ටැ..?" ජයතු තලපය තැවරුන ඇහිලි දෙකක් ලෙව කෑවේ හඬක් නැගෙනටය.

"මම මේ ඔයැයිට කියැවුවට..., අම්මා නම් කියැවේ දැනෙන්ට යවනවා මිසක් කියන එක සිරිත නෙවෙයි කියලැයි.." මුතුමැණිකේ එයට නිසිපිළිතුරක් නොදුන්නේ නොද්දන්න නිසාවෙන්ය.

"හම්ම... ඒකට කමක් නැතුවා.. වෙලාවට කෙල්ල ඉස්සර උනේ.." ජයතු පැවේ සතුටු සිනහවක්ය.

"ඒ මොකැයි..?" මුතුමැණිකෙට කරුණු කාරනා වැටහෙන්නට ගත්තාය.

"මුකුත් නැතුවා.." ජයතු නැවතත් ඇඟිලි දෙකක් ලෙවකමින් පැවේ සිනහවක්ය.

"නැතුවා වෙන්ට බැ..?" ඔහුගේ මුවෙන්ම එය පළමුකොට ගත යුතුය.

"නෑ මේ..., කෙල්ල ඉස්සර නොවුනා නම්.. සුදුමැණිකෙටත් ඉතිං ඒ යුතුකම ඉෂ්ට කරන්ට වෙනවා නෙව..?" ජයතු තලප ඉතුරු කොටගේ අඩුවට පොල් කිරි කොටසක් මුසුකොට ගත්තේය.

"හෙවුව කියලා..., මේ... වෙන්ට ඕන යුතුකම් මට මහ අරින්ට පුළුවන් යැයි, ඔයාලගේ පවුල්වල සිරිත වෙච්ච කොට..?" මුතුමැණිකේ බරක් පතලක් නැතුවම එය කියා දැම්මාය.

"මොකක්....?" ජයතුට ගිලුන තලප ගුළියත් පිට උගුරේ ගියේය.

"ඕන් ඉතින් හිච්චමෙක් වයේ පිට උගුරෙන් යවා ගත්තා.." මුතුමැණිකේ චතුර පොල්කටුව අතට දී හිමියාගේ පිටට සෙමෙන් තට්ටු කලේ හිත යට සිනහවෙන්ය.

ජයතුගේ හිත ගැස්සුනේ බිරිඳගෙන් ඒ යුතු කම ඉටුවෙන්නේ දියණියගේ අනාගත සැමියා වෙනුවෙන් වීම ගැන නොවේය. ඔහුට එවැනක් සිතුවේ වත් නැත. ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේ බිරියගේ උණුහුමේ ගැටයෙකු හුරතල් වෙනු ඔහුට ඉවසිය නොහැකි කමෙන්ය. මේ පොදු පුරුෂ ඉරිසියාවය. එම ඉරිසියාවෙන් ඔහුගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය.

එහෙත් තහංචියක් දමන්නට ජයතුට බැරිය. මේ පවුලේ සිරිතය. හිත වාචාගත යුතුය. මෙයට මුහුණ දිය යුතුය. "මෙවුවා තිරිසං වාරිත්" ජයතු මඩක්කුව පසෙක තබමින් චතුර පෝල් කටු දෙක තුනක්ම එක හුස්මට හිස් කලේ, මෙදින නම් තම පවුලේ සිරිතට වෛර කරමින්ය.

"ඒ කාලේ තමන්ට යුතුකම් ඉෂ්ට වෙද්දී, ඒ වාරිත්‍රේ තිරිසණ් නැතුවා.. තමුන්ගෙන් ඉටුවෙන්ට ගත්ත කොට එවුවා තිරිසණ්..." මුතුමැණිකේ පැවේ සිනහවක් පමණක්ය.

"කෙල්ලට පංගරාත්තු වෙච්ච කොට ඒ ගැනත් හිතලා බැලුවයි..?" ඔහුට වෙන කියන්නට දෙයක් නැත. එරෙහි වෙන්නට ක්‍රමයක් නැත. එකම තුරුම්පුව මෙය පමණක්ය.

"හම්... එකී කියැව්වේ යුතුකම ඉෂ්ටකරලම බාර දෙන්නය කියලා" මුතුමැණිකෙට මේ කතා බහා තවත් දික්ගස්සා ගන්නට අවැසි නැත.

ඇගේ පිළිතුරෙන් ජයතුගෙ ඉහ මොළත් ගිනියම් වුනේය. දැන් ඔහුට මීට එරෙහි වෙන්නට වෙන කිසිම සාදාරණ හෙතුවක් නැත. "මහා එකිගේ ආරටම ආයේ ඒකීත් නැතුවයි" කියන්නට කිසිවක් නොමැති කමෙන් ජයතු පැලෙන් එලියට බැස්සේ කේන්තියෙන්ය.

ජයතු එලියට බසින විටම "ලොකු අම්මෝ..." පුලස්ථ හෙන් කඩුල්ල පැන්නේය. ජයතු හා පුලස්ථ දැන් මුහුණට මුහුණය. දෙදෙනාටම එකින් එකාගේ මුහුණ බලන්නට සවියක් නැත. එහෙත් පුලස්තට දිරියක් ඇත්තේ මාමංඩිය තවමත් එය නොදන්නා එක ගැනය. එබැවින් ඔහු "ලොකුඅම්මා ඉනවයි..?" ජයතුගෙන් ඇසුවේ සුපුරුදු යටහත් පහත් සිනහවෙන්ය.

"කණ් අඩිය පැලෙන්ට දෙන්න හිතෙනවා" ජයතුගේ හිත ඒ සිතුවිලෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් කිසිවකට එරෙහිවන්නට අයිතියක් නැත. ඔහු පිළිතුරක් නොදීම හේන පහළට ගියේ සරම ගලවා අතට ගනිමින් අමුඩය පිටින්ය.

සේතුවා එනකම් කරන්නට මහ දෙයක් නැත. තිබුණත් කරන්නට හිතක් නැත. ජයතු අඩහෝරාවක් පමණ හේනේ එහෙට මෙහෙට ඇවිද්දේ මුතුමැණිකේ හෙරෙහි හිතේ ඇති තරහව පහව යන්නටය. පුලස්ත සිටුවා දළලා ඇති අල බොගයන් දකින දකින වාරයක් පාසා ඔහුට පයයිත් පාගා තලා දමන්නට තරහය.

මුතුමැණිකෙත් පුලස්ථව මෙදින හේනෙන් පිටත් කරුණු කාරනා දැනුවත් කොටය. මුතුමැණිකේ හිතේ ජයතු කෙරෙහි තරහවක් නැත. ඇය ඔහුගේ හැටි දන්නේය. ඔහුට සිතන්නට, කෝපය නිවෙන්නට ඉඩ හැරිය ඉඩ හැරිය යුතුය. පැල්කොටේ පිටිපස්ස දොර ලහ සිට ඇය ජයතුගේ මේ නොසන්සුන් බව බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය.

තරහව කෙමෙන් කෙමෙන් හිතෙන් බැහරව ගිය ජයතුගේ හිතට, ඔහුගේ එකල අතීතය සිහිපත් වුනේය. "උඹලා නලියන්නට ගත්තේ නැට්ට ට කිරි උරන්ට ගත්ත කොට.., ගෑණු හිත් නලියන්නේ මැදිවයස් තිරිඟංකම හිතට දැනෙන්ට ගත්තකොට.

මෙහෙවුවෙන් ඒ හිත් දෙකම සැනසෙනවා නෙව..” සේනගේ මව එදින වාරිත්‍රේ ගැන කල පැහැළිකිරීම ඔහුට මෙවලේ සිහිපත් වුනේය.

“සුදු මැණිකේ ඉන්දැද්දීත් මං එහෙවුව ඒ කාලේ වින්දා නෙව. සුදුමැණිකේ හිත හදාන මට ඉඩ ඇරියා මිස වචනයක් වත් කියැවුවැයි..? අනික මයේ හිතට අක්කංඩ්වත් පංගරාතු කරලා දුන්නා” ඔහු තම හිතටම එය සපතකොට ගත්තේය. “දැන් ඇවිදින් තියෙන්නේ උංගේ වාරේ.., මයේ හිත මේ ගැහැන්නේ ඉරිසියාවේ.., ලෝබකමෙන්..” ජයතු හුස්මකින් ලයේ බර සැහැල්ලු කරගනිමින් කොටයක් මත ඉඳ ගත්තේය.

“ගැණු හිත් ගැහෙන්ට ගන්නේ මැදිවයස් තිරිහමට මදනේ ඉහ ගැහුවම.. දැන් සුදුමැණිකේගේ කාලේ ඇවිදින්. මට එදා හොඳානං ඇයි සුදුමැණිකෙට අද නරක..?” ඔහුගේ හිත කෙමෙන් කෙමෙන් සිහිල් වෙන්ට ගත්තේය. මුතුමැණිකෙ ගැන ආදරයෙන් හිතෙන්ට ගත්තේය.

“මෙව්වර කාලයක් මයෙන් එක්ක දුක සැප බෙදාගත්ත එකී.., මට අඩුපාඩුවක් නොතියපු එකී.. මාව ගම්තුලාවෙන් ඉහළටම උස්සලා තියාපු එකී. මේක ලෝකස් සොහාවෙන් ගැණු හිතට දැනෙන්ට ගත්තකොට, මට පණුවගේ ආදරය කොරන එකීට මං ඇයි ඒ සතුට විදින්ට නොදෙන්නේ..” ජයතු පැහැදිසිතට දැණුන සැහැල්ලුවෙන් දිග හුස්මක් ගත්තේය.

“බර කල්පණාවක වයේ...?” මුතුමැණිකේ කිසිවක් නොදන්න තාලයට ජයතු අසලින් ඉඳගත්තාය.

“මට ඉරිසියාවක් දැණුනා..” ජයතුට තමා එවලේ හැසුරුන අයිරු ගැන විලියක් දැණුනේය. මේ ජයතුගේ පරිණත බවය. බිරිය කෙරෙහි ඔහුගේ ඇති ආදරය ය.

“කොයි කයෙන් හිත් තමංට අයිතිවෙච්ච කොට, තමංගෙන් පිටට මවිලක් යනවටත් ලෝභයි, ඉරිසියයි..” මුතුමැණිකේ ජයතුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

“සුදුමැණිකේ මෙහෙවුවට අත ගැහැවුවේ..., මේ..., හිතට දැණ්ච්ච හිංදද නැත්තං වාරිත්‍රෙටද..?” ජයතු ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය.

“මුසාවක් කියන්ට බැරුවා... වයස පණින්ට ආව නිසාද කොහෙදෝ මේ... ගැටයෙක්ව හිතට සිංගක් දැණෙන්නට ගත්තා...” මුතුමැණිකේ තම හිත හංග නොගත්තාය.

“එහෙනම් කමක් නැතුවා... වාරිත්‍රේ මහ අරිංට බැරි කමට වෙනව නම් ඕනැන්නේ නැතුවා කියන්ට හැදුවේ..” ජයතුගේ හිත දැන් නිමිලාය.

"ඔයැයිට දැන් හිතෙනවා වයේ තමා ඒ සංදියේ මටත් මේ වාරිත්‍රේ ගැන වලක්ක කමට දැණුනේ. ඒත් මාත් මේ වයස් ආකොට තමා ඒකේ අගේ දැණෙන්නට ගත්තේ. මෙවුවා රැකෙන්නට ඕනෑ.." මේ ඇගේ දැන් කැමත්තය.

"මේ.. හරි හැටියටම වෙන්තේ මොකද්ද කියලා කෙල්ලත් දන්න වැයි...?"

"හම්... ඒකී ඒ හිත කියන්නට කලියෙන් නහා මට පුලස්ථව බාර කෙරුවේ..., ඉතිං මං නොකියා මක්ක කරන්නද..? එවුවා හංගන් ඉන්න එක නරකයි නෙව..?"

"ඉතිං මොකෑ කෙල්ල කියැවුවේ..?"

"මං කියැවුවා මේ බාරේ අභවරක් කරන්නමය කියලා.. එත් මේ එකී කියැවුවේ බාරේ අභවරක් කරන්නට එපාය, කමක් නෑය කියලා" මුතුමැණිකේ නියම තැනට බැස්සාය. ඇයට වැසිව තිබුණේ බාරය ගැන කියන්නට නොව එය හෙළිකරන්නටය.

"මේ.., දිගය වෙනකම් විතරක් වෙන්ටෑ.." ජයතුගේ හිතට දැණුනේ අමුත්තක්ය. මුහුනේ සියුම් සිනහා රැල්ලක්ය.

"මාත් හිතැවුවේ එහෙම තමා.. ඒත් මේ.. මේ.." මුතුමැණිකේ ඉතිරු කොටහා හිතා මතාම ගොත ගැසුවේ, ඔහුට ගලප ගන්නට, ඔහුට හිතන්නට ඉඩ හරිමින්ය. මේ ගැහැනු කමය.

"දෙයියන්ට ඔප්පු වෙච්චාවේ.." ජයතු විමතියෙන් බැලුවේ මුතුමැණිකෙ දෙසය.

ජයතුට එය විශ්වාස කළ නොහැකි තරමේ අසම්මත කමක්ය. දියණියක් තම හිමියාව මවගේ ඇසුරට යොමුකරණ වලක්ක කමක්ය. මවත් එය විඳින්නට සංස්කෘතියට සදාචාරයට කැමැතෙන් ගැසුව අතුල් පහරක්ය. එහෙත් ජයතුගේ හිතට, ඔහුටත් නොතෙරුන සිහිං ගුප්තභාවක්ය.

"ආයේ ඉතිං..., එකීත් අම්මා වයෙම වලක්ක නැතුවැයි..?" ජයතු එය කීවේ නෝක්කාඩු හිතෙන් නොවේය. පුලස්ථ හා මලිතියේ හොර ඇසුර ඔහුගේ කණට ඇසුන දා සිට දියණිය කෙරෙහි ඔහුගේ හිතට හිතට ආ දෙයක්ය.

"ඔවු ඉතිං... අපේ වලක්ක කම කයේ කාගෙන් යහපත උනේ නැතුව වෙන්ටෑ.." මුතුමැණිකෙත් නැගුවේ නෝක්කාඩුවක්ම නොවේය.

"එහෙම නෙමෙය කියලා කියන්ට මට හයිසක් නැතුවා.. මේ.... අහංට අවසරයක් නැතුවා තමා, ඒත් මේ දෙයක් අහංට හිතයි.." හිතට එකඟව මුතුමැණිකෙගේ කතාව ඔහුට ප්‍රතික්ෂේප කරන්නට බැරිය. එලෙසම ඒ ලොංගතුව ගැන ඔහුට ප්‍රශ්න නගන්නටත් අවසර නැත. එහෙත් හිත මෙල්ල නැත.

"කමක් නැතුවා..., ඔයැයිට ඕන දෙයක් අහංට.." ඔහු දැන් නගන්නට යන පැණය මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත.

"මේ.. මහා කාරියටම බාරේ ඔප්පු වෙන්නේ නැතුවා නෙව..?" ඔහු එය ඇසුවේ හේතුවක් ඇතුවය.

"සත්ත නම් මේ..., වංගියක් දෙකක් වෙලත් අභවරයි.." මුතුමැණිකේ මෙවලේ නම් විලියෙන් රත්පැහැ ගැහැණුන දෙනත ජයතුගෙන් හංගා ගත්තාය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.. එහෙනං එකා නරක් නැතුව ඇති මයේ හිතේ" ජයතුගේ මුහුණේ මෙවලේ සිනහවක් මතු වුනේය. හිතේ නොතෙරුන කැලතිල්ලක්ය. මේ නඟන්නේ පුරුෂ සොභාවයේ හිතය.

"එහෙවු ලොංගතුවකින් ගැටයෙක්ගෙන් මහා එකෙක්ගෙන් වයේ එහෙවුව හොයන්නේ නැතුවා.. සත්ත නම් හිච්චමෙන් දැණෙනෙන් නැතුවා. ඒත් මේ ගැටයෙක් එක්ක ඉද්දි හිතට මොකද්දෝ වයේ කිතියක් වයේ දැනෙනවා.. ඒක මහා කාරිය වෙනවා වයේ නෙමෙයි.." මුතුමැණිකේ සත්‍යම කීවාය.

"සත්ත නම් හිච්චමෙන් දැණෙනෙන් නැතුවා" ඔහුට ඒ වදන් පෙළෙන් දැණුන සතුට නිමක් නැත. මේ පුරුෂ හිතය. ඉරිසියාවේ තරමය. එහෙත් දැන් පැණය පුලස්ථ හා මුතුමැණිකේ අතර පුර්ණ සංසගරයක් වෙන වග දියණිය දන්නවාද නැද්ද වගය.

"මේ..., මහා කාරියත් වෙන වග කෙල්ල දන්න වැයි..?"

"මං නොකියා හිටියේ නැතුවා..., ඒත් දුන්න උතරෙන් මටත් ඒකී එන්නේ මොකාටද කියලා හිතාගන්ට බැරුවා,.. ඒකී මේ..., මේ..., එහෙවුව වෙනවට තමා මණාපයි කියැවුවේ" කියන්නට අවැසි දේ දැන් මුතුමැණිකේ හෙලිකොට හමාරය. මේ කතා බහා දැන් නතර කරගත යුතුය.

"එකීගේ හිතත් දැන් වලත්ත වෙලා.. නැත්තම් තමංගේ මිණිහව අම්මට දෙවියැයි" ඔහුගේ හිතට අමුත්තක් දැණින. මලිතිව මහා එකියක් ලෙස පෙනින. එහෙත් ඒ තරහවක් නොවේය.

"ඒකී කොහොමත් වලත්තයි..., නැත්තම් අපේ ඇස් වහලා අරකව බැඳ්දට පන්න ගනිවියැයි.." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඇය ගැන බොහෝ දේ කියන්නට හැකි උවත්, මවක හා දියණියගේ රහස් පියෙකුට හෙළිකිරීම නොහොඹිණය.

"අම්මංඩිට ඒ කාලේ තැළුම් නැතුව ඉන්ට බැරුව වයේ එකිටත් ඉවසන් ඉන්ට බැරිවෙන්ට ඇති.., විශ්වාස එකාව අල්ලගන්ට ඇති" ඔහුගේ හිතට දැණුන දේ මෙදින සභවා නොගෙන හෙළිකලේ හිතට දැණුන අමුත්ත මිහිරක් වූ නිසාවෙන්ය.

"හම්.. මට වයේම ආයේ එහෙවුවේ අඩුවක් එකිටත් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙම කියැවුවැයි..?" ඔහුට ඒ වදන් පෙළෙන් දැණුනේ උණුහුමක්ය.

"අම්මලා දූලගේ එහෙවුවට වෙන රහස් කතා අප්පුවිවලට ඕනැත්තේ නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ යටසින් ජයතු දෙස බැලුවාය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා.. ඒත් මං නොකියැවුවට එකී ගැන මං එහෙම හිතැවුවේ අදක ඊයෙක නෙමෙයි.." ඔහු පෑවේ අවඤ්භාසහන සිනහවක්ය.

"මාත් ඇහෙවේ නැති වුනාට.., මං එක්ක එකීව ගලපන්ට ගත්ත දා ඉඳලා ඔයැයිට එහෙම හිතන වග මටත් දැණුනා.. මං ඔයැගේ ඇස්දෙකත් දැක්කා.." මුතුමැණිකෙත් කිසිවක් සභව නොගත්තාය.

"මොකක්..?" ඔහුගේ හිත හිතලව ගියේය.

"කෙල්ල දිහාවට විපරමෙන් වග.." මුතු මැණිකේ යටසින් සිනහවක් පෑවාය.

"සත්ත නං බයක් හිතට දැණුනා... එකී එහෙමට ආරන්ට ගත්තකොට " ඔහු හිත හංග ගත්තේය.

"ඔයැයිට ඔය හිත මයෙන් හංගන්ට බැරුවා.. දැණුන විත්තියත්, දැණිව්ව දේත් මං හරි හැටි එදා ඉඳලම දන්නවා.. ඒ කතා ඕන නැතුවා.." මුතුමැණිකේ නැගිටේ ඔහුගේ උරහිසට තම කයේ බර දෙමිණිය. ඒ සිනහවෙන්ය.

"මොකක්..?" ඇය ඒ වගක් දන්නේ නම් වස ලැජ්ජාවය. ඔහුගේ හිතත් ගැහෙන්නේය.

"එවුවා සොහොවේ නොවැ... එකී හැඩයි.. පෙනුම වලත්තයි.. වලත්තකමට නොවුනත් ඇහැ ඇදෙන එක වලක ගන්න එක්ක ලෙසි නැතුවා.." මුතුමැණිකේ පැල්කොටය දිහාවට ගියේ රංමැණිකේ මෙදින එන නිසාවෙන් හේනේ දාවල වෙනදාට වඩා රසවත් වියයුතු නිසාවෙන්ය.

ජයතුගේ හිස බ්‍රමණය වෙන්නට ගත්තේය. ඔහු කිසිවිටෙකත් බිරිඳ එය ග්‍රහණය කොට ඇතැයි සිතා නොතිබුණේය. "තිරිසරේ කමට හිතැවුවද මංදා..?" ඔහුට බියක් දැණින. එහෙත් ඔහුගේ එ දැහැන බිඳුනේ, වලවුවේ බක්කි රත්තයේ ගෙජ්ජි හඬ ඇතිත් ඇසෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

කන්නට ආස හෙන් එලදාව රංමැණිකේ වට්ටියකට නෙළාගත්තේ හිතේ උපරිම සතුටෙන්ය. මුතුමැණිකෙත් සෙංකඩගලින් ගෙනා අලුත් සහලක් ලිපතැබුවේ සොහොයුරියගේ හිත සැනසෙන්නටය.

පොළවෙන් ඉහළ හෙතේ එලාදාවේ පළමු කොටස ඉඳුල් කලේ රංමැණිකේය." හිතේ හැටියට බඩට වැටුනා.." දහවල අහර වෙනදාට වඩා රංමැණිකෙට රසවත්ය. බඩත් හිතත් ඇගේ දැන් පිරිලාය.

"මේ කාලේ බඩට වඩා හිතයි පිරෙන්ට ඔන.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියට සිනහවකින් පෑවේ තම හිතේ සතුටය.

"අපේ කුඹුරුවල මේ වි ඩිංගක් වපුරන්ට බැරුවැයි..?" සෙංකඩගල නගරෙයෙන් ගෙනා සහල මණරමිය. රංමැණිකෙට එවැන්නක් සිතුවේ අහඹුවෙන්ය.

"සෙංකඩගලට වී ඇත්ත ආව දෙතුන් දෙනෙක්ටම කියැවුවා බිත්තර වී ගොණි දෙක තුනක් ගෙනත් දෙන්නටය කියලා" ජයතුත් එය සිතා තිබුණේ මේ හාල රස බැලුව පලමු දවසෙමය.

"අවසර..., කුඹුක්ගහා යායේ සරුවට පුදිවී.." සේතුවත් ඊට අදහසක් එකතු කළේය.

"හම්..., මාත් හිතැවුවේ ඒ යාය ගැනම තමා.." ජයතු එය කලියෙන්ම තීරණය කොට අහවරය.

"අවසර..., ජයතු රාළහාමිම ඇත්ත කරා නම් හොදය කියලා තමා මට නං හිතෙන්නේ.. අදේට එවුන්ලා හරියට කොරන්නේ නැතුවා" සේතුවා ඒ වග දන්නේය. ඔවුන්ගේ කෙරුවාවෙන් එලදාව අඩුය.

"අපි සේරම කෑවේ එක හැලියේ බත නොවෑ.., ආයේ මේ අපි දෙතුන් දෙනා විතරක් වෙච්ච කොට.., අවසර, අවසර, ඕනෑන්තේ නැතුවා.. " ජයතු එලෙස කීවේ මැසෙන් පහත බංකුවේ ඉදගෙන සිටින සේතුවා දෙසත් මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකේ දෙසත් බලමිණිය.

"ඒක හැබෑව.." මුතුමැණිකෙන් එය නුමත කළේ හිත සතුටෙන්ය. එහෙත් සේතුවා යටසින් බැහැරව බැලුවේ රංමැණිකේ දෙසය.

සේතුවගේ හා ජයතුගේ මහංසියෙන් අල බෝගයන් ඉගිල්ලී පිරිවැසි තුල ඇසිරෙන්නට වැඩි කලයක් ගියේ නැත. බව බොගොයක එලඳාවක් ගන්නට මෙතරම් මහංසියක් වියයුතු වග එදෙස බලා සිටි රංමැණිකේ වටහා ගත්තේ මෙදිණය. එබැවින් තිදෙනාගෙම මේ මහංසිය කෙරෙහි ඇයට සියුම් දූකක් දැණින. එහෙත් ඇයට සිනහව නම්, කෙටි ඉහ රෙද්දෙන් හා අත් රහිත හැටෙන් ඉන්නා මුතුමැණිකේ රුව කෙරෙහිය.

අත් රහිත කෙටි හැටියෙන් හා දනහිස මට්ටමට කෙටි වූ, රෙද්ද හා හැටියෙන් සැරසුන මුතුමැණිකෙව, රංමැණිකේ දුටුවේ මෙදිනමය. "ආයේ ගමේ එකියක්ම තමා" ඇය දැන් නම් සැබෑවටම ගැමි ගැහැණියක්ය. වෙහෙස මහංසි වෙන තරම අපුරුවය. රංමැණිකෙට පුදුම මෙදිණ මේ සිටින්නේ එකල වලවුවේ සිටි නැගෙනියමදැයි කියාය.

"නා කියාගෙනම ගියානං අහවරයි.." මුතු මැණිකේ දෑතේ තැවරී ඇති මඩ පිසද ගත්තේ සේතුවා දෙස බලමිණිය. දෑසෙන් සේතුවාට පෑවේ ඉහියක්ය.

"අවසර..." සේතුවා බැලුවේ රංමැණිකේ දෙසය.

"මට කොහෙන්ම පරක්කුවක් නැතුවා.. යන්ට හිතකුත් නැතුවා.. අම්මට කියලා ආවේ හිතනොත් නාගේ දිහාවේ නවතිනවය කියලා" රංමැණිකේ යටසින් බැලුවේ ජයතු දෙසය. ඒ බැල්මේ රහස මුතුමැණිකෙටත් සැකයක් නැත.

"එහෙනම් මොකෑ..." ඇය ඉහියෙන් කී දේ ජයතුට වැටහි තිබුණේ පෙර දිනයේ සිටය.

"මේ.., එහෙනම් මුදියණ්සෙව ඩිංගක් හම්බවෙලා ආවොත් නරක යෑ, වෙලගත්ත දඩමස් ටිකකුත් ඇතුවා.. මේ.., ඩිංකක් කණ පාන්ටකෝ.." මුතුමැණිකෙට අපුරු අදහසක් පහළවූවය.

මුතුමැණිකේ වහෙන් ඔරෝ කීවේ කුමක් දැයි රංමැණිකෙට නොවැහැටුනත් සේතුවාට වැටහුනේය. සේතුවාගේ මුවෙන් සිනහවක් ඇඳි එයට ඇති කැමැත්ත නිසාවෙන්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ භොරහිං කීව රහස්‍ය නම් දන්නේ ජයතු පමණක්ය. සතුටෙන් හිත ඉපිළ ගිය ජයතු "එහෙනම් වරෙන් දෙන්නම යමං" යැයි සේතුවාත් තම ගමණේ කම්මැලි කමට එකතු කොට ගත්තේය.

සැදෑ රංවත් අහසේ එලි රේඛා, කොළ අතු පතරින් රිංගා හෙන පහළ දිය කඩිත්තේ අපුරුවට රටා ඇන්දේය. රංමැණිකෙගේ හිතත් දිය දහර දැකුමෙන් ආශාවෙන් නලියන්නේය. එහෙත් ඒ දිය පහස හිසට ලබණට රංමැණිකෙට වරම් නැත. ගැබිණි බව නිසාවෙන් ආවේලාවේ දිය නෑම අගුණය. එබැවින් දියට බැස දිනගේ වැඩ පළට ඇඳි කිලුටට සෝදන නැගෙනිය දෙස රංමැණිකේ බලා සිටියේ ඉරිසියාවෙන්ය.

"අද අපේ දිහා ඉන්නවය කීවම අපේ අම්මා මොකුවත් කීවේ නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ දහවල ඉහට ඇඳි රෙද්ද දෙතන් විටක් ගල ගැසුවාය.

"මුකුවත්ම නැතුවා... රැවෙලා සේතුවා එවන්ට කියලා විතරක්මයි කියැව්වේ.."

"එහෙනම් අපේ අම්මට අද මොකුවත් හිතෙන්ට ඇති..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"මේ..., මගේ හිතේ අපේ අම්මගේ කාඞරයට සේතුවාගේ ගමණ දැන් අඩුවයි කියලා.." රංමැණිකෙටත් සිනහවය.

"හම්... අපේ අම්මගේ හිතේ ගිනියම දැන් ඩිංග, ඩිංග, නිවෙන්ට ගෙන.." මුතුමැණිකේ කීවේ ලොකුමැණිකේ කියා ඇති දේය. එය සැබැවක්ය. වයසත් සමහින් යසවතිට මෙන්ම ඇයගේ ඇගේ හිතටත් දැන් කාම ආශාව දැණෙනවා අඩුය.

"පුදුමේ බැරුවා..." රංමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"පුදුම වෙන්ට දෙයක් නැතුවා... දෝණියැන්දලගේ මැදිවයස් මදනේ, ඉහ ගහද්දි අම්මලගේ ඒ හිත ඇරෙන එක සොහොවේ නොවැ.." මුතුමැණිකෙට මව ගැන සියුම් දුකක් නැතුව නොවේය.

"අපේ අම්මේ... කවුදෑ දන්නේ දැන් කියා නහාට එහෙවු හිතක් ආවය කියලා.. ඕං... මටනං තවම නැතුවා.." ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. ඇයට පුදුමක් දැණුනේ බාල සොහොයුරියගේ හිතේ ඒ ඉක්මණ ගැනය.

"අපේ අක්කට ගැටිසි හිතත් තවම පහව නොගියකොට.., තව කොහේ එහෙවුවක් හිතෙන්නට.." මුතුමැණිකෙට එය සැකක් නැත. ඇය ජීවිතය විඳින්නේ දැන්ය.

"මේක මයේ හිතයක්... දැන් මට එහෙවුව නැතුවම බෑ වයේ... සත්තනං දැන් ඉස්සරත් වැඩියෙන් වයේ" රංමැණිකේ කීවේ හිතට දැණුන දේය.

"ගැබට හය මහා ගෙවනවය කියන්නේ.., ආයේ යහමෙන් එහෙවුව දැනෙන එක පුද්ගලයක් නෙමෙයි. හොඳය කියන්නේ ඒ හිත සැනහෙන එක"

මුතුමැණිකේ කීවේ හිතඑවක් නොවේය. ගැබ්බර කතුන් බහුතරයකට, ගැබට සිවුමස ගෙවෙත්ම ගෙවෙත්ම, පළමු දෙනුත් මස තිබුණ අපහසුව මහ හැර නැවතත් කාම ආශාව නලියන්නට ගන්නේය. නැවුම් ලේ ගමනය හා, හෝමෝන උත්තේජනෙන් විටෙක එම ආශාව පෙරට වඩා වැඩියෙන් දැණෙන්නට ගන්නේය. ඒ හිත සැනසිය යුතුම වන්නේය. නැති නම් හිතේ කාන්සිය, තොන්තු මාන්තුව ඇතිවන්නේය. මේ මුතුමැණිකේ පොත් පත් තුළින් දැන උගත් දේය.

"හම්... එත් කොහේ.. එක තැනක නැතුවා නෙව..? පස් හය දොහක්ම මේ.., මං ගැන හිතැවුවේ නැතුවා" ඇය නෝක්කාඩු කීවේ ජයතු ගැනය.

"මට කියලත් වෙනසක් නැතුවා..., අහවල් වෙළඳාමකට දැන් වහා වැට්ලා නෙව.., මං අම්මා මොකෑ කියැවේ කියලා ඒකයි ඇහැවුවේ.., අද මේ.. සේතුවාලා සිංගක් නවත්ත ගන්ටමාත් හිතැවුවේ" මුතුමැණිකේත් තම හැබෑ හිත සොහොයුරියගෙන් සහව නොගත්තාය.

"මාත් අද මේ.., හිතැවුවේ ඒකම තමා. එත් කමක් නැතුවා නහාත් මේ කාලෙකින් නොවැ..? මං වලවුවට යන්නම්" ඇය හිමියාව තමාට දී සේතුවා ගැන හිතුව වග වැටහුන රංමැණිකෙට නැගෙණිය ගැන දුකක් සිතූනාය.

"මට අක්කංසිට වයේ මහ ඇරුනෙම නැතුවා.., හතර පස් දිනකට කලියෙනුත් සේතුවා හේන පැත්තට ඇවිදිත් ගියා නෙව. අනෙක මේ.., එයැයිලගේ පවුලේ සිරිතට බාරයකුත් ඔප්පු වෙච්ච කොට, සත්තනං මට දැන් එයැයි නැති අඩුව ඒ හැටියට දැණුනේ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ හිස පහත්කොට පෑවේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

"බාරයක්...?" රංමැණිකෙට එය නොවැහැටුනාය.

මුතුමැණිකේ සැකෙවින් උවත් විලියෙන්, තම පුතු සඳාගේ බාරයටත්, ඇගේ පුතු තම බාරයටත් වැටුන අපුරුව හා බාරයේ ස්වභාවය සොහොයුරියට පහද දුන්නාය.

සුද්දා මෙරට ට ඇවිත් යන්නට පෙර මෙවැණි බැඳිම් තිබුණ වග රංමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් මෙවන් සමයක එවන් සිරිතක් තවම සුරැකිව තිබේයැයි ඇයට විශ්වාස කරන්නටත් බැරි තරම්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ මවගේ එකල වලවු සිරිත ගැනත්, සේතුවා වලවුවට පංගරාත්තු වූ හැටිත් හෙළිකල පසුව ඇයට එහි අරුමයක් ද නොදැණුනාය.

"ඇහැවුවේ නැති උනත්, ඉස්සෙලා මැදිවයස් තිරිහමක් කියාපු වෙලාවේ මට නඟාගෙන් ඒ වගක් අහංට හිතුනා. මේ.., මැදිවයස් වයස් පැන්න කොට ගැටයෝ ගැන එහෙමට හිතෙනවැයි..." මැදිවයස් තිරිහමට පිවිසෙත්ම හැගුණු හිත කොළඹගැටයන්ට ලොල් වග ඇය අසා ඇතත්, එය සත්‍යක්දැයි ඇයගේ හිතේ එකල සිට වූයේ සැකයක්ය.

"මටත් එහෙවුවක් කලියෙන් හිතීලා නැතුවා... ඒත් අහඹුවෙන් හිතට දැණෙකම්ම දන්නෙත් නැතුවා... මුසාවක් මොකට.. දැණේ නම් ඕං එක මයේ හිතට ඇබැහියක් වෙලා.." මුතුමැණිකේ කීවේ තම හිතට එය දැණුන අපුරුවය.

"මේ.., එහෙවුව හරි හැටි දැණෙන වැයි..?" රංමැණිකෙට එය කෙලින් අසන්නටත් විලියක්ය. එහෙත් තෝරා බෙරා ගන්නට හිතේ දහසක් දේය.

"හිස් ගෙඩි දෙකක් එලි බැහැලා, මහා එකාගේ එහෙවුවත් බුරුලට දැනෙන්නට ගත්ත කොට, ගැටයෙක්ගේ එහෙවු කෙරුවාවෙන් මහා දෙයක් දැණෙන්නේ නැතුවා. ඒත් එහෙවුවෙන් හිතට දැණෙන දේ වෙනස් නොවැ...? වලත්ත කම ඉහට උඩින්.. ඒ ඇයි කියලා මටත් හිතාගන්නට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ තම හිතට දැණෙන, දැණුන තරමෙන් එය පහද දුන්නාය.

"ආයේ අහනවා.., ජයතු මලයගේ එහෙවුව රිංගුව කොට, ආයේ හිච්චමෙක්ගේ එහෙවුවක් එතෙන්නට දැනෙයැයි..? නඟා කියැවා හරි.., කොයි දේටත් හිත තමා. පුදුමේ දෙතුන් අවුරුද්දක් බාල වෙච්ච සඳාගේ හිතත් එහෙවුවට ගිය එක නොවැ..." ඇයට පුදුමය තිස්පස් වියට කිට්ටු සඳාටත් ඒ හිත පහළවිම ගැන.

"මං මේ.., දෙයක් කියන්නද..? ඕන් හිතාවෙන්ට නම් එපා... " මුතු මැණිකෙට හදිසියෙම සිහිවුවේ සඳා කී දේය. තම ආඩම්බරය ගැන.

"නැතුවා..."

“ආරොම පිහිටි කොට මේ.., සඳා නහාට නම් අපේ එකාව ඉහටත් උඩින්, මේ...., බඩ කට පිරෙන්ටමය කියැවුවේ" මුතුමැණිකේ කාරිය නවතා සිනහවෙන්ම සොහොයුරිය අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"ඇ.. ඒ කොහොමෙයි.. මේ.., අපේ පංචුකගෙන්..!" රංමැණිකෙට දැණුනේ කුතුහලයක්ය. මේ කතා බහෙන් හිතට මිහිරක්ය.

"මේ.., අපේ අපේ එකාගේ එහෙවුව සේන මලයගේ එහෙවුවට වඩා විසල්ය කියැවුවේ..." මුතුමැණිකේ පුතු ගැන පෑවේ ආඩම්බර සිනහවක්ය.

"හප්පේ.. ඒකත් එහෙමෙයි..!" රංමැණිකෙ හිත නොසිතුව ලෙස සලිතව ගියේය.

"ඔය දෙකුත් විටක් මාත් දැක ඇතුවා... අප්පගේ ආරොට නොවැ.. දැනටත් ඕං සේතුවායේ එකාට වඩා ඩිංගක් දිගෙන් කුඩා ඇති.., කදේ තරමනං දැනටත් ආයේ අප්පයේ වයේම... සත්තනං.." මුතුමැණිකේ සිනහවක් පෑවේ සොහොයුරියගේ උරහිසටත් ලොංගතු පහරක් ගසමිණිය.

"අපේ අම්මේ..! තම කුසෙන් උපද්දපු එකාගේ එහෙවුවක් විලියක් නැතුව කියාපු හැටි..!" මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළෙන් රංමැණිකෙගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. ඇයට මුතුමැණිකේ කීදේ පංචුකගෙන් මැවි පෙනුනේය.

"විලියක් මොකට.., තමංගේ එකා වෙච්ච කොට ආඩම්බරයක් මිසක්කා? දැනට ඔහොම නං.., සහා සුද්දෙන් කිත හැකි.., මහා එකෙක් වෙච්ච කොට අප්පවත් පරාද කොරනවා, ඒක සහතිකයි" මුතුමැණිකේ පුතු ගැන කීවේ හිතඑවක්, අතිශෝක්තියක් නොවේය. ඒ පංචුකගෙ ඇඟ පතේ මේරීමෙ සිරියාවෙන් ඇයට දැනෙන දේය.

"එහෙම කොහොමෙයි කියන්නේ..?" රංමැණිකෙගේ හිතත් සලිතවය. නොදන්නා දේ දැනගත්මට උතුසුකුවක්ය.

“එයැයිලගේ අම්මා නෙව.., එකා කුඩා සංදියේ තෙල් සත්කාරයත් කොරේ.. ආයේ ඒ අත්ගුණේ ලැබුණය කියන්නේ සැකයක් තියාගන්ට දෙයක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙට මෙදින එකල යසවති පංචුකව නහවා ගම්බිරිස් පිඹ, ලිඟුවට තෙල් සාත්තුව කළ අපුරුව මැවි පෙනීන.

"කොල්ලෙක් උපංතොත් එහෙවුව කොරන්ටම ඕනයි..?" රංමැණිකෙට දැන් පැනය එයයි. ඇයට තම කුස අතගැවුනේ ඉබේටමයි.

"දැන් එවුවා ටිකෙන් ටික දැන් අපෙන් ගිලිහෙනවා නොවැ...? හැබැයි දුර දිග හිතැවුවෙන් හෙවුව දරුවෙක්ගේ යහපතට හොඳා..? දෙන්නා දෙමහල්ලෝ වෙච්ච කොට ජීවිතෙට මොන කරදර බාදක ආවත් පැදුරේ සැපේ හොඳා නම්, අනෙක් එහෙවු අඩුපාඩු හිතට දැක්නෙ නැතුවා"

මුතුමැණිකේ කීවේ සැබැවයි, එය වලත්තකම උදෙසාම නොවේය. මණුශ්‍ය දිවියේ පැවත්ම හා විවාහ දිවියේ සතුට ඇත්තේ එතනයි. එබැවින් දුවා දරුවාව කල් තියා එතනට සැකසීම, එම මිහිර හරි හැටි විදින්නට ඔවුනව සැකසීම අසැබි කමක් නොවේය. එය එකළ සිට පැවතුන, එහෙත් දැන් ටිකෙන් ටික මවු පියන් අතින් ගිලිහෙන යුතුකමක්ය.

ඒ යුතුකම මුතුමැණිකෙන් ගිලිහෙන්නට ගියත්, යසවතීගෙන් ඒ යුතුකම පංඬුකටත්, මලිතිටත් මැණවින් ඉටුවිය. යසවතී දෙතුන් දිනකට වරක් පංඬුකව නහවා ගත්තේ තෙල් ගල්වා සම්භාහනය කරාය. ගම්බිරිස පිම්බාය, ඔහුගේ කුඩා ලිඟුව තෙල් මතින් ටිකෙන් ටික ඉහළට ඇද්දාය. කොෂ දෙක බෙහෙත් තෙලෙන් මෘදුව සම්භාහනය කළාය. නාසය මෙන්ම දෙකත් පෙතිද හැඩ ගැසුවාය. පංඬුක දැණුම් තෙරුම් වනතෙක්, ඔහුට ලිංගිකත්වය පිළිබඳ කුතුහලයක් නොදැණෙන පරිස්සමට යසවතී ඒ යුතුම මැණවින් ඉටුකළාය.

දරුවා දැණුම් තෙරුම් ගන්න වයස් එලැඹි විට සමහර දෑ කළ නොහැක. එහෙත් ඉන් පසුවත් තවත් ඉටුවෙන්ට කරුණු කාරණා ඇත. ඇය සතියට දෙතුන් වතාවක් කොළ කැඳක් පංඬුක වෙනුවෙන් හැදුවාය. කෑම පතට කොල්ලු ටිකක් මුසු කළාය. හේතුවක් නොකියා මැතක් වන තෙක්, දෙතුන් දවසකට සැරයක් හිස්බඩට පෙනෙල දළ යුෂ කෝප්ප භාගයකට මී පැණි කවලම් කොට බලහත් කාරයෙන්ම පෙවුවාය. අදටත් අළුකෙසෙල් ව්‍යංජනය තබා, අළුකෙසෙල් ව්‍යංජනය තැවරුන හැන්දක්වත් ඔහුගේ බත්පතට කිට්ටු වෙන්නට යසවතී ඉඩක් නොතැබුවාය.

ඇයගේ අතින් ඒ යුතුකම ඉටු වුනේ පංඬුකට පමණක් නොවේය. ලෝකයේ පැවත්ම හා සුදරතම වස්තුව ගැහැණිය වගත් යසවතී දැනසිටියාය. "දරුවොක්ක හයි හත්තියට තියෙන්ට ඕන.., නැත්තම් දරුවෙක් දෙන්නෙක්ගෙන් ඇරෙන්නට බලනවා" ඇය මලිති කුඩාකල සිට, මල්වර වන තෙක් යටි ගැබේ බෙහෙත් තෙල තැවරුවාය. මලිති මල්වර වූ පසුව ඇය පෙරට වඩා මලිති ගැන සිතුවාය.

"දරුබොක්ක ගිනියම වෙනවය කියන්නේ දරු පිහිටීම පරක්කු කරනවා..., උෂ්ණේ ගැන හිතන්නේ නැතුව පස් හය අවුරුද්දක් ගෙවෙන්නට යවනවය කියන්නේ වඳ බහින්නත් ඉඩ හදලා දෙනවා වයේ" ගැහැණු බොහොමයකට පොදු පැණයක් වන ගැබේ උෂ්ණය නැගෙන කෑම පතෙන් ඇය මලිතිව කුඩා කලසිටම රැක ගත්තාය.

"පඩරුල් වයේ ඇරෙන්නට දෙන්නට නරකයි... වලත්ත කමටම නෙමෙයි, දිගයක් යන්ට කිට්ටු වෙන කොට, පිරිමි හිත් ඇදෙන්නට අයහමෙන් ඇඟ පත ජේන්ට ඕන. මුණ ඩිංගිත්ත විතරක් නෙමෙයි, රෙද්ද ගැලෙවුවම, මගේ එකී සුරදුනියක් වයේ කියලා පිරිමියෙක්ට හිතෙන්නට, මිනිහව පිට නොයන්නට, පැදුරෙදී වලත පෙණුම ඩිංගක් තියෙන්නටත් ඕන" මල්වර සමය කිට්ටු වෙන විට ඇය මලිතිගේ කයේ තේල් සාත්තුව ඇරඹුවාය. දෙනත් එල්ලා නොවැටෙන්නට බෙහෙත් තල්ප ගැල්වුවාය. දෙනන හා නිතඹ පිරිපුන්ව වැඩෙන්නට ගුණ අහර හා සම්භාහනය අඩුවක් නොකරාය. අමු කහා සහා නෙළුම් පෙති අඹරාගත් තලපය ගල්වා ඇය මලිතිව පැහැපත් කළාය.

ඇගේ වෙහෙසේ ප්‍රථිඵලයක් ලෙස ඉක්මණත්, පරක්කුවත් නැතිව, නිසි කළදී මලිති මල්වර වූවාය. ඒ වන විටත් ඇගේ රුව පැහැයෙන් පෙණුමෙන් බැබළුනාය. එකළ මුතුමැණිකෙටත් වඩා රු සපුවෙන් මලිති පිරිපුන් වූවාය.

"කිළිරෙද්ද තෙමිලා ඇති හැටියට ගැබේ ගුණ, දොස. කැදලි යන්ටත් හොඳ නැතුවා..., වැඩි දියාරුවත් හොඳ නැතුවා. ඒ වයෙම අපුල් පුසුඹත් හොඳ නැතුවා..., කොහොලුව වයේ ඇහිලි දෙතුවේ ඇලෙන්නටත් බැරුවා.." ඇය මලිති මල්වර වූ දාපටත් ඒ ගැන විමසිලිමත් වූවාය. දැනටත් දෙතුන් මසකට සැරයක් මලිතිගේ කිළිඅමුඩය ඇය පිරික්සුවාය. කැතක් නැතුව ඇහිලි තුවෙන් ගුණ අඟුන බැලුවාය.

සැබවින්ම කාලයේ තාලයට යැයි කියා මුතුමැණිකේ තැකීමක් නොකළ, ගිලිහෙන්නට ඇරි බොහොදේ යසවති බලහත්කාරයෙන් උවත් මැනවින් ඉටුකළාය. විටෙක මුතු මැණිකෙට නැණදණියගේ මේ ක්‍රියාවන් වදක් වූවාය. එහෙත් යසවති එකළ කළකී දේ අගය, මුතුමැණිකෙට වැටෙහෙන්නට ගත්තේ ඇයත් තිරිඟුවෙන්ට ගත් පසුවය. ජීවිතයේ සතුට ඇත්තේ කොතනදැයි අවබෝද කොට ගත් පසුවය.

"කොල්ලා ඉපදිව්ව අලුත..., එකයේ ඇඟට වඩා ලොකුවට පෙනුනේ අහවල් එක. කවුරු හරි දකීය කියලා ඒ සංදියේ මට විලියෙන් බැරුවා. මං හැම වෙලාවෙම බැලුවේ වහලා තියන්නට. එත් එයැයිලගේ අම්මගේ වැඩීම, හුලන් වදින්නට ඕනාය කියලා ඇර තියෙන එක. ඇස්වහක් කටවහක් වදිය කියලා කවුරු හරි එන්ට කලියෙන් විතරක් වහලා දානවා..

ඒ මදිවට, තව ඩිංගක් ආරලා ආව නම් හොඳක් මිසක් නරකක් වෙන්නේ නතුවා කියලා තෙලක් උනනවා..

මට ඒ කෙරුවාව ඒ කාලේ ඉවසුම් දුන්නේම නැතුවා.. එත් දැන් තමා එහෙවුවේ අගේ දැක්කේ.. සඳා අරහෙම කියැවුවම සතුටට වඩා මං වින්දේ මයේ එකා ගැන ආඩම්බරයක්.." රංමැණිකෙන් ටික දිනකින් මවක් වන නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ එකල යසවති දුන් තවත් ඔව්දත් යායක් මෙදින සොහොයුරිය හමුවේ දිග දිග හැරියාය.

"මේහෙවුව මේ අවලක්ක කමටය කියලා හිතන්ට නරකයි.. මේ උන්ගේ යහපතට. පෙන්නේ නැතුවැයි දැන් රටෙන් නොටෙන් ඇහෙන එවුවා.. දෙන්නා දෙමහල්ලෝ පැදුරේ සතුටෙන් ඉන්නේ කියෙන් කියද..?

ගැණියෙක්ට එහෙවුව දැණෙන තරමටවත්, අහවල් එක හරි හැටි කරගන්නට බැරි පිරිමි ගම් තුලවේ ඕනෑ හැටියට.. යුතුකමට විතරක් පය ඇත් කරලා බඩක් වෙන්ට හදන, දෝෂ ඇති ගැණු කියෙන් කියද..?

මෙවුවා උංගෙ වැරදීම නෙමෙයි.. මෙවුවා උන්ගේ අම්මලා අප්පලයේ ඉඳලා වෙච්ච වැරදි. හිතන්නේ කන්ට බොන්ට දිලා, පංසලට යවලා, අකුරක් ඉගෙන්ණුව නං ඇතිය කියලා. උන්ගේ යට සරිරේ හිතන්නේ නැතුවා.. එවුවයේ ගුණ අගුන හොයන්නේ නැතුවා.

එක වහලක් යට ට වෙච්ච දාක, දෙන්නට දෙන්නයේ එහෙවු අඩුපාඩු පෙන්න ගත්ත කොට, වරදේ බැඳෙන්ට ගත්ත කොට, ඕන්න මහා එවුන් කුලප්පු වෙනවා. දරුවෙක් බඩ නොබැස්ස තැන පංසල් දේවාල වටේ උන්ව ඇන්න රිංගනවා. එතකොට පරක්කු වැඩි නොවැ..?

දරුවෙකුගේ එහෙවු ජීවිතය ගැන අම්මා අප්පුවවා හිතන්ට ඕන.., එවුන් ඉපදිච්ච දා ඉඳලා.. අඩුපාඩුවක් දැනුනොත් හදන්ට ඕන උන් මහා එවුන් වෙන්ට කලියන් මිසක්කා, සේරම අහවරක් වෙන්ට යවලා නෙමෙයි. උන්ට අපි තනලා දෙන්ට ඕන මාලිගා නෙමෙයි.., තනලා දෙන්ට ඕන, පැල්පතක් උනත් මාලිගාවක් කොටරගන්ට උන්ගේ හිත්..

දරන්ට බැරි ඉලක්ක නෙමෙයි උන්ට අපි දෙන්ට ඕන.., තමංට ඇති දෙයින් සතුටෙන් ජීවත්වෙන්ට පුළුවන් ඉලක්ක. විඳවන්නේ නැතුව, අහම්බෙන් ලැබුණ මේ මනුස්ස ජීවිතේ උපරිම සතුටෙන් ගෙවාදාන ඉලක්ක. මේ ජීවිතය විදින්න මිසක් විඳවන්ට ඕන නෑ...

මුතුමැණිකේ මෙදින කී එදින යසවතියේ කතාව ගැබ්බර රංමැණිකෙගේ හිතේ ගැඹුරුම තැන තැන්පත් වුනේය. ඇය වසරකට පෙර තම ජීවිතයේ සතුට හා මුතුමැණිකෙගේ දිවියේ සතුට ගලපා බැලුවේය. "වලවුවේ මොන සැප සම්පත් තිබ්බත් වැඩක් තිබ්බැයි..? සත්ත නම් අදටත් මට වඩා සතුටෙන් ඉන්නේ නහා."

රංමැණිකෙට මෙවලේ යසවති එකල කී කතාවේ ගැඹුර වැටහුනාය. "මහා කාලයක් අපිට ජීවත් වෙන්නට බැරුවා.. කාසි නම්බුව පසේ දුවලා වැඩක් නැතුවා.. ජීවිතය සතුටෙන් ගෙවන්නට මහා ලොකු දේවල් ඕනැන්නේත් නැතුවා" ඇයට හිතුවේ තම කුසේ ඉන්න දරුවා ගැනයි. ඔහුගේ ජීවිතය ගැනයි.

"මේ.., කොල්ලෙක් උපන්නොත් අපේ අම්මත් එහෙවුව කරාවිද..?"

"ආයේ අපේ අම්මා ගැන හිතන්න ඕන නැතුවා... කිසිම දරුවෙක්ට මයෙන් දැන් ඒ යුතුකම ආයේ මහ ඇරෙන්නේ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ කුස පිරිමැද්දේ ලෙංගතු කමෙන්ය.

රා ගොටු දෙකක් ගෙන පැමිණි ජයතු හා සේතුවා මුතුමැණිකේ සැකසුව දඩමස් කට ගැස්ම ලිහා ගත්තේය. දියෙන් ගොඩට ආ මුතුමැණිකේ සේදුව වත් දිය මිරිකා වනා දැමීමේ අක්කංචිය දෙස හොරහිං බලමිණිය. ඒ ජයතු හා සේතුවා අසලින් ඉඳ ගන්නට ඇයට මෙදින සොහොයුරිය නිසාවෙන් හිතට අමුත්තක් දැණුන නිසාවෙන්ය.

කිසි වග පලක් නොමැතිව රා පොල්කටුවක් හිස් කළ සොහොයුරිය දෙස රංමැණිකේ බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. ඇයට දිනක් ලංසි ගුරුවරිය සැර පානයක රස බලන්නට දුන්නා මතකය. එහෙත් පිරිමි දෙදෙනෙකු සමඟ ගැටෙමින් රා පානය කරන ගැහැණියක්ව රංමැණිකේ මේ දුටුවමය. එබැවින් ඇගේ අත "අනේ අපොයි.." කියා නිකට මතට ආවේ නොදැණීමය.

"අපි දෙන්නා ඉඳලා හිටලා ඩිංකක් මෙහෙවුවේ රහා බලවුවේ ඒ සංදියේ ඉඳමිම.." මුතුමැණිකේ දඩමස් කැල්ක් සොහොයුරිය අතට දුන්නාය.

"මට හිතාගන්නට බැරුවා උඹ ගැන.." මේ වලවුවක එකියක්මද...? උස්මහත් වූ දරුවන් දෙදෙනාගේ මවද..? රංමැණිකෙට සිතාගත නොහැක.

"විදින්න කියෙන ජීවිතය විදින්න ඕනැ.. මේ.., අක්කංචිටත් ඩිංගක් නරක නැතුවා.. බඩේ උෂ්ණතට කියාපු හීන.." මුතුමැණිකේ කීවේ එපමණක්ය ඇය දෙවන රා පොල්කටුවක් හිස් කළේය.

"අනේ මට එපවුවා.. දැනගත්තොතින් අපේ අම්මයෙන් විසුමක් වෙන්නේ නැතුවා" ගැබ ගැන බියක් නැතුවාම නොවේය. එහෙත් ටිකක් තොල ගා රස බලන්නට හිතය. මේ හැඟුණු කමය. ඇය කුස අතගා ගත්තේ සැමටම පෙනෙන්නටමය. එහෙත් යට සින් බැලුවේ සේතුවා දෙසය.

"අවසර..., මෙනත වෙන එවුවා මයෙන් පිටවෙන්නේ නැතුවා" සේතුවා රංමැණිකෙට පෑවේ යටහත් පහත් සිනහවක්ය.

"ඩිංගක් කමක් නැතුවා.. මට කෙල්ල හම්බෙන්ට ඉද්දී දොළක් ආවේ මෙහෙවුවේ රහා බලන්ට" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ රංමැණිකෙට බියක්, සැකක් ඇති නම් එය පහව යන්නටය. වැඩිය හොඳ නැත තරමක් නකරක නැත.

"කවුද දන්නේ හොඳය කියලා..?" නැගෙනිය කී නිසාවෙන් අවිශ්වාස කරන්නටත් බැරිය. රංමැණිකෙට දැන් නම් හිත ඩිංගක රසය බලන්නටමය.

"මටනං ආයෙ අවැඩක් උනේ නැතුවා.. මොකෑ ඉඳ හිටලා මිසක්කා හැමදාමයෑ..?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. දෙසතියක්කට වතාවක් ඇය රා මතය වින්දේ එකල සිටය.

"වැඩිය ඕන නැතුවා.., ඕනෑ නම් ඩිංගක් රහා බලන්ට.." ජයතු ඔහුගේ පොල්කටුවට රා අඩක් පුරවා මුතුමැණිකේ අතට දුන්නේය.

ජීවිතයේ පළමුවර දැනුවත්ව සුරාව බිඳක් රංමැණිකේ මුවට ඇතුල් වුනේය. සිංහිත්වට කට කාර වන්නේය. එහෙත් ඇඹුල නම් මණරමය. උගුරෙන් පහතට ගලායන විට දැණෙන සිහිල ලෙංගතුය. රංමැණිකේ දෙවන හුස්මට රා පොල්කටුව හිස් කරේ යටැසින් සේතුවා දෙස බලමිණිය.

"තරකක් නැතුවා නෙවෑ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"තරක් නැතුවා..., ඩිංගක් ඇඹුල වයේ නොවෑ.." රංමැණිකේ කට ගැස්මෙන් කැලක් මුවට දාගත්තේ, ඔවුනගෙන් දැන් දැක පලපුරුදු නිසාවෙන්ය.

"නිකන් මොනවයේ ඇඹුලක්.., ඩිංගක් මේ අහවල් සාරුවා රහා වයේ..?" මුතුමැණිකෙගේ දෙපිට කැපෙන සිනහව දොළ දෙපස රැවු දුන්නේය.

"ඕන් ඉතිං ඇරියා වලත්ත කට.." ජයතු සමඟ වලත්ත කතා බහා රංමැණිකෙට දැන් මදක් හුරුය. එහෙත් දෙතුන් දෙනෙක් හමුවේ මෙලස ඇයට නුහුරුය. එබැවින් ඇයට ඉබේටම සේතුවා දෙස බැලුණාය.

"ආයේ වලත්ත කම හංග ගන්න, මෙනන අපෙන් පිටවුන් ඉන්න වැයි..?"
මුතුමැණිකේ තෙවන රා පොල්කටුවක් හිස් කළාය.

"උඹටනං මොකෑ ඉතිං.. හැදියාවක් තියෙන එකියක් යැයි..?" ඇය
සොහොයුරියට ඒ වගක් කීවේ අහිතකින් නොවේය.

"දෙන්නටම මාරුවට රෙද්ද උස්සැවුව මං.., දැන් මොකට මෙනන ආයේ
උපාසික වෙනවැයි..? දෙන්නම හොඳ හැටි දන්නවා නෙව මයේ හැදියාවේ
තරම..?"

මුතුමැණිකේ එලෙස කියමින් මාරුවෙන් මාරුවට සිනහවෙන් බැලුවේ ජයතු
හා සේතුවා දෙසය. මෙනන සිටින කිසිවෙකුටත් එය රහසක් නොවුනත්, ජතුගේ හිතත්
මුතුමැණිකෙගේ අසංවර බවෙන් අසරණව ගියේය. මෙවැණි එකතුවක එවැනි කතා
බහා නුහුරු නිසාවෙන්, සේතුවාගේ හිතත් කැලතී ගියේ හිස පහතට නැඹුරු වෙමින්ය.

"අපේ අම්මෝ...! මෙකීගේ වලත්ත කම..!" නැගෙනියගේ වදන් පෙළෙන්
රංමැණිකෙගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. ඇයට බැළුනේ ජයතු දෙසය. බිරියගේ ඒ
අසංවර කමට ඔහුගේ ප්‍රථිචාර දෙසය.

"කියැවුව දේ වරදක් නෑනෙව ඉතිං...?" ඉදිරිය සුභය. හිතේ ගුප්තඛසාවක් ඇතත්
ජයතුගේ මුහුණේ ඇඳි ගියේ සිනහවක්ය.

"දෙන්නම මයේ වෙච්චකොට.., දෙන්නගෙම ඇඹුල රහා කෙරුව කොට..,
ආයේ මොකට බොරු අහවල් විලියක්..? මේ.. ඇඹුලේ රහා බලන්ට අපේ
අක්කට තව ඩිංගක් දෙන්ටැයි..?" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් බැලුවේ
සොහොයුරිය දෙසය. ඒ අසල සිටි සේතුවාගේ උරහිසට අතක් බරට තබමින්ය.

තමා ඉදිරිපිටම සේතුවාගේ උරහිසේ මුතුමැණිකේ අත තැබුව නිසාවෙන්
ජයතුගේ හිත සලිතව ගියේ. ජයතු ඉදිරියේ නිසාවෙන් සේතුවාගේ හිතත් ගැහෙන්නට
ගත්තේය. "මේකිට රා මතේ" රංමැණිකේ කිසිවක් හිතා ගත නොහැකිව තිදෙනාගෙම
මුහුණු දෙස මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවේ විමතියෙන්ය. නැගෙනියගේ මේ අසංවර
බවෙන් ඇගෙ හිතත් දැන් කැලතිලාය.

"හොඳයිද මංදා...?" පලමු පොල්කටුව හිස්ව දෙතුන් මිණිත්තුවක් ගෙවි ඇති
නිසාවෙන්, දැන් ගතට සියුම් පණක් දැණෙන්නේය. ගතේ බර සැහැල්ලුවට
දැණෙන්නේය. එහෙත් ගැබ නිසාවෙන් හිතට බියක් නැතුවාමත් නොවේය.

"ආයේ මං නෙව කියන්නේ.., කොහෙන්ම අගුණයක් නැතුවා.. අනික මේ.. පස් හය දවසකට පස්සේ ඔට්ටු වෙන්ටත් ඇති එකේ, මතේ කොහෙන්ම නරකක් නැතුවා. ගිනියම බෝවෙන්ට මෙහෙවුවට ඇර ආයේ වෙන අවාෂදයක් නැතුවා" මුතුමැණිකේ මෙවර රා පොල්කටුව පුරවාම සොහොයුරිය අත තැබුවාය.

මුතුමැණිකේ කීවේ මුසාවක් නොවේය. ස්නානයෙන් පසුව සිවුදෙනා දෙපසකට වෙන් වෙන්වේය. දෙපසට නොපෙන්නට සැඟව ඒ මිහිර විදින්නේය. එය එලෙස වෙන වග මෙවලේ කිසිවෙකුටත් රහසක්ද නොවන්නේය. වෙන්වේ දෙපසට වහංව ඒ මිහිර විදින එක පණක්මය.

"අම්ම පල්ලා මෙකිට වලත්ත කම වගක් නෑ නෙව" එහෙත් දෙනෝ දහක් මැද එය හෙළිවීම නොහොඹිණාය. හිතට විලියක්ය. රංමැණිකෙගේ හිත විලියෙන් සලිතව ගියේ ඒ නිසාවෙන්ය.

සොහොයුරියගේ මුවෙන් එය පිටවෙත්ම රංමැණිකෙට බැලුනේ ජයතු දෙසය. එහෙත් ජයතුගේ දැසින් ගැලවුන ඇගේ නෙත දෙවනුව හොර බැල්ම පෑවේ සේතුවා වෙතය. සේතුවාගේ හොර බැල්ම වැටුනේ ජයතු දිහාවටය.

"මයේ අම්මෝ මෙහෙවු කටක්.." රංමැණිකේ විලිබර දැසින් රා පොල්කටුව අතට ගත්තාය.

රා පොල්කටු පහකින් මුතුමැණිකෙගේ ගත දැන් මද පමණ අවදිවය. මතෙන් ගතට දැණෙන සැහැල්ලුව මණරමය. සිහිං දහඩියකුත් දැන් හෙමිහිට මතු වෙන්නේය. මුතුමැණිකේ යටැසින් බැලුවේ සේතුවා දෙසය.

රා පොල්කටු හත අටක මතයෙන් සේතුවාගේ කයත් දැන් මද පමණට ගිනියමය. මුතුමැණිකෙගේ අසැබි විහිළ තහහලුවෙන් ඔහුගේ හිත පමණක් නොව ගතත් අවදිවය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඒ කිසිවක් නොව, මුතුමැණිකෙගේ යටැස් බැල්මය. එහෙත් ඊට ප්‍රථිචාරයක් දැක්විය නොහැක්කේ ජයතු හා රංමැණිකේ ඉදිරිපිට නිසාවෙන්ය.

එහෙත් තිදෙනාගෙම මේ අපහසුව මුතුමැණිකෙට නම් මිහිරක්ය. හිත ඔවුන් තිදෙනාවම තවත් අපහසුවට ලක් කරන්නටය. එයින් අමුතම ශූංඟාරක් විදින්නටය. එබැවින් මුතුමැණිකේ ජයතු හා සේතුවා මැදින් ඉදගත්තේ, දියට ඇඳි රෙද්ද ගැන සැලකිල්ලක් නොදක්වා, දෙකලවා මෙන්ම, දෙපා මුල්ලටත් නිදහස් සුව විදිනට ඉඩ හරිමින්, සොහොයුරිය දෙස යටස් බැල්මක් හෙළමින්ය.

"ඕන් අපේ අක්කා මයෙන් එක්ක නෝක්කාඩු කියවුවා හත් අට දොහොතින් ඒ දිහාව බලවුවේ නැතුව කියලා..." මුතුමැණිකේ ජයතුගේ උරහිසට අත තැබුවේ සොහොයුරියගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"මේ...", රංමැණිකෙගේ මුවත් ගොළු වුනේය. දැසත් විලියෙන් රත්පැහැවුනේය.

"හ්ම්....." ජයතුට හොරහින් බැලුනේ සේතුවා දෙසය.

"මෙහෙවු කාලෙට එහෙවුවයේ අඩු පාඩු දැණෙන්නට දෙන්නට හොඳ නෑ නෙව..? අද එහෙනම් ඩිංගක් සැරටම සලකන්නට වෙව්, ඇගේ තෝන්තු මාංතුවත් යන්ටම කියලා..." මුතු මැණිකේට සොහොයුරියගේ විලිබව සතුටක්ය. ඇය ඉන් සතුටක් ලබන වගත් මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත. කති කර ඇති සැලසුමට ඒ ඇය දැන් ලබන මිහිරත් වැදගත්ය.

"මේ..., එවුවා මං බලාගන්නම්.. ඩිංගක් කට වහගෙන හිටිය නම් ඇති.." රංමැණිකෙට දැන් සේතුවා තබා, ජයතු දෙස බලන්නටත් විලියක්ය.

"හත් අට දොහක් මාවත් මහ ඇරිව්ව එකේ.. මේ.. ඩිංගක් මාත් කමක් නැතුවා නෙව...?" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ගතේ වෙලුනේ ශූංභාරවය, මද කාමුක ඉරියව්වකින්ය.

මුතුමැණිකේ ජයතුව වැලඳ ගත් අපුරුවෙන් රංමැණිකෙට බැලුනේ ජයතුගේ දැස දෙසය. ජයතුගේ දැස ඉබේටම ඇදුනේ සේතුවා වෙතය. සේතුවාගේ දැස ඉබේටම ඇදුණේ රංමැණිකේ වෙතය. එහෙත් තිදෙනාගෙම හද ගැහෙන්ට ගත්තේ "හත් අට දොහොතින් මේකව දැක්කේ වත් නැතුවා..." යැයි කියමින් මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිහුව සරමට පිටින් ස්පර්ශ්‍ය කළ නොහොබිණා කමෙන්ය.

"මේ..., ඩිංගක් දියේ එබ්ලා උන්නා නම් හොඳ නැතුවැයි..?" සේතුවාට හා රංමැණිකෙට නොවැහැටුනත්, මුතුමැණිකෙගේ මේ පිම්ම ජයතුට සැකයක් නැත. එය රහසෙන් කීවාට වඩා වැඩි දියුණුවක්ය. ජයතු හෙමිහිට මුතුමැණිකෙව තුරුලෙන් ඉවත් කළේ සැලසුමේ පරිද්දටය.

"ඒක යස අදහස.. ඩිංගක් දියේ එබ්ලම එන්ට ඕන.." දියට බැස, වගක් නොකොටම මුතුමැණිකේ ලැමඳට ඇඳි රෙද්ද ගලවා දැමුවාය. "මේත් මේක ඩිංගක් වනහංකෝ..." සේතුවාව ලඟට ගන්නට ඇවැසි නිසාවෙන් ඇය දියේ එබුව රෙද්ද සේතුවාට ලඟට අඬ ගසා ඔහුට විසිකළාය.

කණ්ඩියෙන් පහළ නොපෙනුනත් ඇය දැන් සිටින්නේ නිරුවතෙන් වග රංමැණිකෙට සැකක් නැත. ඇයට පුදුම සිතුවේ මුතුමැණිකේ ගැන නොව, දෙතුන් දෙනෙකු ඉදිරියේ නිරුවත් වූ බිරිඳ දෙස සිනහවෙන් බලා සිටිනා ජයතු ගැනය.

"මලයා කියාල තිබ්බට මං හිතුවුවේ නැතුවා මෙකිගේ මෙව්වර වලත්ත කමක්" ජයතු හා මුතුමැණිකේ මෙනන මෙලෙස හැසිරෙන වග රංමැණිකා නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් දෙතුන් දෙනෙකුගේ ඇස්පනාපිට මෙලස ඇය හැසිරිම රංමැණිකෙට නුහුරුය.

"ඒක වලත්ත කමක් යැයි? අපි දෙන්නට දෙවිටට රෙද්ද ඉස්සුවත් එකයි, දෙන්නා ඉදිරියේ එක විටට රෙද්ද ඉස්සුවත් එකයි..." ජයතු සැහැල්ලු සිනහවක් පෑවේ ඉදිරිය ගැන හිතාම නොවේය. ඔහුගේ හිතටත් බිරිඳගේ මේ අසැබියෙන් මිහිරක් දැණෙන නිසාවෙන්ය

"මීට කළියෙනුත් මේ.., මලයා ඉදිරියේ දෙන්නා.." රංමැණිකේ බැලුවේ ජයතු පුරවාගත් රා පොල්කටුව දෙසය. මෙවන් අසැබියක් බලා සිටින්නට නම් පියවි සිහිය දුරස්තිය යුතුය.

"මෙහෙවුවට පෙන්ට ඉඳලා නැතුවා.. මං හේනේ ඉද්දී, සේතුවා එක්ක ඩිංගක් ගිහිං එන්නම් කියලා මෙනනට ඇවිත් ඉඳලා ගොහින්නං තියෙයි.., තව ටිකක් දෙන්ටෙයි.." ජයතුට ඇගේ හිත වැටහුනේය.

"ආසවක් නැතුව නෙමෙයි... හිතට බයයි.." ඇය කීවෙන් මුසාවක් නොවේය. ටිකෙන් ටික දැණෙන රා මතය මණරමය. කයේ බර දැන් සහාමුලින්ම සැහැල්ලුවය.

"හෙනම් මේක විතරක් ඇතිවා.." ජයතු ඇයට තුන්වන රා පොල් කටුවත් පුරවා දුන්නේය.

රංමැණිකෙට දිය පහළ ඉන්නා සොහොයුරියගේ කෙළිලොල් හඬත්, කණ්ඩිය ඉහළ සිටන සේතුවා හා උසුළු විසිලූ කරන හඬත් යහමෙන් ඇසුණාය. එහෙත් ඇගේ හිත තිගැස්සි ගියේ "ඔය උඩට වෙලා හිටියා මඳු.. ඩිංගක් බහින්නකෝ මයේ ලඟට" යැයි කියා මුතුමැණිකේ සේතුවාට අඬ ගැසුව කොමළ ලාලිත්යෙන් පිරි හඬෙන්ය.

"මෙකීටනං දැන් විලිය ගැවිලාවත් නැතුවා..? මිනිහට පෙන්ටම වෙන එකක් එක්ක" සේතුවා හොරහිං ජයතු දෙස බලා දියට බසින අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියෙය.

"මෙතන ආයේ පිට එවුන් ඉන්න වැයි.., හිතේ නිදහසට මොකෑ ඕන හැටියකට බැරි..? මේ අපේ අක්කත්... මෙහෙවු නිදහසකට හිතයි කියැවුවා නෙව..?" ජයතු ඇය ඇය අසලට කිට්ටු වුනේ, ඇගේ උරහිස වටා අතක් යොමමිණිය.

"මෙහෙවුවට.., දෙතුන් දෙනෙක්ගෙ ඇස්පනා පිට..?" රංමැණිකෙගේ ගත හීතලව ගියේය. ඇය ජයතුගේ අත හෙමිහිට ඉවත් කළේ ඵලිමහණක මෙවැණක් නුහුරුකමෙන්ය.

"ආයේ මොකෑ මෙතන නිදහසක් නැත්තේ..? මයේ මේ මායිමට පිට එවුන් එන්නේ නැතුවා.. අක්කයේ හිතේ මණාපයකට ඉඩ ඇතුවා.."

ජයතු ඇයව තරයේ වැලඳ ගත්තේ, ඇගේ දෙකම් පෙති මතටත් සියුම් බලහත් කාරයෙන් හාදුවක් තබමිණිය. එහෙත් රංමැණිකෙගේ ගත සිත දෙක විලියෙන් හිරිවැටි ගියේ ජයතුගේ ඵ මුරණ්ඩු බව, ඵලිමහණක ඇගේ දෙනන මතටත් පහත් වූ නිසාවෙන්ය.

ජයතුගේ හා මුතුමැණිකෙගේ මෙවන් නිදහස් තැන් අසා රංමැණිකෙගේ හිතත් පොර බැදුවේ මෙවන් නිදහසක් සොයාය. වලවු වහලෙන් පිට නිදහසක් පතාය. මුතුමැණිකේ මෙන් ඇයත් ජයතු සමඟ නිරුවතෙන් දියේ පහස පතාය. එහෙත් මෙලස තවත් දෙතුන් දෙනෙකු සමඟින් නම් නොවේය.

"මයේ අම්මෝ බැරුවා...!" ඇයට මෙවලේ ජයතුගේ හිත සැකයක් නොවින. එහෙත් තවත් දෙදෙනෙකු හමුවේ එලෙස නිදහසකට ඇයගේ හිත නුහුරුය. රංමැණිකේ ජයතුගෙ තුරුලෙන් මඳක් මිදුනේ, සේතුවා හා මුතුමැණිකේ ඉන්න දිහාව දෙස බියෙන් සැකයෙන් බලමිණිය.

"මේ... සේතුවා හිංදැයි..?" ජයතු තවම ඇගේ හා සේතුවාගේ පෙර ඇසුර දන්නේ නැත. ඔහු සැක කළේ එයය.

"මේ.. මලයා එක්ක මෙහෙවේ තනිවෙන්ට හිතේ ආසාවක් නැතුව නෙමෙයි.. ඒත් මේ.. උං ඉන්දැද්දී බැරුවා...." ජයතුත් මෙයට කැමති වග දන්නා රංමැණිකෙට වෙන කියන්නට දෙයක් නැත.

"කමක් නැතුවා.. එහෙනං පුළුවන් හැටියකට දියේ ඩිංගක් එබෙන වැයි...? හිසේ නම් හොඳ නැතුවා.." තවමත් හිතේ ඇති ගරු සරුව නිසාවෙන් ඇයව බලහත් කාරයෙන් පොළඹව ගන්නට ජයතුට හිතක් නැත.

ජයතු ඇය අසලින් නැගිටිට්ටි හිතේ වූ අදහස අතහැර නම් නොවේය. ඒ ඇයව මෙයට පොළඹව ගන්නට මුතුමැණිකෙට ඉඩක් දෙන්නටය. දැන් ඇවැසි ටික මොහොතක් දියේ ඉඳ පැමිණ නැවතත් රා පොල්කටු දෙක තුනක් හිස් කරන්නටය.

"කමක් නැතුවැයි..?" ඇය පැතුටේ ඔහුගේ අවසරය ය.

"හැමදාම නැතුවා නොවැ.." ජයතු ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

දිය පහළ හරි හැටියට පෙණුන පසුව රංමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. සේතුවා අමුඩය පිටින්නේය. මුතුමැණිකෙගේ කයේ කිසිදු වතක් නැත. දෙදෙනා එකිනෙකාට දැවටෙමින් දිය කෙලියේය.

මුතුමැණිකෙගේ පූර්ණ නිරුවත ඇය මේ දකින්නේ වසර ගණනාවකට පසුව. සැබැවින්ම ඇය පියකරුය. ගැටිසියක් මෙන් ඇය තවමත් කෝමලය. දෙදරු මවක් කියන්නට බැරි තරම් හැඩය. එහෙත් ඒ සැම පරයා "ආයේ.. වලත්ත කමේ ඉහේ ඉඳන් බේරෙනවා" ඇයට සොහොයුරිය ගැන සිතන්නේය.

"ඩිංගක් දෙන්නට ඉඩක් දිලා ඉන්න වැයි..?" සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ අත අල්ල ගත්ත වග දැක රංමැණිකේ මදක් පස්සට වූවාය.

"ආයේ මොකට එහෙමට ඉඩක්.."

ජයතුත් මුතුමැණිකේ හා සේතුවාව මෙලස මේ දකිනවාමය. හිතේ ගුප්තභාවක් නැතුවමත් නොවේය. එහෙත් තවත් පුරුෂයෙකු ලඟ බිරිය නිරුවතින් සිටිනවා දැකුම ජයතුට නොතේරුණ මිහිරක්ය. රා මත නිසාවෙන් හිතට අමුතු දිරියක්ය. ඔහුට සැකයක් ඇත්තේ මුතුමැණිකේ ගැන පමණක්ය.

"එහෙම හරි නැතුවා නෙවැ..?" දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනයක් රංමැණිකේ මේ යහමෙන් දකිනවාමය. හිතට නුහුරක් උවත් උණුහුමක් නැතුවත් නෙමේය.

"උන් දෙන්නයේ පාඩුවේ උන්දෙන්නා ඕන දෙයක් කොරාන ඉඳිවී.., අපේ අක්කා එන්නටකෝ" ජයතු ඇගේ හිතේ විලිය ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ලිහිල් කරන්නේය.

"ඒ උනත් මයේ හිතට නං මොක්කදෝ වයේ.." මුතුමැණිකේ සෝදා දැමුව, දියට ඇඳි රෙද්ද, රංමැණිකේ අතට ගත්තාය.

"ආයේ රෙද්දක් ඕනමැයි.....?" ජයතු පැවේ සිතහවක්ය.

"මලයයි මායි දෙන්නා තනිවෙච්ච කොට නම් එහෙම හිතන්නේ නැතුවා.." ඇය කීවේ ඇගේ සත්‍ය හිතය. ජයතුගේ හිත හැඳින ගත් බැවින් මේ හිත නොරිදෙන්නටය.

දියරෙද්දට මාරු වූන රංමැණිකෙව, ජයතු දියට බැස්සුවේ පරිස්සමටය. රංමැණිකෙත් වලවු නානගෙයින් පිට මෙහෙවු තැනක මේ දියේ එබෙන පළමු වරය. දියරෙද්දත් ඇයට නුහුරුය. එබැවින් දණහිසෙන් ඉහළට දිය යටින් එසෙවෙන රෙද්ද රංමැණිකේ සකස ගත්තේ හිතේ විලියෙන්ය.

"අපේ අක්කා මෙහෙවුකට ඔය බැස්සම වෙන්ද?" මුතුමැණිකේ රංමැණිකේ ලඟට ආවාය. එබැවින් ජයතු රංමැණිකෙව මුතු මැණිකෙට බාරකොට පිහින ගියේ සේතුවා අසලටය.

"ආයේ අහනවා... හුරුත් නැතුවා.." ටිකෙන් ටික ගැඹුරට යනවිට, කුස නිසාවෙන් එසෙවෙන රෙද්ද ඇය සකස ගත්තේ සේතුවා දෙසත් බලමිණිය.

"මෙහෙවු තැනක ආයේ මොකට දියට රෙද්දක්..? මොකෝ දෙන්නම දැකලා නැතුවැ කියලැයි?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. එහෙත් අවසන් වදන් පෙළ ඇගේ කණටකොට කීවේ එය තවම ජයතුට රහසක් නිසාවෙන්ය.

"මං උඹ වයේ වලත්තියක් කියලා හිතුවද..? මයේ එවුවා ඒ වෙලාවට එතෙත්ට විතරයි.. උඹ වයේ හැමතැනටම නැතුවා.." රංමැණිකෙ ලැමඳ පහළට දිය හිටින්නට ගලක් මත පරිස්සමට සිනහවෙන් ඉඳ ගත්තාය.

"ආයේ මට නං කොතන, කවුරු හිටියත් වෙනසක් නැතුවා.." මුතු මැණිකේ දිය දෙතුන් දෝතක් යටි කයට ගසා ගත්තෙ සිනහවෙන්ය.

දෙතුන් අඩියට පිහින ගිය මුතු මැණිකේ නැවතුනේ ජයතු අසලය. ඒ ඔහුගේ ගතේ කොමලයෙන් වෙලෙමිණිය. ජයතුත් ඇය සිප නිදහස් කළේ රාමත නිසාවෙන්ම නොව, මෙවන් මොහොතක මුතුමැණිකේ හැටි මෙය නිසාවෙන්ය. ඔහුගේ හිතෙන් දැන් ඇත්තෙන් මෙයම නිසාවෙන්ය.

"අපේ අක්කට විලියේ..." සොහොයුරියව දෑසෙන් ඉහි කළ මුතුමැණිකේ සිනහවක් පෑවාය.

"මාත් කියලා බලැවුවා..., සේතුවා නිසා වෙන්ද..." ජයතුට සිතෙන්නේ රංමැණිකා විලියෙන් ඇත්තේ සේතුවා නිසාවෙන් යැයි කියාය.

"වෙන්ටත් ඇතුළුවා... ඒත් අම්මයි මායි දෙන්නම උඟ ලඟ හෙළුවේවිකොට වෙච්ච කොට, ඒකිගෙත් ඩිංගක් සේතුවා දැක්කය කියලා මක්ක වෙනවද..?" මේ කතාවනම් මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් එළියට පැන්නේ රාමනය නිසාවෙන්ය.

"පුළුවන් හැටියකට බැළුව නම් අහවරයි.." ජයතු ඒ වගකීම මුතුමැණිකේ මත පැවරුවේය.

"මට තණිවම බැරි වේවි...."

"මං පස්ස ගහන වැයි..?" ජයතුටත් දැන් ඉවසිල්ලක් නැති තරම්ය.

"එහෙනම් දෙන්නා ආයේ වංගියක් රා පොල්කටක් දෙකක් හිස් කොරන්ටකෝ.., සේතුවත් ඔයැයි නිසා ඩිංගක් ගැහෙනවා.." සේතුවාගේ හිත හදන්නට ජයතු බාරකොට මුතුමැණිකේ නැවත සොහොයුරිය ලඟට අවාය.

ජයතුහා සේතුවා නැවතත් දියෙන් ගොඩට, රා ගොටට අසලට ගියේය. සේතුවාටත් මේ නුහුරු බව නිසාවෙන් ජයතු හමුවේ අපහසුවක්ය. ඔහුට මුහුණ දෙන්නේ, නොදී බැරි කමටය.

"මේ... සුදුමැණිකේ ඩිංගක් රා මතේ.." ජයතුටත් කෙලින්ම කතාවට බහින්නට දිරියක් නැත.

"එහෙමයි...." සේතුවා සිනහවක් පෑවේ, වෙන කියන්ට දෙයක් නැති කම නිසාවෙන්ය.

"මේ..., එහෙවු වෙලාවට ඒකිගේ ගිනියම ඕසෙට.., මීට කලියෙන් මතෙන් දැකලා නැතුළා නෙව..?" ජයතු රා පොල්කටටත් හිස් කළේය.

"අවසර..., සුදුමැණිකෙ මතෙන් මෙහෙවුවට මේ මං දැක්කමයි.." සේතුවත් රාපොල්කටුවක් හිස් කළේය.

"ආයේ ඒ ගිනියම නරක නැතුළා.. මේ.., උඹට ඕන හැටියට නිදහස ඇතුළුවා.. ආයේ මං ඉන්නවය කියලා මොකට බොරුවට තැත් ගැහෙනවද..?" ජයතු රා පොල්කටුවක් පුරවා සේතුවා අතට දීමෙන්, ව්‍යංගයෙන් පෑවේ ඉහියක්ය.

"අවසර... මේ.., මේ.. මයේ හිතට එහෙවු දුරක් යන්ට මේ.. හරි නැතුළා.." ඔහු කීවේ සැබෑ හිතය. එහෙත් තම බිරියගේ අවසර වෙනත් පුරුෂයෙකුට පැවරුව ජයතුගේ මේ අසම්මත කමෙන් සේතුවාගේ හිත ඉපිලය.

"රංමැණිකේ නිසාවෙන්ටැ...." ජයතුට සිතුවේ එයය.

"අවසර..., රාළහමිගේ ඇස් ඉස්සරහා හිත් දෙන්නේ නැතුවා.." සේතුවා තම හිතේ සත්‍ය කිවේ, ජයතු පිළිගැන් වූ රා පොල්කටුවේ අඩක් හිස් කොටය.

"මයේ ගැණි වග හැබෑව... ඒත් මම නොදන්නවා කියලැයි උඹ ආයෙ මේ.. ඕන, ඕන, හැටියට එකීට වග කියපු බව. දෙපැත්තට බොරුවට වහංවෙලා මොකට..., අද මට රංමැණිකේ දිහාව බලන්නත් ඇති එකේ උඹේ ඕන හැටියකට ඉඩක් ඇතුවා. මුසාවක් මොකට..? රා මතටද මංදා..., මයේ හිතත් අද මේ.. ගැහෙනවා මයේ එකීට කවුරු හරි එහෙවුවක් කරනවා සිංගක් දකින්නට..." හිතට දිරිය ගෙන ඒ වදන් පෙළ ගලපගත් ගත් ජයතු රා පොල් කටුවක් පුරුව ගත්තේය.

ජයතුගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සේතුවාගේ හිත ගිනියම් වුනේය. "මයේ හිතත් අද ගැහෙනවා මයේ එකීට කවුරු හරි එහෙවුවක් කරනවා සිංගක් දකින්නට" ජයතුගේ වදන් පෙළ ඔහුගේ හිතේ රැවු පිළිඳවු දුන්නේය. මෙය පුරුෂයෙකුට ලැබෙන වාසනාවක්ය. ඔහුට එය විශ්වාස කරන්නටත් බැරිය.

"අවසර... එත් මේ.. මේ.." සේතුවාට වදන් පෙළ ගැටගසා ගන්නටත් බැරිය. එතරම් මිහිරෙන් හිත නලියන්නේය.

"උඹට දැන් මං තුන් හතර සැරයක්ම කියැවුවා අවසර, අවසර... ඕන් නැතුවා කියලා.." ජයතු එලෙස කීවේ හඬ තරමකට ගැඹුරු කරමිණිය. ඒ තවත් ඒ ගැන කතා බහක් අවැසි නැති වග අඟවන්නට මෙන්ම, එය තම අවසන් තීරණය වග ඔහුට දැනෙන්නටත්ය.

රංමැණිකේ අසලට පිහින ගිය මුතුමැණිකේ ඇය අසලින්ම ඉඳ ගත්තාය. ඒ ලැමැඳ දියෙන් උඩට හිටින ලෙසටය. දෙපා මඳක් පළල් කළේ දිය පැහැදි බව නිසාවෙන් යටි කය දක්වා සොහොයුරියට පැහැදිලිවට පෙනෙන ලෙසටය.

"මෙහෙවු තැනක දියේ පහස විදින්න ඕන මෙහෙවු නිදහසේ.." මුතුමැණිකේ දැන විහිදා නිදහස වින්දේ සොහොයුරියට ඒ නිදහස දැනෙන්නටය. ආශාවක් හිතේ තත්වා ඇයව මෙයට පොළඹවා ගන්නටය.

"හිතේ අකමැත්තකුත් නැතුවා.. ඒත් මේ.. හිත් දෙන්නේ නැතුවා" සැබැවින්ම රංමැණිකෙටත් මේ නිදහස විදින්නට ආශාවක් නැතුව නොවේය. එහෙත් එළිමහන් තැනක, පිරිසක් ඉදිරියේ නුහුරුකම ඇගේ හිතට වද දෙන්නේය.

"අක්කංචිට ඔය හුරුවක් නැති කම. මටනං මෙහෙවු නිදහස් තැනක වහල යටට වඩා මහ කාරියටත් ගිනියමයි.." මුතුමැණිකෙට අවැසි ඇයව අවුස්ස ගන්නටය.

"හිතට නොදැණෙවා නෙමෙයි... ඒත් මේ... හිතට හුරු නැතුවා"

"ඩිංගක් හුරුවෙන්ටත් එක්ක ඩිංගක් ඉඳලා බලංටකෝ..., සැහැලුවේ බැරුවා. අනික මේ අපේ එයයිගේ හිත මෙහෙවු වෙලාවට හොඳ හැටි ගිනිගහනවා. මන්නං ඔන්න ඩිංගකින් ආයේ කවුරු කොහොම හිටියා කියලා බලන්නේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනාවක්ය.

"මේ..., සේතුවා එක්ක, මලයා ඉස්සරහම..." ඇයගේ හිත කැලති ගියේය.

"ආයේ නැතුව...? මං වයේම එයැයිත් ඩිංගක් වලත්තයි එහෙවු ඒවට.. මොකක් උනත් මෙව්වර හරියක් කොරාපු හිත රිද්දන්ට බෑ නොවෑ" මුතුමැණිකේ නිසි ලෙස ඇගේ හිතට ගොඩවූවාය.

"අපේ අම්මෝ...!" මුතුමැණිකේ එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම රංමැණිකෙට රා මතය දෙගුණ තෙගුණව දැණෙන්නට ගත්තාය. එහෙත් මුතුමැණිකේ කී "මොකක් උනත් මෙව්වර හරියක් කොරාපු හිත රිද්දන්ට බෑ නොවෑ" වදන් පෙළ ඇගේ හිතේ ගැඹුරෙම තැම්පත් විය.

"එහෙවු වලත්තකමත් මං කියනවට ඩිංගක් අත් විඳලා බලංටකෝ කොහොමෙයි කියලා..., නිකම්ම මහා කාරිය වෙනවා වයේ නෙමෙයි..., කාට හරි ජේන්ට එහෙවුව වෙනකොට හිත ගැහෙනවා ඉහ මොළත් ගිනියම් වෙන්ට. අනික දැන් මොකට බොරු විලියක් දෙතුන් දෙනා ලග.." මුතුමැණිකේ ඇයව දිරිගැන් වූවාය.

සොහොයුරියගේ දිරිගැන්වීමෙන් රංමැණිකෙගේ හිත පත්ල ඇයටත් නොදැණීම අසම්මතයෙන් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ සොහොයුරිය ඉදිරිපිටම ඇගේ සැමියා තම තුරුලේ ඉන්න අපුරුවය. ඇයට අයිති ඔහුගේ ලිඟුව ඇයට පෙන්නටම උරා බොන අපුරුවය. ඇයත් එදෙස ඇසි පිය නොහෙලා බලා සිටින වලත්ත කමය. එකුස උපං සොයුරියන් දෙදෙනෙකු එකතුව, පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු සමඟ රහසක් නොමැතිව රතිසුවය විඳින අසම්මතකමය. ඉන් රංමැණිකෙගේ හිත දිවියේ මෙතුවක් දැනි නොතිබුණ මිහිරකින්, ඇයටත් නොදැනීම හිත කැලතෙන්නට ගත්තේය. රා මතය නිසාවෙන් ඇගේ හිතට සිහිං දිරියක්ද දැණෙන්නට ගත්තේය.

"මේ.., මලය මොකුවත් අහිතක් හිතාවී... මේ.., සේතුවා හංදා..?" රංමැණිකේ හිත රාමනයේ දිරියෙන් මදක් පය ඉදිරියට තැබුවේය.

"ඒ හිත මං හදලා අහවර වෙලයි අපේ අක්කට මේ කියැවුවේ.., අනික දැන් එයැයිටත් මහ ඇරෙන එකේ.., සේතුවාට ඕන නම් ආයේ ගෙන්න ගත්තා කියලා අහිතක් හිතන්ටැයි..? මෙහෙවු කාලේ හිත එහෙවුවෙන් තෝන්තු මාන්තුවෙන් තියන්ට නරකයි.." දැන් සේතුවාගේ පරිස්සම් වෙන්නට දෙයක් නැත. මුතුමැණිකේ කීවේ තම අදහසය.

"සත්ත නම් ආයේ මට සේතුවාට නිකමට වත් දැණෙන්නේ නැතුවා.." ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. ඇයට දැන් සේතුවාට කෙලෙසක වත් දැණෙන්නේ නැත. ඇයගේ හිතේ දැන් ඉන්නේ ජයතු පමණක්මය.

"ඔය මේ හිත ඩිංගක් නලියනට ගත්ත කොට.., පාඨවට කාන්සියට වයේ කියලා කියැවුවේ.. අනික වෙනසක් ඇත්තම් නරකකුත් නැතුවා නෙව..? උනා නොවුනා කමකුත් නැතුවා. ඒත් මේ කෝකටත් කියලා අද එයැයිගේ හිතෙන් ඩිංගක් එහෙවුවට ඉඩක් හදාන තියාගත්ත නම් අහවරයි.

මෙහෙවු වෙලාවකින් එල ප්‍රයෝජණයක් ගන්ට ගැණු අපි කපටි වෙන්ට ඕන. ඔය පිරිමි හිත් ආයේ කොයි වෙලාවෙ කොහොම වෙනස් වෙයිද කියන්නට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ තවත් රා පොල්කටු තුණ හතරක් හිස්කොට නැගිටින සේතුවා හා ජයතු දෙස බලමිණිය.

"මයේ හිත නම් නුහුරට ගැහෙනවා.." ඇයට දැන් අකමැතිවෙන්ට බැරිය. විලියක් ඇතත් යටිහිත දැන් අසම්මත ආශාවෙන් නලියන්නේය.

"කොයි දේත් නුහුර දෙතූත් මිණිත්තුවක්, වංගියක්, වෙනකම් විතරයි.." මුතුමැණිකේ මද දුරක් කිමිද ගියේ දියට බැසි සේතුවා හා ජයතු අසලටය.

"ඩිංගකින් මාව එලිමහනේ හෙළවෙලා යාවී.." රංමැණිකෙගේ හිත සොහොයුරිය පිබුදිව ආශාවෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. "ඕන හැටියකට ඉඩක් අරිනවා.." ඇයට දැන් ජයතු දෙසට එක එල්ලේ බලන්නටත් හිතක් නැත. සේතුවා නම් ඇයට වගකුත් නැත.

"ඕන් දැන් එහෙවු හිත මං හදලා ඇත්තේ.. හෙමිහිට ඕන හැටියකට" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ ජයතුගේ කණට කොටය.

"කැමැතිවේය කියලා මං හිතුවුවේ නැතුවා..." ඔහුගේ හිත සතුටෙන් ඉපිලය. එබැවින් ඔහු හෙමිහිට කිට්ටු වුනේ රංමැණිකේ වෙතටය.

"මේ..., රාළහාමිට බැරි වෙලාවක් පරණ ලෙංගතුකම් කියන්ට, දැණෙන්ට යවනවා එහෙම නෙමෙයි...." ජයතු ලඟ පාතක නැති නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ සේරටම කලියෙන් ඒ වග සේතුවාව දැණුවත් කළාය.

"වලවුවේ රහසක් රකින්නේ මං මයේ පණ වයේ..." මුතුමැණිකෙගේ දැන ගත වටා වෙලෙද්දී සේතුවාගේ හිත තිගැස්සී ගියේය. ඔහුටත් මෙලෙස නුහුරුය. සේතුවාට එක්වරම බැලුණේ ජයතු දෙසය.

"උඹ මණාප නැතුවැයි එයැයිට පෙන්ටම මට ඩිංගක් සලකන්ට" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ දෙතොලත සිප ගත්තේ, සොහොයුරිය හා හිමියා දෙසත් බලමිණිය.

මුතුමැණිකෙගේ අසංවර කමෙන්, රංමැණිකෙගේ මෙන්ම ජයතුගේ හිතත් කැලකී ගියේය. ජයතුත් තම බිරිඳ වෙත පුරුෂයෙකු ලෙංගතුව සිප ගත්ත කාමුකත්වය මේ දුටුවාමය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඒ තාමට පෙනෙන්නට ඇය හැසුරුන වලත්ත කමය. එබැවින් ඔහුගේ ලිඟුව අමුඩය ඇතුලත කෂණයෙන් ඉහ ගැහුවේ ඔහුටත් නොදැණීමය.

"අරකී වලත්තියක්..." රංමැණිකෙගේ හිත පමණක් නොව ගතත් නැගෙණියගේ මේ අසංවර කමෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"මෙහෙවු සතුටට ඕනෑ වලත්ත කම තමා" ජයතු ඇගේ කරවට අත දැමුවේය.

"තමංගේ ගැණි පිට ගියාම වෙන උං නම්..., මාරාණ මැරෙණවා" ජයතුගේ අත රංමැණිකේ මෙවලේ ඉවත් නොකළාය. පුදුම ජයතුගේ මේ හැසිරීම ගැනය.

"පිට ගිය කමක් නැතුවා.. හිත සතුටෙන් බෙදා හදාගත්ත කමක් මිසක්කා" ජයතු ඇගේ කොපුලක් සිප හෙමිහිට අතක් ඇගේ ලැමද මත තැබුවේය.

"හම්... ඒකත් හැබෑව.. එකුස උපං අක්කංඩිව තම මිණිහට පංගරාත්තු කොරලා ඒකී වෙනසක් හොයවුවා.." තම සිතුවිලෙන්ම ඇගේ හිත උණුහුම්ව ගියේය.

"වෙනසක් හොයැවුවේ නරක එකෙක් ගෙන් යැයි... මේ..., අම්මා එක්කම බුදිය ගත්ත එකාගෙන්ම නොවැ?" ජයතු දිය රෙද්දට පිටිං ඇගේ පියයුරුවක් මෘදුව ස්පර්ශ් කළේය. ඒ මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ දෙතොලත සිපගන්නා අපුරුව විදිමිණිය.

ජයතුගේ එම කතාවෙන් රංමැණිකෙගේ යටි හිත තනිව හිනාහුනේය. "උඹා අම්මා එක්ක විතරයි නෙමෙයි.. මයෙන් එක්කත් බුදිය ගත්ත එකා.." ඇයට පිළිතුරක් දෙන්නට බැරි කමෙන් හිත තැවුනේය. එහෙත් මවත් දියණියත් දෙදෙනාත් එක් පුරුෂයෙකුගේ පහසු පැතුව, අසම්මතකමේ වලත්ත මිහිර ඇයට දැණෙන්නට ගත්තේ මෙවලේය.

"පුදුමේ.. මේ.., ගැණිගෙයි මිණිහගෙයි දෙන්නයෙම හිත් මෙහෙවු අසම්මත, වලත්තකම් වලට පෙරේන උන එක නොවැ..?" ජයතුගේ අත තම ලැමැදේ දැවටෙන දෙස මුතුමැණිකේ දුටුව නිසාවෙන් ඇගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"හිත ගිනියමට ඒ කෙරුවාවල් ආයේ නරකක් නැතුවා.. අපේ අක්කා මීට කලියෙන් මෙහෙවු වලත්තකමක් විදලා නෑ නොවැ.." බිරිඳගේ බැල්මෙන් ජයතුට දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවේය. ඔහු බිරියගේ සොහොයුරියගේ පියයුරුවක් මදක් තදින් මිරිකුවේ මුතුමැණිකෙට පෙනෙන්නටමය.

"හම්.. ආ..ග්... මාවත් එහෙමීමට වලත්ත කරගන්ටද හිත...?" කලකින් ලැමදට දැණුන අත් පහසෙනුත්, හිතට දැණුන අසම්මත මිහිරෙනුත් රංමැණිකෙට කෙඳිරියක් පිටවුවාය.

"ආයේ අහනවා.. අක්කා නහෝ දෙන්නවම දැන් මයේ වෙච්චකොට.., මට මොකෑ ඕන හැටියකට බැරුව" ජයතු ඇගේ දියරෙද්දේ ගැටය ලිහිල් කරන්නට සිතුවේ, හිත ඉවසුම් නොදුන්නේ තැනය.

"මයේ හිත ගැහෙනවා..." එහෙත් රංමැණිකේ එයට ඉඩක් නොදුන්නේ ඒ අපහසු අනවැසි නිසාවෙන් නොව, කිසිදා මෙලස, මෙතරම් වලත්තකමෙන් හැසිරි නොමැති නුහුරු කම නිසාවෙන්ය.

දෙනුන් මිණිත්තුවක දෙනොල් සිප ගැන්මෙන් මුතුමැණිකේ ගිනියම හොඳ හැටි අවදිවය. රා මතය මේ අසම්මත බවටත් දිරියක්ය. හිමියාගේ හා සොහොයුරියගේ ශූංභාර රැහුමක් මණරමය. "ඩිංගක් අරුත් දෙන්නව මෙහෙවු නිදහසට අවුස්සලා ගම්මු.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන ඇය ඔවුන් දෙදෙනා අසලට යන්නට සේතුවාගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"සේතුවත් අද අපේ අක්කා වයේ ගැහෙනවා.." මුතු මැණිකේ ජයතු අසලින් ඉඳ ගත්තාය. දැන් ජයතු අක්කා නහෝ දෙන්නට මැදිවය. සේතුවාගේ මුහුණ නම් බිමට පහත්වය.

"ඒ මොකැයි..?" ජයතුගේ මුහුණේ ගිනියම මැදින් සිනහවක් මතු වුනේය.

"ඔයැයි ඉස්සරහා හිත ගැහෙනවය කියන්නේ.." මුතුමැණිකේ ජයතුගේ කයේ වෙළුනාය.

"නමලා ඇත්ත, මට පේන්ටම දෙකක් ඇත්තලා දාන්නේ නැතුව.., ආයේ මොකට හිත ගස්ස ගන්න වැයි..?" ජයතුගේ මුවෙන් සේතුවාට නික්මුණේ අසැබි දිරිගැන්වීමක්ය.

සේතුවාගෙ හිත මෙන්ම කයත් ජයතුගේ ඒ අසැබි වදන් පෙළෙන් හිරිවැටි ගියේය. මේ තම බිරියව වෙන්නත් පුරුෂයෙකු හමුවට නිදහස් කොට, එයින් මිහිරක් විදිනා හිමියෙකුගේ අසම්මතකමය. ඒ අසම්මතකමෙන් සේතුවාගේ ලිඟුවත් මුඩය තුල නලියන්නට ගත්තේ ඉවසුම් නැතුවය.

ජයතුගේ ඒ අසැබි අසම්මත වදන් පෙළ ඇහෙත්ම රංමැණිකෙට සිහිං දහඩියත් උනන්ට ගත්තේ දියේ සිත බව පරායාය. ඇයටත් ඉවසුම් නොදුන්නේ බිරියක්ව හිතේ හැටියට පර පුරුෂයෙකුගේ සතුට ට බාරදුන්න හිමියෙක්ගේ වලත්ත කමය.

"හිතක් නැතුවයි මේක ගලවා දාලා ඒ කොහොමෙයි කරන්නේ කියලා අපි දෙන්නන්ටත් ඩිංගක් පෙන්න්නට" මුතුමැණිකෙ මෙතරම් වෙලාවක් හිතේ සහවත් සිටි තම හිත, මෙවලේ ජයතු හමුවේ හෙළිකළාය. ඒ සේතුවාටත්, සොහොයුරියටත් පෙනෙන්නටම ජයතුගේ ලිඟුව ඇය අමුඩය මතින් අල්ල ගනිමිණිය.

"ආයේ මොකෑ හිතක් නැත්තේ.." මේ ජයතු නොසිතුවක්ය. අක්කා නඟෝ දෙන්නටම එකවිට ඔහුගේ සිහිනයක්ය. ජයතු උමතුවෙන් නැගිටිටේ මුතුමැණිකෙගේ හිසත් අල්ල ගනිමිණිය.

ජයතු නැගිටිටේ කුමකටදැයි තිදෙනාටම සැකයක් නැත. රංමැණිකේ හොරහිං බැලුවේ සේතුවාගේ මුහුණය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මුතුමැණිකේ ඔහුගේ ලිඟුව අමුඩය තුල තිබියෙදිම කරනා ලෙංගතුවය. ඒ ශුංගාරය ය.

"මං මේකව ඩිංගක් හුරතල් කෙරුවකොට, අපෙ අක්කට ඉරිසියාවේ වයේ...?" මුතුමැණිකේ හිමියාගේ ලිඟුව අමුඩ ඇතුලතින් සතපා අහවරව, ලිඟුව එලියට ගත්තේ සොහොයුරිය දෙස බලමිණිය.

"මේ.. ආයේ... මේ... නැතුව මොකෝ.." රංමැණිකෙටත් ඒ හිත, සොහොයුරිය ලිඟුව ඉවතට ගෙන පෙරසම ගැසුව අපුරුවෙන් සහව ගන්නට නොහැකි වූවාය.

"දැන් ආයේ දෙන්නයෙම වෙච්ච කොට එහෙනම් මොකට මං විතරක්.." මුතුමැණිකේ කළේ තිදෙනාම නොසිතුවක්ය. ඒ ජයතුගේ ලිඟුව රංමැණිකෙගේ මුවට කිට්ටු කිරිමය.

රංමැණිකෙට එක් වරම බැළුනේ සේතුවා දෙසය. ඔහුගේ දෑස වූයේ මුතුමැණිකේ වෙතය. හිතට දැණෙන විලියද නිමක් නැත. එහෙත් ජයතු හිසෙන් අල්ල ගත්ත නිසාවෙන් මුව විවර නොකරත් බැරිය. එබැවින් නුහුරු අසම්මත කමෙන් රංමැණිකේ තම මුව විවර කොට ජයතුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ සොහොයුරිය දෙසත් බලමිණිය.

හිමියාගේ ලිඟුව වෙනත් ගැහැණියක්, තමා ඉදිරිපිටම මුවට ගත් අසැඟි බවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ මිහිර වඩාත් තීවාර වූයේ එම ගැහැණිය වෙත කවුරුත් නොව තම එකුස උපං සොහොයුරිය විමෙ අසම්මතයෙන්ය. එම අසම්මත මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ මෙනුවක් වූ ඉවසුම පහව ගියේය. ඇගේ මුහුණ ගිනියමෙන් රත් පැහැ වුනේය. "මයේ අක්කේ... උඹේ ඔය වලත්ත කම මට ඉවසුම් නැතුවා" ඇයට තම දෙතොලත් දිවතෙන් තෙත්ව ගියෙන් නොදැණිමය.

තමා ලිඟුව මුවට ගත් විට, සොහොයුරියගේ මුහුණේ මතු වූන කාමුකත්වයෙන් රංමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇය දෙතොලත ලෙවකා ගත් ප්‍රේත කමෙන් ඇගේ හිතත් ගිනියම් වුනේය. නැගෙනියට පෙනෙන්නටම ඇගේ සැමියාගේ ලිඟුව ඉරිමෙන් හිතට දැණෙන අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ ඉහ මොළත් ගිනියම් වුනේය. "මේකව නංගියේ ආයේ උඹට විතරක් අයිති නැතුවා.." එබැවින් රංමැණිකෙගේ දැන ඉබේටම ජයතුගේ ඉහට ආවේය.

රංමැණිකේ ලිඟුව මුවට ගත් විට, බිරියගේ මුහුණේ වූ කාමුක, වලත්ත බැල්ම ජයතුට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඔහුට ඒ මුහුණ දෙස තවත් හික්මීමෙන් බලා සිටින්නට නොහැකි වුනේය. "මට දෙන්නව වෙනසක් නැතුවා" එබැවින් ජයතු ඇගේ මුවට ලිඟු පහර එල්ල කළේ මුතුමැණිකෙට පෙන්නටමය. ඇගේ සොහොයුරියව තම අනසකට ගත් අසැඟි බව බිරිඳට දැණෙන්නටමය.

තමාට පෙනෙන්නටම තම සොහොයුරියගේ මුවට හිමියා ලිඟුවෙන් දෙන සැපත, හිමියාගේ මේ වලත්තකම, මුතුමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නේය. සොහොයුරිය මුඛේ දෙපසින් බේටය වගුරවමින්, ඒ වලත්ත කමට දෙන අනුබලයෙන් මුතුමැණිකෙගේ ඉවසුම ත් පැණිනේය. මුතුමැණිකේ වහා සේතුවාගේ දෙපා මුළු දණගසා ගත්තේ, ඔහුගේ මුඛයත් ගලවා දමමිණිය.

මුතුමැණිකෙගේ මේ වියරුවෙන් සේතුවාගේ හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඔහුට එක් වරම බැලුනේ ජයතුගේ මුහුණ දෙසය. ඔහුගේ මුහුණ දැණ පෙරට වඩා ගිනියමිය. "ඕකිගේ ගුර හිරවෙන්ටම ඇරපං" ගිනියම අතරෙන් යන්තම් සිනහවක් පා ඔහු දුන් අනුමැතිය මණරමිය. සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ හිස අල්ල ගත්තේ පර පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවක් මුවට ගත්, බිරියගේ වලත්ත කම විදිනා හිමියෙකුගේ අසම්මත මිහිරෙන් ඔහුගේ හිතත් ගිනියමිවය. ඔහුට පෙනෙන්නටම ඇගේ බිරිඳව තම ඇසුරටගත් අසම්මත උමතුවෙන්ය.

සිටු දෙනාටම දැණෙන මිහිර මණරමිය. මේ සිටු දෙනාගෙම මෙවැන්නක පළමු වරය. රංමැණිකෙගේ හා සේතුවාගේ හිත් පෙර විලියෙන් තැවුනත්, දැන් මේ අසම්මත පහසෙන් මත්වය. මුතුමැණිකෙගේ හිත නම් දැන් තවත් පියවරක් තබන්නටය.

"අපේ අක්කට හිතක් නැතුවැයි, මටත් ඩිංගක් ඕකයේ රහා බලන්ට දෙන්නට..?" මුතුමැණිකේ සේතුවාව නිදහස් කළේ නැවුම් පිම්මකටය.

"අයිතිය තමංගේ වෙච්චකොට මට පුළුවනැයි බැහැයි කියන්ට.." රංමැණිකේ එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය. ඇගේ හිතේ දැන් ඉන්නේ ජයතු පමණක්ය.

"ආයේ මුං දෙන්නයේ තනි අයිතියක් කොහෙද..?" මුතුමැණිකේ සේතුවාවත්, හිමියාවත් එක ලඟට කිට්ටු කොට ගත්තේ, මෙතුවක් දුටුව සිහිනයක් මෙදින සැබෑකොට ගන්නටය.

ජයතු හා සේතුවා, දැන් හුස්මක දුරින්ය. දෙදෙනාගෙම නිරුවත් සිරුරු එකිනෙක දැවටෙන්නේය. දෙදෙනාම දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් පැහැදිලිව දකින්නේ දැන්ය. සොහොයුරියන් දෙදෙනාගේ හිතත්, මෙතුවක් වෙන්වෙන්ම දැක හිතෙන් සැළුව දිග පළල මෙවලේ ඇස්පනාපිට එක ලඟ එලි දකින්නේ දැන්ය.

සේතුවාගේ ලිඟුවට වඩා ජයතුගේ ලිඟුව වියත් කාලක් පමණ දිගැතිය. සේතුවාගේ ලිඟුව මහාපටහිල්ල හා දබර හිල්ල වටකුරු කොටගත හැක. එහෙත් ජයතුගේ ලිඟුව වටකුරු කොට ගත් විට, තවත් ඇඟිලි පුරුක් එකාභාමාරක හිඩසැක්ය.

එහෙත් ජයතුගේ ලිඟුවට වඩා සේතුවාගේ ලිඟුව පැහැපත්ය. ජයතුගේ ලිඟුව ශරීර වර්ණයට වඩා කළුපැහැතිය. සේතුවාගේ ශරීර වර්ණය වලවු ඇත්තන්ගේ මෙන් සුදුපැහැ නිසාවෙන්, ඔහුගේ ලිඟුවේ පැහැය සුදුට හුරු තලෙළු පැහැයෙන්ය. පෙනුමට ලිඟු බඳට වඩා සේතුවාගේ ලිඟු හිස විසල්ය. මොට්ට හීතූඩක පෙනුමය.

"මෙහෙවුවට දවසක් එනකම් මං දින ගැන්නා" ලිඟුවන් දෙකම එක විට මුවට ගත නොහැකි නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ ලිඟුවන් දෙකම එකතු කොට, දෙදෙනාගෙම ලිඟු හිස් එක් වර ලෙව කැවේ උමතුවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ මේ උමතුවෙන්, ජයතුට මෙන්ම සේතුවාටත් දැණෙන මිහිර සුළුපටු නැත. ලිඟුවට දිවතෙන් දැණෙන මිහිර පරයා දෙදෙනාගේ හිතට දැණේනේ, ලිඟුවන් දෙකක් එකවර සතපන ගැහැණියකගේ වලත්තකමේ අසම්මත මිහිරය. එබැවින් ජයතු සේතුවාගේ කරට අතක් දැමුවා මෙන්ම, අනෙක් අතින් මුතුමැණිකෙගේ හිස ද අල්ල ගත්තේය.

හිතවත්කම කොතරම් කිට්ටුවට ඇතත්, ජයතුගේ අත යහළු මිතුරුබවෙන් තම උරහිසමත දැවටෙත්ම සේතුවාගේ හද ගැස්සී ගියේය. ඔහුට කිසිවෙකුගෙන් මෙවන් මිතුරු, ලෙංගතු කමක් නුහුරුය. "දැන් මේකිව ආයේ අපි දෙන්නට ඕන හැටියට" හිත වාවන්නේ නැති තැන ඔහුගේ අතත් ජයතුගේ උරහිසේ නතර වෙන්නට පොර බදන්නේය. එහෙත් තවමත් හිතේ ඇති වහල් බව නිසාවෙන් සේතුවාගේ එක් අතක් පමණක් මුතු මැණිකෙගේ හිස මත නතර වුනේය.

මේ, රංමැණිකේ මෙතුවක් සිහිනෙන්වත් නොදුටුව, ගැහැණියකගේ වලත්ත කමක්ය. ඒ ගැහැණිය නැගෙණිය වීම ඇයට තවත් පුදුමයක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ලිඟුවන් දෙකක් එක විට සතපන අපුරුවෙන් රංමැණිකෙගේ හිතත් නලියන්නේය. නොදැණීම ඇයටත් මේ අසංවර කම විඳින්නට හිත සතුටෙන් ගැහුනේය. එහෙත් තම ආශාව හෙලිකරන්නට නොහැකි කමෙන් ඇගේ හිත තැවුනේය.

"අපේ අක්කා මණාප නැතුවැයි ඩිංගක් මෙහෙවු වලත්තකම ඩිංගක් විඳ බලන්ට..?" එහෙත් ඒ ආශාව මුතුමැණිකෙට ඇගේ මුහුණෙන් පෙනුනාය.

ආශාව හිතේ පොර බැදුවත්, මුතුමැණිකෙගේ ආයාචනයෙන් රංමැණිකෙගේ හිත තිගැස්සින. සුවයක් විඳ ඇතත්, මෙතුවක් සේතුවාගේ ලිඟුව මුවට ගෙන නැත. "ඒකා මයේ වහලෙක්" ඇයගේ හිතට එක් වරම වලවු මානා ගොඩ වුනේය.

"මේ..., මේ..., මට විලියෙ බැරුවා.." ඇය හොරහින් බැලුවේ සේතුවා දෙසය, පසුව ජයතුගේ දෙසය. මෙය ඇගේ හිතට මදි පුංචි කමක්ය.

"මෙහෙවු වෙලාවට මොකට විලියක්... මේ..., නහයි අම්මයි දෙනත් රහා බලැවු එකේ ආයේ සේතුවා පිට එකෙක් යැයි.." රංමැණිකෙගේ පසු බැස්ම ජයතුට වැටහුනේ එලසය.

"අවසර... අකමැති කමක් ඇතුළත නෙව..." සේතුවා ඇගේ හිත දන්නේය. ඇය සමඟ යහන් ගතවූන වාර ගනන ගැණිය නොහැකි උවත්, ඇය එක් වරක් වත් ලිඟුව මුවට ගෙන නැති වග ඔහුට හෙළිකරන්නට බැරිය.

"දෙකක් එක විට හුරුකල් කරන එක..., ගැණියෙක්ගේ වලක්ක හිනයක්ම වෙච්චකොට... අපේ අක්කා මොකට පස්ස ගහනවැයි..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ හිස ලිඟුවත් දෙකට කිට්ටු කළේ, තවත් කාලය අපේ හැරිය නොහැකි කමෙන්ය.

නැගෙනියගේ පෙරැත්තය ඉවතලිය නොහැකි නිසාවෙන්, රංමැණිකෙගේ දිවන මිණිත්තුවක් පමණ ඇදුනේ ජයතුගේ ලිඟු හිස මත පමණක්ය. එහෙත් දෙවන මිණිත්තුව ගෙවෙන්නට පෙරම, ලිංගුවත් දෙකක් එක විට සතපන්නට ගැහැණියකගේ හිතේ ඇති පොදු වලක්කමේ ආශාවෙන් ඇගේ හිතත් නොදැණීම නලියන්නට ගත්තේය.

"ආයේ මෙහෙවු වෙලාවක් කවදා එවිද කවුද දන්නේ..?" මෙතුවක් ඕනෑවට එපාවට මෙන් දැවටි තිබුණ සේතුවාගේ ලිඟුව ඇගේ ඇඟිලි තුඩු වලට කෙමෙන් කෙමෙන් හිරවෙන්නට ගත්තේය.

"ආයේ මේකා වහලෙක් උනත් මොකැ..., මයේ හිත ගිණියම් වෙනව නම්" තෙවෙන මිණිත්තුව ගෙවෙන විට ඇගේ හිතේ වලවු මාන්‍ය ගිලිහී ගියේය. හතරවන මිණිත්තුව ගෙවෙන විට ඇගේ දිවන යාන්තමට සේතුවාගේ ලිඟු හිසේ දැවටුනේය. එහෙත් පස්වෙන මිණිත්තුව ගෙවෙන්නටත් පෙරම රංමැණිකෙගේ දිවන සේතුවාගේ ලිඟුව පුර්ණව සිපගත්තේය.

සේතුවාට නම් එක විට ගැහැණුන් දෙදෙනෙක්ව යහනට ගෙන හුරු පුරුදුය. එහෙත් ජයතුගේ මේ ප්‍රථම වතාවය. සොහොයුරියන් දෙදෙනාගේ මේ වලක්ක කමෙන්, ජයතුට දැණෙන මිහිර නිමක් නැත. ගැහැනුන් දෙදෙනෙක් එකට තුරුළුකොට ගන්නා පොදු පුරුෂ ආශාවෙන් ජයතුගේ හිත දැන් ගැහෙන්නේය. එම ගැහැණුන් දෙදෙනා එක බඩවැල කඩාගෙන ආ සොහොයුරියන් විමෙන් ඒ අසම්මත මිහිර තවත් තිවාරව දැණෙන්නේය. ජයතු රංමැණිකෙගේ දියට ඇඳි රෙද්ද මෙවලේ කඩා දැමුවේ දෙවරක් නොහිතාය.

නාන ගෙයින් පිටත, බිත්ති හතතරක එලියේ, ප්‍රථම වතාවට රංමැණිකෙගේ නිරුවත බැබළුනේය. සැඟ රංවත් අවුකිරණ, කොළ අතු තුලින් රිංගා රංමැණිකෙගේ

නිරුවත් කයේ රටා ඇත්දේය. අවලං සිහිං සුලං රැළි ඇගේ ගැබිණි රුව අනවසරයෙන් සිපගත්තේය.

එළි පහළියේ, සොහොදහමේ නැවුම් බව මෙතුවක් විඳ නොමැති කමෙන් රංමැණිකෙගේ කයේ කෂණිකව හිරිගඩු මතුව ගියේය. තිදෙනෙක්ගේ නෙත් බැල්ම නුහුරු බැවින් රංමැණිකෙගේ ගත විලියෙන් හැගුනේය. සිහිං විලිබරිත දා බිඳු ඉබේටම ඇගේ ගතේ මතුවෙන්ට ගත්තේය.

"අනේ... මට බැරුවා..." රංමැණිකේ රෙද්ද නැවතත් අතට ගත්තාය.

"ආයේ මොකට..." එහෙත් එය ඉවසුම් නොදුන් තැන ජයතු ඇගෙන් රෙද්ද උදුරා ඉහළ කන්ඩිය මතට විසිකලේය.

ගැබ්බර බවෙන් රංමැණිකෙගේ පෙණුම කාමුකය. දෙනත් කිරි බරට හුරුවෙන්නට වෙනදාට වඩා වටකුරුය. නාඕය ඇබුල් පෙරගෙඩියක් මෙන් ඉහලට මතුවය. නිතඹ පෙරට වඩා පිටතට නෙරලාය. කාමයෙන් ඇවිස්සුන ඇගේ මුහුණට මේ විලිබවත් මණරමය. රංමැණිකෙගේ කාමුක රුවෙන් හිත ඉපිළ, ජයතුට මෙන්ම සේතුවාටත් තම ලිඟුවන් අත ගැවුනේ ඉබේටමය.

"මෙහෙම ඉද්දි නොවෑ අපේ අක්කයේ හරි වලත්තම ජේන්නේ..?" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ නිරුවත මේ දකින්නේ වසර ගණනාවකට පසුවය.

"අනේ.. බැරුවා, බැරුවා... රෙද්ද දෙන්ට..., රෙද්ද දෙන්ට" තම නිරුවත මිහිරක් කොට පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු එකවිට ලිඟුවන් අත ගා ගත්ත වලත්ත කමෙන් රංමැණිකෙගේ විලිය ඉස්මත්තාවෙම කැකුරෙන්න ගත්තේය.

"දැන් නං කොහෙත්ම රෙද්ද දෙන්නේ නැතුවා.." ඉවසිය නොහැකි තැන ජයතු ඇයව බදාගත්තේ, මුතුමැණිකේ දෙස බලමිණිය.

හිමියා වෙනත් ගැහැනියක්ව තුරුලට ගත් අසැබියෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ අසම්මතය නලියන්නට ගත්තේ පෙරට වඩා තිවාරවය. ඇගේ හිතේ ගැස්මත් වේගවත් වුනේය. දැන් වටපිටාව සැකසි හමරාය. තවත් කාලය අප්තේ හැරිම අපරාදයක්ය. "මෙහෙවු සැපයක් අයේ කොහේ..." මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ ඉදිරි කය සොහොයුරියගේ පිටවතට කිට්ටු කොට, ඇය ජයතුගේ පිටවතේ තම ඉදිරිපස කය දැවටුවේය.

"ආහ්...හ...ම්.....මේ...." දෙනන හා ගැබ ජයතුගේ උණුහුමටත්, නිතඹට හා පිටවතට දැණෙන සේතුවාගේ උනුහුමත් ඉහිලිය නොහැකි තැන රංමැණිකෙට උනුහුම් කෙදිරියක් පිටවුනේය. මෙනුවක් කයට හුරු එක් පුරුෂ උණුහුමක මිහිර පරයා, රංමැණිකෙගේ ගත පුරුෂයන් දෙදෙනෙකුගේ උනුහුමෙන් කිති කැවී ගියේය. ඇගේ නහරයක් නහරයක් පාසා ඒ අසම්මත නැවුම් මිහිර ගලා ගියේ, ජයතුගේ හා මුතුමැණිකෙගේ කය වටා ඇගේ දැතත් ඉබේටම වෙලෙමිණිය.

"අපේ අක්කට ඉවසුම් නැතුවැයි..?" සොහොයුරියගේ ගිනියම් කෙදිරියෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් හිරිවැටී ගියේය.

"ආ...හ්..... හ....ම්...." දැණෙන මිහිරේ තිව්‍යාරත්වය නිසාවෙන් රංමැණිකෙට වදන් ගලප ගන්නටත් බැරිය. පිරිමිණි දෙදෙනෙකුගේ උනුහුමෙන් දැණෙන පහස එතරම් වලක්කය. හිතට දැණෙන අසම්මත බව ගිණියමිය. පිටවතට දැණෙන උණුහුම මදියැයි සේතුවාට කියන්නටත් ඇයට හිතක් නැත. එබැවින් ඇය ජයතුගේ දෙනොලත සිපගනිමින්, නිතඹ මඳක් තදින් සේතුවා දෙසට තෙරපුවේ, තම හිත ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"අවසර.. මේ.., කමක් නැතුවැයි..." ඇයගේ අවැසිය සේතුවාට දැණින. ඔහුගේ හිතේ හික්මීමත් දැන් හීනය. එහෙත් පුරුද්දට ඔහු ඇගේ අවසරය පැතුවේය.

"ආයේ.. අවසර ඕනෑතේ නැතුවා.... උඹේ මණාපයක්.." ඉබ්බා දියේ දැමුවා වැනිය. ඉබේටම ඇගේ මුවෙන් ඒ වදන් පෙළ ගිළිහුනේ කෙදිරියෙන්ය.

ලැබුණ අවසරයෙන් හිත ඉපිළ ගිය සේතුවා, ඇගේ නිතඹට තම යටි කය හොඳ හැටි හේත්තුකරමින්, ඇගේ ගෙළ දෙපස සිපගත්තේ උමතුවෙන්ය. එහෙත් ඒ සිප ගැන්ම පැවතුනේ මිණිත්තුවක්ය. සේතුවා ඇගේ කොඳු ඇට පෙළ දිග තම දිවත ඇගේ නිතඹ වෙතට ගෙන ආවේය.

"ආ...හ්..... අම්මේ ඉන්ට බැරුවා..." සේතුවාගේ දිවත කොඳු ඇට පෙළ දිග පහතට එන මිහිරෙන් රංමැණිකෙගේ කය සලිතව ගියේය. එබැවින් ඇය මෙනුවක් ග්‍රහණයට ගෙන සිටි ජයතුගේ දෙනොලත නිදහස් කොට, සේතුවා දෙසට හැරුනේ, දිවියේ ප්‍රථම වරට සේතුවාගේ දෙනොලත, දැනුන මිහිරේ උමතුවෙන් සිපගනිමිණිය.

මුතුමැණිකේ මඳක් නිහඬව තිදෙනා දෙස බලා සිටියේ අහිතකින් නොවේය. පුරුෂයන් දෙදෙනාගේ දෙනොලත මාරුවෙන් මාරුවට සිපගනිමින් කාමුකව හැසිරෙන සොහොයුරියව දැකුම නෙතට මණරමිය. හිතට ගිනියමිය. ගැඹිණි බව නිසාවෙන් ඇයට මුල් තැන දිය යුතුය. පුරුෂ උමතුවෙන් ඇය පරිස්සම් කළයුතුය.

"බඩ ගෙඩියක් එක්ක හිටගෙන ඉන්ට අමාරුවක් ඇති එකේ මේ..., නරක යැයි ඩිංගක් වැල්ලේ දිගා කරගෙනම දෙන්නයේ වලත්තකම නිදහස් කෙරුව නම්.." මුතුමැණිකේ සිතුවේ සොහොයුරියගේ පහසුවය. පුරුෂයන් දෙනාගෙන් සොහොයුරියට පරිස්සම්, එහෙත් තරමක මුරණ්ඩු බවක්ය.

"සුදුමැණිකේ මනාපැයි මේ..., අක්කංඩිට... මේ.." ඇයගේ හිත ජයතු දන්නේය. එහෙත් රංමැණිකේ ඉදිරියේ අධි අසංවර වෙන්නට ඔහුට එක් වරම නොහැකිය.

"ආයේ අහනවා..., මොන නඟාද අකැමැති.. එකුස උපං අක්කංඩි මේ..., මේ... දෙනෙක්ගෙන් සල්ලන් වෙනවා දකින්නට.."

"මං හිතුවුවේ මයෙන් කියලා..." ජයතු සිතුවේ වෙනයම් අසම්මත කමක්ය.

"හෙවුව වලත්ත හිතක් නැත්තම්..., එකුස උපං අක්කංඩිගේ සැපේට මයේ මිණිහව දෙනවැයි..? දැන් ඉතිං ආයේ අක්කා නගෝ කියලා වෙනසක් මොකට.. දෙන්නව ඕන, ඕන හැටියට නමලා ගන්නවා මිසක්කා.."

"ආහ්... අක්කා නගෝ දෙන්නව එක මිනිහෙක්ට පුදුවු උඹ වලත්තියක්..." ඒ අසම්මත, අසැබියෙන් රංමැණිකෙගේ හිතත් ගිණියම් වුනේය. එබැවින් ඇය ජයතුගෙන් නිදහස් අනෙක් තත්ප්පුව මත මුවෙන් දහකරනා සේතුවාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේය.

එක් ගැහැණියෙකු හමුවේ පුරුෂයන් දෙදෙනෙකුගේ මේ හැසිරීම දඩබරය. දෙදෙනා ඇගේ දෙනන මුවෙන් සතපන්නෙ තරඟයට මෙන්න. එයින් සොහොයුරියගේ මුවෙන් නික්මෙණ කෙන්දිරිය උනුහුම්ය. මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන, මුතුමැණිකේ හිමියාගේ ලිඟුව මුවට ගත්තාය. ඒ තම මිහිර ගැන සිතාම නොව, හිමියාගේ හිතේ ඉපිළෙන අසම්මත සතුට ගැනත් හිතාය.

සේතුවාගේ හා ජයතුගේ තන් ඉරිල්ල දෙවිදියක්ය. සේතුවා සුමට හා ලෙංගතුය. ජයතු දරදඩු හා මුරණ්ඩුය. ජයතුගේ අනසකේ ඇති පියයුරුව තැලෙන මිරිකෙන ප්‍රමාණය වැඩිය. සේතුවාගේ අනසකේ ඇති පියයුරුව මෘදු සම්භාවනායේය.

දෙදෙනෙකුගෙන් දැණෙන මේ වෙනස් බව රංමැණිකෙට තවත් ඉවසිය නොහැක. "දෙන්නෙක් එක්කාසුව තන් ගෙඩි දෙකට සැපේ" දෙනනට වඩා ඒ මිහිර විදින්නේ හිතය. දැණෙන මිහිර කියාගත නොහැකි කමෙන්, රංමැණිකේ දෙපා පළල් කළේ පුරුෂයන් දෙදෙනාට තම අවැසිය දැණෙන්නටය.

ඇගේ ඇවැසිය දැණුන සේකුවා, හිස ඇගේ දෙපා අතරට ගෙන ගියේය. එවිට ජයතු තම ලිඟුව ඇගේ මුවට කිට්ටු කළේය. සේකුවා දිවන යෝනී දෙනොල මත තබන විට, ජයතු ලිඟුව ඇගේ මුවට ඇතුල් කළේය.

"ආහ්... මයේ අම්මෝ... ඉවසුම් නැතුවා... ඉවසුම් නැතුවා..." රංමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නේ දිවතෙන් යොනියටත්, මුවට ලිඟුවෙනත් ලැබෙන පහසු නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ "මං දැන් පිරිමි දෙනෙක්ට මැදිව" යැයි හිතේ කැකුරෙන අසම්මත මිහිරය. පොදු හැඟුණු හිතේ සැඟව ඇති වලත්ත කමය. එබැවින් ඇය දැස තදතින් පියා ගනිමින්, දැන වැලි තලාවේ ගසමින් කෙදිරි නැඟුවේ ඒ මිහිර හිත්සේ දරාගන්නටය.

සොහොයුරියගේ, මේ කාමුක කෙදිරියෙන්, මේ කාමුක උමතුවෙන්, මුතුමැණිකෙගේ හිතත් ගිනියමිය. අසම්මත කමෙන් ඉපිලය. ඉවසුමෙන් ඇයට තවත් ඉන්නට බැරිය. "ආයේ අම්මා එක්ක හිටිය එකේ... අක්කංඩි එක්ක හිටියා කියලා මොකැයි වෙන්තේ" ඒ අසම්මත හිත මුතුමැණිකෙගේ ඉහ මොලත් ගිණියම් කළේය.

අහඹුවෙන් ලැමැදට දැණුන පහසු මණරමිය. කිසි දිනක විඳ නොමැති මිහිරක්ය. ලයාන්විතය. සුමටය. එය සේකුවාගේ හා ජයතුගේ නොවන වගත් විඳ ඇති පළපුරුද්දෙන් රංමැණිකෙට තහවුරුය. එසේ නම් ඒ කවුද...? තවත් ඉතුරුව ඇත්තේ එකුස උපං සොහොයුරිය පමණක්ය.

මිහිර කුමක්දැයි කියා අවබෝද වෙත්ම, රංමැණිකෙගේ හිත කිරි ගැසි ගියේය. ගැහැණියක් තවත් ගැහැණියක් සනහන සමලිංගික වලත්තකම අඛිභවා ගිය, එකුස උපං සොහොයුරියන් දෙදෙනෙකුගේ අසම්මතයෙන් ඇගේ ගත සලිතව ගියේය.

"ආ...හ්.... මයේ න...හා.... මට ඉන්න බැරුවා... මට ඉන්න බැ..රු..වා.." සමලිංගික පහසු හිරිකිතක් උවත්, මේ දැනෙන අසම්මත මිහිරෙන් මිදෙන්නට දැන් ඇයට හිතක් නැත. දැණෙන දැණෙන මිහිර සුළුට නැත. රංමැණිකේ සොහොයුරියගේ හිස ලැමැදට තෙරප ගත්තේ, පුරුෂයන් දෙදෙනෙකුගෙන් හා ගැහැණියෙක්ගෙන් ලැබෙන මිහිරෙන් උමතුවය.

සොහොයුරියන් දෙදෙනෙකුගේ සමලිංගික ඇසුරක්ය. පුරුෂ යටි හිතක ආශාවේ සැඟව ඇති පොදු වලත්ත සිහිනයක්ය. මේ අහඹුව ජයතුට විශ්වාස කළ නොහැක. එහෙත් ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ රංමැණිකෙගේ ඒ නැබුරුව නොව, තම බිරිඳගේ ඊට ඇති වලත්ත කමය. "මේකී පට්ට වලත්තියක්" ඔහුට බිරියව පෙනුනේ කාම දෙවභනක් ලෙසටය.

සේතුවාට නම් මුතුමැණිකෙගේ හා ලොකුමැණිකෙගේ මේ වලත්ත කම දැක හොඳ හැටි හුරුපුරුදුය. වෙනසකට ඇත්තේ මෙදින එකියක් ගැබ්බර විම පමණක්ය.

"අපේ අක්කකා මයේ මෙහෙවුවට කමැත්තක් නෑ නොවෑ...?" කෙදිරියෙන් මුතුමැණිකෙට ඒ ගැන සැකයක් නැත. එහෙත් ඇයව අවුස්සා ගත යුතුය.

"ආ...න්... උඹ වලත්තියක්..., මිණිහට මාව පංගරාතු කොරා මදිවට..., මාව ඒ තිරිසංකමටත් පොළබව ගත්තා... ආ..න්... දැන් නම් මට ඉවසුම් නැතුවා.."

මිහිර නැගෙන්නේ කොතනින්ද..? මිහිර දැණුනේ කොතනටද..? රංමැණිකෙට හිතාගත නොහැක. මුළු වතම එකම මිහිරකින් තෙපුල් දෙන්නේය. ලිඟුවක් ඇතුල් නොවිම, යෝනී පත්ල එක පිට එක වැදෙන අකුණු සැරෙන් පුරුරු ගසන්නේය.

"මයේ අක්කේ.. මං වයේම තෝත් පට්ට වලත්තියක්.." මුතුමැණිකේ ඇගේ තන් පුඩුවක් සිංව විකුවාය.

රංමැණිකෙට මේ මිහිර විදින්නට ලැබුණේ මිණිත්තු හත අටක් පමණය. මුළු ඇගම එකම මිහිරකින් නලියන්නට ගත්තේය. ලේ ධාතුව හිරිය රැගෙන නහර පුරාවට හැල්මේ දිවුවේය. දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු සේ මද වේලාවක් ඇගේ කය වෙවුලුම් කෑවේය. අසම්මත පළමු පහසෙන්, ප්‍රථම සුරාංතය රංමැණිකේ ලැබ ලැබගත්තාය. මේ මෙතුවක් ඇය විදි සුරාංතයේ ඉහළම සැපතය. ඇඟටත් පණක් නැති සේය.

එහෙත් ජයතුගේ හා සේතුවගේ උමතුව තවමත් එහෙමමය. පෙරට වඩා මුරුණ්ඩුව හා දරදඩුවය. එබැවින් ජයතු හා සේතුවා බියක් සැකක් නැතුවම මුතුමැණිකෙට බිම පෙරළ ගත්තේය.

හිමියාගෙන් හා සේතුවාගෙන් දැනෙන මිහිර මණරමය. දෙදෙනාගේ දිවතෙන් කයේ තෙත් නොවුන තැනක් නැති තරමය. දෙදෙනා මාරුවෙන් මාරුවට යෝනියට හා ගුදයට ලිඟුපහර දෙන අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් දැන් ගිනියමය. හිත මේ මිහිරෙන් උමතුය

"ආන් මයේ දෙයියෝ... මට ඉවසුම් නැතුවා.. මට ඉවසුම් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙටත් හිමියාගෙන් හා සේතුවාගෙන් ලැබෙන දඩබ්බර පහස දහා දොලොස් මිණිත්තුවකට වඩා ඉවස ගත නොහැකි වූවාය. මෙතුවක් කල් දැක්ක හීනය සපතකොට ගන්නට දැන් වේලාව පැමිණි වග මුතුමැණිකෙට දැණුනාය.

"වෙන්ටැයි යන්නේ..?" මුතුමැණිකෙගේ දෙපා පළල්කොට ලිඟුපහර දෙන සේතුවාට මුතුමැණිකෙගේ මේ කෙදිරිය දිරියක්ය.

"ආයේ අහනවා... පුපුරු ගහනවා.." ජයතුගේ දරදඩු දැනට හසුව ඉන්නා මුතුමැණිකෙට ගැලවුමක් නැත. මුවේ ලිඟුව කරනා දාංගලය ඉවසුම් නැත.

"මොකක්...?" සේතුවාත් දැන් මාණාප මැගේ අසංවර අසැබි බවටය. එබැවින් වේගවත් ලිඟු පහරවල් පහා හයක් යෝනියට නිදහස් කළසේතුවා, මඳක් වේගය අඩුකොට ගත්තේ වෙනසකට කැමති ඇගේ මිහිර වෙනුවෙන්ය.

"මයේ විච්චිය... දෙයියෝ මයේ විච්චිය... ආ...හ්..." ඊලඟ පිම්ම පණින්නට ඉවසුමක් නැතත්, දෙදෙනාගේ දරදඩු බවෙන් මුතුමැණිකේ හිරවෙලාය. නිදහස් වෙන්නට නම් කරන්නට ඇත්තේ එක් දෙයක්ය.

"උග්..." ලිඟු හිසට වැදුන දත් පහරේ සියුම් වේදනාවෙන් ජයතුගේ බැඳීම ලිහිල් වුනේය. එබැවින් ගැමිමක් ගෙන මුතුමැණිකේ සේතුවාව පසෙකට තල්ලු කළේය. ලද නිදහසෙන් කය කෙළින්කොටගත් මුතුමැණිකේ, ලිඟුවන් දෙක දැනට ගෙන, "දැන් නම් මෙහෙවුවට ඉවසුම් නැතුවා" ගිණියම් රත්පැහැ දැසින් ඔවුනගේ දැස දෙස බැලුවේය.

"ආයේ කොයි හැඩට කොහොමද කියනට මං දන්නේ නැතුවා.. ඒත් මට කොහොමෙන් හරි මුණ දෙන්නව මයේ දෙපැත්තට එකවිට ට ඕනෑ...." මුතුමැණිකේ ලිඟුවන් දෙකම එක විට පෙරසම ගැසුවාය.

ගැහැණියගේ වලත්ත කමේ උපරිමය මෙයය. පුරුෂයන් දෙදෙනාම මෙතුවක් අත් නොවිඳි අසම්මතයක්ය. "විච්චියටයි, පුක් බෑවටයි එක විට" මුතුමැණිකෙගේ ඉල්ලීමෙන්, සේතුවාගේ මෙන්ම ජයතුගෙන් ඉහ මොළක් ගිනියම් වුනේය.

තිදෙනාගේ උමතු පොරබැඳීම දෙස රංමැණිකේ බලා සිටියේ පුද්ගමයෙන්ය. හිතක් පපුවක් නැතුව පුරුෂයන් දෙදෙනා ගැහැණියව ඒ පහසු හැඩතලයට නම්මා ගන්නට දරන වෙහෙස ඉමහත්ය. එහෙත් යෝනියට ගුදයට ලිඟුවන් දෙකම එකවිට ඇතුල් කරන්නට පහසු ඉරියව්ව සොයා ගැණීම පහසු නැත. දෙතුන් මිණිත්තුවක් පුරුෂයන් දෙදෙනා දැරුව වෙහෙස අසමත්ය.

පුරුෂයන් දෙදෙනාගේ අසමත් බවට මුතුමැණිකෙට සියුම් තරහවක්ය. ජයතුව වැල්ලේ පෙරාලාගත් මුතු මැණිකේ, ඔහුගේ ලිඟුවට යෝනි පහත් කොට, නිතඹ සේතුවාට පා දන නමා ගත්තේ "මයේ අමාරුව හිතන්ට එපා" යැයි කියමිණිය.

මේ අසම්මතය පොදුවක් නොවුනත්, නිතඹත් යෝනියත් දෙකම පානා ගැහැණු බහුතරයකගේ මේ අසැබිය සිහිණයක්ය. මුතුමැණිකෙගෙ සිහිනය මෙදින මල් එළ දරාය. හිමියාගේ ලිහුව යෝනිය ඇතුලත තිබියෙදී සේතුවාගේ ලිහුව ගුදයට රිංගන අපුරුවෙන්, මුතුමැණිකෙගේ හුස්ම පොදත් මොහොතකට නතරවය. ප්‍රථම වරට විදිනා මේ අසම්මතයෙන් දැනෙන මිහිරද නිමක් නැත.

"මයේ අම්මෝ... ඉවසුම් නැතුවා... මට ඉවසුම් නැතුවා.." දැණුන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ කෙදිරි නැගුවේ, දියට බරව ඇති අතු රිකිල්වල බාගෙට ඉදිව්ව කොළත් කම්පාවෙන් දියමතට වැටෙන තරමෙන්ය.

ජයතුගේ මෙන්ම සේතුවාගේ මුරණ්ඩු කමත් මේ වලත්ත කමෙන් ඉපිලය. එහෙත් සිටින ඉරියවුව නිසාවෙන් වේගයෙන් ලිහුව සොළවන එක සිතුව තරම් පහසු නැත. ලිහුව ඉවතට පණින්තට තියෙන ඉඩ කඩ වැඩිය. එහෙත් මේ ඉරියවුව හුරුවෙන්තට ඔවුනට වැය වුනේ හත් අට මිණිත්තුවක්ය.

මේ දසුන් පෙළෙන් රංමැණිකෙගෙ හිත දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්ස්‍යයෙකුගෙ මෙන් ගැහෙන්නේය. මිණිසත් බවේ මෙතරම් අසම්මත, වලත කමක් රංමැණිකේ මේ දකිනවමය. ඇයට විශ්වාස කළ නොහැක්කේ..., යෝනියටත් ගුදයටත් එකවර ලිහුවන් දෙකක් ඇතුල්කරගත්, මේ ගැහැණිය තම එකුස උපං සොහොයුරියම දැයි කියාය. එහෙත් එක් සුරාංතයකින් පුණ්‍ය කාලය ගෙවුව ඇගේ හිතත් මේ අසම්මත දැකුමෙන් නැවතත් කෙමෙන් අවදි වෙන්නේය.

යටව ඉන්න නිසාවෙන් ජයතුගේ ලිහු පහරේ තදැති බව මෙන්ම, වෙගවත් බවත් යෝනියට අඩුය. එහෙත් ඉහළ සිටින සේතුවාට නම් හිතේ හැටියට ඇගේ ගුදයට ලිහු පහර දෙන්නට හැකිය. මේ මිහිර මුතුමැණිකෙට අපුරුය. ජයතුගේ ලිහුව යෝනියෙන් ඉවතට ඇදෙන විට, සේතුවාගේ ලිහුව ගුදයට රිංගන්නේය. සේතුවාගේ ලිහුව ගුදයෙන් ඉවතට ඇදෙන විට, ජයතුගේ ලිහුව යෝනිය ඇතුලට රිංගන්නේය. දෙදෙනාගේ වේගයන් වෙනස් නිසාවෙන් හත් අට සැරයකට වතාවක් ලිහුවන් දෙකම එක විට ඇතුළු වෙන්නේය. එකටම එලියට එන්නේය. වෙනස් බවෙන් දැණෙන මිහිර මුතුමැණිකෙට ඉවසිය නොහැක. "ආ...හ් මයේ දෙයියෝ.. ඉන්ට බැරුවා.."

මුතුමැණිකේ මේ විදින්නේ දිවියේ මෙතුවක් විදී ඉහළම සතූටය. ඉහළම මිහිරය. "ආහ්... මයේ දෙයියෝ... ඉන්ට බැරුවා මයේ දෙයියෝ ඉන්ට බැරුවා" පුරුෂයන් දෙදෙනෙකුට එක විට ගුදය හා යෝණිය පෑ ගැහැණියකගේ වලත්තකමෙන් ඇගේ හිත ඉපිලය.

ගතට හා හිතට එකවිට දැණෙන මේ මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන්, මිණිත්තු දහයක් ගෙවෙන්නටත් පෙර මෙදින මුතුමැණිකෙගේ සුරාන්තය අත ලඟය. " වෙන්ට යන්නේ මයේ දෙයියෝ මට වෙන්ට යන්නේ" මුතුමැණිකෙගේ ගුද පත්ල හා යෝනි පත්ල අකුණු සැරෙන් නලියන්නට ගත්තේය.

"මයේ මැණිකෙට වෙන්නට කිට්ටුව යැ.." සේතුවාගේ හඬ ලයාන් විතය.

"ඔවු මයේ දෙයියෝ ඔවු... ඉවසුම් නැතුවා..., ඉවසුම් නැතුවා.."මුතුමැණිකේ හැකි තරම් වෙර ගෙන ගුදයත්, යෝනියත්, තටඹා හකුල ගත්තාය.

"එහෙනම් ඩිංගක් සැරට බලන්ටෙයි.." ජයතු හිතේ දිරිය ඉහට ගත්තේය.

"සැරටම... මයේ දෙයියෝ ආ....න් පතුරු ගැහෙන්ටම...."

දෙදෙනාගෙම වෙගවත් බවෙ උපරිම මිහිර වින්දේ මුතුමැණිකෙය. ඇයට තවත් මිණිතුවකට වඩා ඒ මිහිර ඉවසගත නොහැකි වූවාය. ගුදයෙන් හා යෝනියෙන් නැගි පරම රමණීය මිහිරෙන් ඇය මෙතුවක් දිවියේ ලද උපරිම මිහිරැති සුරාන්තය මෙවලේ ලැබ ගත්තාය. මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් නොදැනීම ඇයට දෙතුන් විටක මුත්‍රාත් පහා වූවාය.

සැදෑ කරුවල හීණියට හේන් ඉස්මත්ත සිප ගන්න විට, දෙතුන් හෝරාවක දිය කඩිත්තේ මිහිර විද අහවර සිවු දෙනාම හේනේ පැලට ගොඩ වූහ. සිවු දෙනාගෙම හින් ප්‍රිතියෙන් ඉපිලය. ගත හිත මිහිරෙන් ඉපිලය.

ගැබ්බර රංමැණිකෙගේ මුහුණ වෙනදාට වඩා මෙදින සතුටෙන්ය. ජයතුගෙන් දෙවරක්, සේතුවාගෙන් තුන්වරක්, පළමු ශුංගාරයෙන් ලද සුරාන්තයත් කැටි වූ සුරාන්ත හයකින් ඇගේ යෝනිය තවමත් කැලතුමෙය. සේතුවා කෙරෙහි මෙතුවක් නොදැනුන ලෙංගතු බවෙන් ඇගේ හිත මෙදිණ ඉපිලය.

"එහෙවුවේ රහේ තරම දැනෙන්ට වරක් විදින්ටම ඕනැ.." පළමු වරට විදි අසම්මතයෙන්, මෙතුවක් ඇගේ හිතේ ඇයටත් හොරෙන් සැඟව සිටි අසම්මත ආශාවන් දැන් අවදිවය. ඇයට අසම්මතයේ රසය දැන් දැනී, හිත අවැස්සි අහවරය.

මුතුමැණිකෙට නම් මෙදින ඇවිදගන්නටත් තරමක් අපහසුය. යෝනිය මෙන්ම ගුදයත් විකසන තබර පියුමක් මෙන් රත්පැහැතිය. ඇය විදි සුරාන්ත හතරම වින්දේ, ජයතුහා සේතුවාගේ එකතුවෙන්, ගුද හා යෝනි එකවිට සංසර්ගයෙ මිහිරෙන්ය. මාරුවත් මාරුවට ලිඟ දෙක රිංගුව මිහිරෙන් ගුද සිදුර මෙන්ම යෝනිය තවමත් හිරියෙන්ය. තම වලත්ත කමෙන්ම ඇගේ හිත ඉපිලය.

ජයතු හා සේතුවාටත් මේ අත්දැකීම මණරමිය. එක් ගැහැණියකට දෙදෙනෙකු එකතුව මුරණ්ඩුව පෑ අසම්මතයෙන් ඔවුන් දෙදෙනාගෙම හිත් ඉපිළිය. එකුස උපං සොහොයුරියන් දෙදෙනාවම එක තුරුලට ගත් උමතු වෙන් ජයතුගේ හිත දැන් ගිනියම්ය. මව හා දියණියන් දෙදෙනාව තම තුරුලට ගන්නට හැකි වූ සතුටෙන් සේතුවාගේ හිත මෙදින තරමක ආඩම්බරයෙන්ය.

එහෙත් මෙදින සේතුවාට වඩාත් දැණුනේ රංමැණිකේ පහසය. ගැබ්බර ගැහැණියකගේ හිත සැනසුව සතුටය. මුවෙන් එළි නොබැස්සත් සේතුවාගේ යටි හිතේ සතුට නම්, රංමැණිකේ කුසේ සිටියෙදින් ලොකු මැණිකේ හා එකතු වීමත්, මෙදින ඒ කුසේ හිටි දියණිය ගැබර වූ විට ඇය සමහත් එක්වීමට හැකි වූ අසම්මතකමය.

මුතුමැණිකේ ලත්තැරුම පත්තු කොට හේන් පැලේ අඳුර මකාලුව බැවින් සේතුවාගේ හිත අඳුරෙන් වෙළි ගියේය. රෑ වෙන්නට කිට්ටිය. වලවුවේ මෙහෙයට දැන් යායුතුය. "අවසර.. යන්ට ඕන කමට මේ අද යන්නේ" සේතුවා මෙදින කරත්තයට නැග්ගේ හිතකින් නොවේය.

මුතුමැණිකෙට මෙන්ම රංමැණිකෙටත් මෙදින සේතුවා නැති පාළුව, ඔහු කරත්තයට නගින්නට පෙරම දැණුනේය. "පුළුවන් කමක් තිබෙත් අපේ අම්මට කියලා උඹ ආයෙම වරෙන්" මේ රංමැණිකෙගේ හිතේ සේතුවා කෙරෙහි මෙදිනම පහළ වූ දුකය.

"එහෙමයි....." සේතුවා හිස පහත් කළේ ගරුසරුවටය.

"ආයේ මටත් ගරුසරුව ඕනැන්නේ නැතුවා.." ඇය දැසට නැඟී කඳුල ඔහුට හොරෙන් පිසද ගත්තාය.

සේතුවා නැඟී කරත්තය හේන මාණයෙන් නොපෙනී යන තෙක් බලා සිටි මුතුමැණිකෙත්, රංමැණිකෙත් පැල තුලට ආවේය. කරත්තයේ ගෙඹි හඬ මැකියත්ම ජයතු නම් ඉතිරි වූ රා ගොට්ටත් ගෙන පිලේ ඉඳගත්තේය. රංමැණිකෙට මෙදින රූය හේනේ පහංකරන්නට සිතූන නිසාවෙන් මුතු මැණිකේ සිතුවේ හාල් හුන්ඩුවක් ලිප තබන්නටය.

"දැන්නං ඇගේ ඇඳුමක් තියාන ඉන්ට හිතෙන්නේ නැතුවා.., හිත වලත්තකමට පැරිලා" රංමැණිකේ හෙන් ලිප අසල උස් බංකුවක ඉඳගත්තේ, බත් මුට්ටිය ලිප තැබුව මුතුමැණිකේ අසලින්මය.

"එහෙනම් අපේ අක්කටත් හෙලිකොටාවෙන් ඉන්න සැපේ දැණිලා..."
මුතුමැණිකෙට සොහොයුරියගේ හිත ගැන නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ආයේ අහනවා.. හිතට මොකද්දො වයේ එහෙම.." ඒ හිත කියන්නට රංමැණිකෙටත් වැටහෙන්නේ නැත.

"එහෙවුවට ඉන්නකොට නිකන් කිතියක්, කිතියක් වයේද..?" බත් මුට්ටියට තුන්වරක් වැඳී මුතුමැණිකේ ඵලවලු කිහිපයක් ලඟට ගත්තාය.

"මේ.., හිතට වලත්කම වයේ දැණෙන්නවා" ඇයත් මුතුමැණිකෙට පැවේ සිනහවක්ය.

"හෙලිකොටාවෙන් ඉන්ට හිතෙනවය කියන්නේ.. හිතේ හැංගිව්ව වලත්ත කමක් තමා.." මුතුමැණිකේ ඵලවළු කිහිපයක් පිළිවෙලක් කොට ගත්තාය.

"හම්.. ඒක හැබෑව.. මේ..., එහෙවුවට ඉන්න කොට නඟාටත් එහෙම දැණෙනවැයි..?" දැණෙන හැඟීම ඇයට තවමත් නැවුම්ය. ඇය මේ පිරික්සන්නේ එය පොදුවක්ද දැයි සැක හැර ගන්නටය.

"ආයේ අහනවා.. මං ඉතිං කවදත් මණාප එහෙවු වලත්තකම වලට නොවැ" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් සිහිට එලවලු දෙක තුනක් කපා ගත්තාය.

"මං අද නොවැ උඹේ එහෙවු වලත්තකම හරියටම දැක්කේ" ලිඟුදෙක එක විට ගුදයටත් යෝනියටත් නැගෙණිය බස්ස ගත්ත අපුරුව සිහිව රංමැණිකෙගේ හිත මෙවලෙන් තිගැස්සිණ. ඇයට උඹ යැයි කියවුනේ ලෙංගතුව නිසාවෙන්ය.

"මේ.., අපේ අක්කයෙන් දෙයක් හංට සත්තම කියනවැයි..?" මුතුමැණිකේ පිළිවෙලක් කරගත් ඵලවලුව ඇතිලියකට දැමුවාය.

"ආයේ මොනැවැයි දැන් මට නඟාගෙන් හංගගන්ට ඇත්තේ.."

"මේ.. අර වෙලාවේ මයෙන් උන දේට අපේ අක්කා අහිතක් හිතැවුණේ නැ නොවැ..?" මුතුමැණිකෙටත් එය කෙලින්ම අසන්නට බැරිය.

"අහිතක් හිතුවේ නැතුවා... ඒත් මොකක්දෝ හුරු නැති කමක් දැණුනා. මේ... නඟාට මේ.. එහෙම දැණෙන වැයි..?" මේ මුතුමැණිකෙගෙන් ඇයත් අසන්නට හිටි පැණියක්ය. හිතේ ඇති දෙයක් කියන්නට වෙලාව එනතෙක් ඉවසුමෙන් ගෙවුව හෝරා කිහිපයක්ය.

"සත්තනම් මට මේ..., හෙවුවෙන් හිතට ගිනියමක් නැතුවත් නෙමෙයි.." මුතුමැණිකේ පෑවේ විලිබර සිනහවක්ය.

"උඹ වලක්කියෙක් වෙලා නෙව..?" රංමැණිකෙගේ හිත ඒ පිළිතුරෙන් හිරිවැටී ගියේය. එහෙත් තම හිත හංගාගෙන ඇය පෑවේ සිනහවක්ය.

"අපේ අක්කට මේ.. දැණුනේ නැතුවැයි..?"

"නොදන්නා කියලා මුසාවක් කියන්නත් බැරුවා.. ඒක මේ..., වෙනස් නොවැ" රංමැණිකෙත් හිතට දැණුන දේ මෙවලේ සහව නොගත්තාය.

"එහෙනං මෙතුවක් නොකැයුව දෙයක් මං කියන්නෙයි..? හැබැයි එයැයිගේ කණේ ඩිංගක්වත් තියනවා එහෙම නෙමෙයි ඔන්.." මුතුමැණිකේ ජයතු අසලක නැති වග සැක හැර ගනිමින් ඇය සලින්නම ඉඳ ගත්තාය.

රංමැණිකෙට ඇය කියන්නට යන රහස ගැන දහසක් දේ සිතූනාය. සැකයක් නැත, මේ කියන්නට යන්නේ ඇය ජයතුට හොරහිං සමලිංගික පහසක් විඳි වගය. ඇය කවුරුද..? මුතුමැණිකේ හිතේගී දන්න කියන හැඟුණු රූප පෙළක් රංමැණිකෙගේ හිතේ ඇඳින. රංමැණිකෙගේ හිත එක් ගැහැණු රූපයක් මත නැවතින. පවුල් දෙක අතර ඇති එක්කාසුව හා විශ්වසය මතිං ඒ සඳා ලගය.

"මේ... සේතුවයි මමයි අපේ අම්මයි.. අපි දෙතුන් දෙනාත් මේ.. " මුතුමැණිකේ ඒ වග කීවේ මුව වසාගත් සිනහාවෙන්ය.

"මොකක්..?" රංමැණිකෙට අසුනෙන් නැගිටුනේ ඉබේටමය. ඇයට එය විශ්වාස කරන්නටත් බැරි අසම්මත කමක්ය.

"හම්.. එවලෙට එවුවා මෙවුවා ඩිංගක් ඉබේටම අපි දෙන්නා අතරත් වෙන්වා" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ හිතේ බර මඳක් සැහැල්ලු කළාය.

"මට විශ්වාස කරන්නත් බැරුවා..., මේ.. දියකඩිත්තෙදී අපි දෙන්නා අතර උනාටත් වඩා යමක් එහෙම..?"

විඳ නැතත්, සමලිංගික ඇසුරේ බැඳියාව, එය වෙන අයුරු, ඇය නොදන්නවා නොවේය. එබැවින් ඇයට තුන්කොන් ඇසුර අමතකව ගොස්, හිතට දැණුනේ මවක හා දියණියකගේ අසම්මත කමය. එහෙත් මව සහා දියණියක් අතර එවන් ගැඹුරක ඇසුරක් ඇතැයි ඇයට තවමත් හිතන්නට බැරිය.

"හම්.... ඊට වැඩි යමක්.." එහෙත් මුතුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"මේ..., මේ... දෙන්නා මාරුවටත් මේ... දිවෙන් හෙම..?" ඒ අසම්මතකමෙන් ඇයගේ ඉහ මොළත් රත්වෙන්ට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා.. සේතුවා ඕනෑත්නෙම නැතුවා.."

රංමැණිකෙගේ හිත කිතිකැවී ගියේ මිහිරකින් නොවේය. ඇයට මව හා සොහොයුරිය එලෙස සිටින අයුරු මැවී පෙනුන විට හිතට දැණුනේ ගුප්තභාවය. පවුලේ නොහොඹිණා කමක්ය. එහෙත් ඇයට මෙවලේ එහි වරදක්ද නොපෙනුනාය.

"දෙන්නව තියන්ට වටින්නේනේ නෑ නොවෑ.. කොයි කාලේ ඉඳං වයේ..?" ඇයට ඇත්තේ නොපහං සිතුවිල්ලක් නොව, එවැන්නක් ඇදහිය නොහැකි කමක්ය.

මුතුමැණිකේ එහි පටංගැන්ම හා එහි ඇති වූ දියණුව සැකෙවින් උවත් මිහිරෙන් සොහොයුරිය හමුවේ හෙළිකළාය. එලෙසම තුන් හතර මසක සිට මවගේ ඒ ආශාව පහව ඇති වගත්, ඇයගේ හිත ආගමට දහමට යොමුව ඇති වගත් මුතුමැණිකේ සොහොයුරියට පැහැදිලි කළාය.

"එහෙවුව ඇහුවම ඇහට දාඩියත් දැම්මා... බත ඉදෙනකම් ඩිංගක් ඇවිදින්ට යංද....?" රංමැණිකේ නැගිට්ටාය.

"එහෙනම් මේ.. ආයේ වංගියක් රා පොල්කටක් නරකක් නැතුවා නෙව.."

මුතුමැණිකේත් පෑවේ සිනහවක්ය.

බැස ගිය රා මතය මද පමණට නැවත එන්නට මුතුමැණිකෙට රා පොල්කටු හතරක් සෑහින. නුහුරු නිසාවෙන් රංමැණිකෙට දෙකක් ඇතිය. ජයතුට නම් මද පමණට වැඩියෙන් මතය ඉහමත්තේ කැකැරෙන්නේය.

"මයේ ඇහටත් ඕං.. දාඩිය උනැවුවා.." මේ රාමතය නිසාවෙන්ය. ඇය මිදුලට බැස හැට්ටය හා ඉහට ඇඳි රෙද්ද ගලවා නිරුවත් වූවාය.

"මෙහෙවුවට..?" රංමැණිකෙට ජයතු දෙසත් නැගෙණිය දෙසත් බැලුනේ සිනාවෙන්ය.

"හෙලිකොටාවට හිතය කියැවුවා නේද..?" මුතුමැණිකේ සොහොයුරිය ලඟට ඇවිද ආවාය.

"මෙහෙවු ඵලිමහනක හිතවුවේ නැතුවා.." ඇයටත් හිතය. එහෙත් තවම විලිබිය අතහැරී නැත.

"ආයෙ මේ හතර මායිමේ... මොකෑ.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ ගැබ්ණි ගවොම හිසෙන් පන්නා දමා ඇයව නිරුවත් කළාය.

රාමනයෙන් හිටි ජයතුගේ ලිඟුව අමුඩය ඇතුලේ කෂණිකව පණ ගැසුවේය. මුහුණේ ඇදිගියේ මණරම් සිනහවක්ය. ඔහුටත් සිතුවේ ඔවුන් හා එක්වෙන්නටය.

"අපි දෙන්නා ඩිංගක් ඇවිදලා එන්නම්.." මුතුමැණිකේ ඵලෙස කීවේ ඔහුගේ රා මනය ගැන සිතා නොවේය.

"එහෙනම් වැඩි ඇතට යනවා එහෙම නෙමෙයි... සතා සර්පයා කියන්න බැරුවා" ඔහු නැවතත් ඉඳ ගත්තේත් අහිතකින් නොවේය.

නිරුවතෙන් දැත පටල ගත් අක්කා නහෝ හේන වට ඇවිද්දේ සතුටෙන්ය. රංමැණිකෙට නම් මේ අත්දැකීම මනරම්ය. කවුරුත් හෝ දකිවියැයි කියා හිතට දැණෙන බිය මණරම්ය. ගතේ සිත බව පරයා, නිරුවතේ සුවයෙන් රංමැණිකෙගේ හිත සිහිං උනුහුමකින්ය.

"මෙහෙවුව මට හිතයක් වයේ..." ඇතින් පෙනෙන අඩ හඳ දෙස බලමිණි රංමැණිකේ කොටයක් මත ඉඳ ගත්තේ පරිස්සමටය.

"වලවුවෙන් ආව දා ඉඳලා මම ගෙවුවේ මේ හීනෙම තමා. එයැයි තමා මට මෙහෙවු ජීවිතයක් දුන්නේ, වලත්ත කම කියන්නේ නරකක් නෙවෙයි කියලා මට කියලා දුන්නේ.." මුතුමැණිකෙත් ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"දැන් මම සතුටුවෙනවා විමලසේනගෙන් ළමයෙක් නොහිටිය එකට. හිටිය නම් මෙහෙවු බැඳීමක් කවදාවත් වෙන්නේ නැතුවා. මෙහෙවු සතුටක්, ජීවිතය කියන්නේ මොකද්ද කියලා මට දැණෙන එකක් නැතුවා. මට දැන් තමා වැටහෙන්නේ ජීවිතය කියන්නෙම වලත්තමටය කියලා" ඇය කීවේ සැබැවින්ම හිතට දැනුන සතුටය.

"සත්ත නම් එයැයි කවදාවත් මයේ එහෙවු සතුටක් අහුරලා නැතුවා...., මාත් එහෙම කරලා නැතුවා.. ජීවිතය තියෙන්නේ විදින්නට.. මං හිතට එන ඒ වලත්ත කම් හංගගන්නේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ තම හිතේ සතුට හා ආශාවන් මෙවලෙ නොසහවා හෙළිකළාය.

"ඒක හැබැව.., දැක්කේ නැතැයි අද... දෙපැත්තටම" රංමැණිකෙට එය සිහිව නැගුනේ සිනහවක්ය. හිතට ගිනියමක්ය.

"ඒක මයේ හීනයක් වෙලා තිබ්බ වලත්ත කමක්.."

"මේ.. සැරට දැණෙන වැයි..?" මේ ගැහැණු හිතය. භාර අවුස්සා දැන ගැන්මට ඇති උනන්දුවය.

"ආයේ හනවා, දෙමෝලෙන් හාල කොටනවා වයේ.., දැණුනේ ඉහ ඉස්මත්තාවටම. ඒ වයේ සැපක් මට මේතුවක් දැණිලා නැතුවා" මුතුමැණිකෙගේ හිත නැවතත් ඒ මිහිරෙන් සලිතව ගියේය.

"මයේ හිතත් දැන් වලත්ත එවුවට කකියනවා.." ඇයට දැන් සොහොයුරියගෙන් හිත හංග ගන්නට අවැසි නැත. හිතේ සියල්ල ඇය හමුවේ හෙළිකරන්නට මෙදින බැඳීම බැඳී හමාරය.

"එක නරකක් නැතුවා.. හිතට එන දෙයක් ආයේ හංගගන්ට ඕන නැතුවා.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත්තේ සැබෑ ලොංගතුවෙන්ය.

"මේ.. දෙයක් කියන්ට එහෙනම් අහිතක් හිතන්නේ නෑ නෙව..?" ඇයට අවැසි අහඹුවෙන් මෙදින පහලවූ හිත හෙළිකරන්නටය. මෙතරම් වේලාවක් මහ සකස ගත්තේ ඒ වෙනුවෙන්ය.

"ආයේ අපි දෙන්නට අහිතක් හිතෙන්ට දෙයක් තියෙයි යැයි.. එක මිනිහෙක්ව බෙදාගත්ත කොට..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"මේ.. මටත් හිතයි මේ... නාගේ පපුපැත්තැව ඩිංගක් අල්ලංට.." ඇය තම සිතැහිය හෙළිකලේ විලිබරවය. මුහුණ පහත්කොට ගත් වගමය.

සොහොයුරිය කීවේ කුමක් දැයි, ඇගේ ආශාව කුමක් දැයි මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත. මුතුමැණිකෙගේ හිතත් මේතුවක් වෙලා පොරබැදුවේ ඒ අසම්මතය විදින්නටය.

"ඇයි මේ.., අපේ අක්කට හිතක් නැතුවැයි මං වයේ ඩිංගක් එහෙවුව උරා බොන්ටත්..?" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ අත ගෙන තම ලැමද මත තබා තබාගත්තේ සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

"හම්... මේ..., මෙහෙවුවට මයේ පලමු වර..." ඇය මුතුමැණිකෙගේ දැත්ත ගෙන තම ලැමදේ තබාගත්තාය.

"මාත් ඉස්සෙල්ලම අපේ අම්මා එක්ක. මෙහෙවුව පිරිමියෙක් එක්ක ඉන්වට වඩා සෙනෙහෙවයි" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියව වැලඳ ගනිමින්, ඇගේ දෙනන වටකුරුව පිරිමැද්දාය.

රංමැණිකෙගේ දැනට තවත් ගැහැණියකගේ ලැමදේ පහස, මෘදු මෙලෙක් බව මේ දැණුනාමය. ඇය උමතු වෙන් මෙන් නැගෙණියගේ ලැමදෙන් මේ සමලිංගික පහසේ මිහිර පළමුකොට සපතකොට ගත්තාය. හිත ඉවසුමෙන් මිදුන තැන ඇය මුතුමැණිකෙගේ දෙනන මුවෙන් තෙත් කළාය. එකුස උපං සොහොයුරියන් දෙදෙනෙකුගේ අසම්මත සමලිංගික පහසෙන් රංමැණිකේ හිත ගිනියම්කොට ගත්තාය.

"හ...ම්.. ඉවසුම් දෙන්නේ නැතුවා..." ඉවසුම් ගිළිහි ගිය තැන රංමැණිකෙගේ අතක් හෙමිහිට මුතුමැණිකෙගේ දෙපා අතරට රිංගුවේය.

"මටත් මයේ අක්කේ.." මුතුමැණිකෙගේ දැනත් සොහොයුරියගේ දෙපා අතරට රිංගුවේය.

"හිත ගිනියමෙන් ගැහෙනවා මයේ නහා.." රංමැණිකේ දිවියේ පළමු වරට තවත් ගැහැණියකගේ යෝනියක් ඇඟිලි තුඩෙන් පිරිමැද්දාය. යෝනි දෙනොලේ මෘදු පහස මෙන්ම, ගැටිත්තේ වෙනසත් ඇඟිලි තුඩෙන් සොයන්නට ගත්තාය.

අක්කංඬියගේ ඇඟිලි තුඩ ගැටිත්ත මත දැවටෙත්ම "ආහ්... මයේ අක්කේ..." මුතුමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේය. දැණුන අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ හිත කිළිපොලා ගියේය. එහෙත් ඒ මිහිර තුලින් ඇයට පහළ වූයේ වෙනයම් අදහසක්ය.

"මේ.. අපේ අක්කයේ හිතක් නැතුවයි.. එයැයි ඉස්සරහා මෙහෙවු වලත්තකමක් කරන්ට.." ඇයට සිහිපත් වූයේ ජයතුගේ දෑසේ ගිනියම ය.

"අහිතක් හිතන්නේ නැතුවා කියලා විශ්වාස නම් මයේ මොකෝ..?" රංමැණිකෙටත් ඒ ගිණියම දැණෙන්නට ගත්තාය.

"අපි දෙන්නම් දැන් එයැයිගේ වෙච්ච කොට මොකට ආයේ අහිතක්..." මුතුමැණිකේ නැගිටිටේ සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත් වගමය.

"නහා කියනවනම්.." රංමැණිකෙටත් මැවුනේ, තම සම්මතයෙන් නලියන ජයතුගේ දෑසේ ගිනියමය.

7වැනි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් අටවැනි කොටස බලාපොරොත්තු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රතිචාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ ඵකම සතුටය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....